3675

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
{ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1956 | ΤΕΥΧΟΣ 76ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1956)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

—ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ Θ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ—

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

94. Οἱ προεπαναστατικὲς συνθῆκες στὴν περιφέρεια τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Θησείου).
95. Κατάστασις στὴν περιοχὴ Θησείου, κατὰ τὴ περίοδο ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Γερμανῶν μέχρι τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος.
96. Ἡ Δεκεμβριανὴ ἐπανάστασις στὴν περιοχὴ τοῦ Θησείου (Θ' Ἀστυν. Τμήματος). Μάχες ἐλασιτῶν καὶ χιτῶν.
97. Ἐγκατάλειψις τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.
98. Κατάληψις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ Γκαζοχωρίου.
99. Τύχη ἀστυνομικῆς φρουρᾶς τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς Πολέμου.
100. Λεηλασίαι καὶ σφαγαὶ ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν στὴν περιοχὴ τοῦ Θ' Τμήματος, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῆς Ἀστυνομικῆς Δυνάμεως.
101. Δρᾶσις τοῦ Θ' Τμήματος στὸ Δ' Ἀστυν. Τμῆμα καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς.
102. Ἐπάνοδος στὸ Θ' Τμῆμα.
103. Οἱ νεκροὶ ἀστυνομικοὶ τοῦ Θ' Τμήματος καὶ οἱ ἐπιδείξαντες ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν.

***

94. Οἱ προεπαναστατικὲς συνθῆκες στὴν περιφέρεια τοῦ Θ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος (Θησείου).

Ὅπως εἶναι γνωστὸν ἡ περιοχὴ τοῦ Θ' Ἀστυν. Τμήματος, στὴν ὁποία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὑπήγετο καὶ ἡ περιοχὴ τοῦ Ἀστυν. Σταθμοῦ Γκαζοχωρίου, περιελάμβανε τὸ τμῆμα τῆς πόλεως ἀπὸ πλατείας Μοναστηρακίου μέχρι τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης, τὸ ἥμισυ τῆς συνοικίας τῶν κάτω Πετραλώνων καὶ ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ Γκαζοχωρίου καὶ Ρούφ, μέχρι τοῦ Ἀσυρμάτου Βοτανικοῦ (Δ.Ρ.Υ.Ν.).

Κατὰ τὴν προεπαναστατικὴ λοιπὸν περίοδο, ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἔγινε ἐπανειλημμένως πεδίον αἱματηροτάτων συμπλοκῶν, μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς ἐθνικιστικῆς ὀργανώσεως Χ, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἄκρως ἐθνικόφρονας ἀξιωματικοὺς τοῦ Στρατεύματος, οἱ ὁποῖοι ἐστρέφοντο κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν

ἐγκληματούντων κομμουνιστῶν καὶ τῶν ὀπαδῶν τῶν κομμουνιστικῶν ὀργανώσεων Ε.Α.Μ.–Ε.Λ.Α.Σ–Ε.Π.Ο.Ν–Ο.Π.Λ.Α–ΠΟΛΙΤΟΦΥΛΑΚΗ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐγκατεστημένοι στοὺς συνοικισμοὺς Ἀσυρμάτου, Γκαζοχωρίου, Βοτανικοῦ καὶ Πετραλώνων καὶ οἱ ὁποῖοι ὄντες, κατὰ τὸ πλεῖστον γνωστοὶ ἐγκληματίαι καὶ κακοποιοὶ καὶ περιφερόμενοι ἔνοπλοι, εἶχαν ἐπιβάλει τὸν τρόμο μὲ δολοφονίες καὶ σκληρὰ ἐγκλήματα εἰς βάρος ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, ποὺ τοὺς κατηγοροῦσαν ὡς ἐχθροὺς δῆθεν τοῦ λαοῦ. Οἱ ἔνοπλες αὐτὲς συγκρούσεις μεταξὺ τῶν ὀργανώσεων Χ καὶ Ε.Λ.Α.Σ. ἦσαν πολλὲς φορὲς σοβαρώτατες καὶ σκληρότατες. Πρέπει δὲ ν' ἀναγνωρισθῇ ὅτι τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως Χ ὑπῆρξαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ ἀντίπαλο δέος τῶν ἐγκληματικῶν διαθέσεων τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι διέπρατταν μὲν ἐγκλήματα ἀλλὰ κατὰ ἀόπλων συνήθως ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, τοὺς ὁποίους ἀπήγαγον καὶ ἀπεμόνωναν εἰς ἀκραῖα σημεῖα τῆς πόλεως καὶ ἐκεῖ ἐξεδήλωναν ἐναντίον των τὰ σαδιστικά των ἔνστικτα, βασανίζοντας καὶ κατασφάζοντας αὐτούς.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Θ' Τμήματος, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἐκ καθήκοντος ἐνήργουν σὲ κάθε περίπτωση ἐγκλήματος τῶν κομμουνιστῶν, ἐρευνῶντας γιὰ τὴν ἀποκάλυψη καὶ σύλληψη τῶν δραστῶν. Ἐὰν μάλιστα κατηγγέλλετο ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἀπήγαγον ἐθνικόφρονας, τότε ἔσπευδαν πρὸς ἀπελευθέρωσή των καὶ ἐν ἀνάγκῃ συνῆπταν καὶ μάχας γιὰ τὴ διάσωση τῶν πολιτῶν, ποὺ ὡδηγοῦντο σὲ ἐξόντωση. Ἡ δρᾶσις αὐτὴ τοῦ Θ' Τμήματος ἀποτελοῦσε σοβαρὸ ἐμπόδιο στὴν ἐξάπλωση τῆς τρομοκρατίας τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ ὑβρίζουν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ τοὺς ταυτίζουν μὲ τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως Χ. Ἔτσι, μὲ συνθήματα ποὺ ἔγραφαν στοὺς τοίχους, μὲ προκηρύξεις καὶ μὲ ἔντονη προπαγάνδα, ἀποκαλοῦσαν τοὺς ἀστυνομικοὺς «ΧΙΤΑΣ», «ΠΡΟΔΟΤΑΣ» κλπ. Ὁ «Ριζοσπάστης» μάλιστα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ κυκλοφοροῦσε λαθραίως, κατηγοροῦσε τὸ Διοικητὴ τοῦ Τμήματος ἀείμνηστο Ἀστυνόμο Γεώργιο Κωστόπουλο, ὅτι παρεῖχε δῆθεν ἄσυλο στοὺς Χίτας καὶ ὅτι ἐφύλασσε στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα τὸν ὁπλισμὸ τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς.

† ΓΕΩΡΓ. ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Παρόμοιες ψευδολογίες μετεδίδοντο μὲ διάφορα ἔντυπα καὶ μὲ τὴν προφορικὴ προπαγάνδα, σὲ βάρος διαφόρων ἐθνικοφρόνων κατοίκων τοῦ Θησείου ἀλλὰ καὶ ἀστυνομικῶν καὶ ἔτσι ἐδημιουργήθη ὁ θρῦλος καὶ ἡ ἐντύπωσις μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν, ὅτι τὸ Θησεῖον ἦτο τὸ κέντρον τῶν «Μοναρχοφασιστῶν» καὶ ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ μετεῖχαν ἐνεργῶς ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ὀργανώσεως Χ.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐνεσταλάχθη τὸ μῖσος στοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Θ' Τμήματος, οἱ ὁποῖοι ἐταυτίζοντο πλέον μὲ τοὺς Χίτας.

95. Κατάστασις στὴν περιοχὴ Θησείου, κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀποχωρήσεως τῶν Γερμανῶν μέχρι τοῦ Δεκεμβριανοῦ κινήματος.

Κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρήσουν οἱ Γερμανοί, οἱ κομμουνισταὶ τῆς περιοχῆς Θησείου, θέλοντας νὰ ἐξοντώσουν τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ὀργανώσεως Χ, ἐπεδίωξαν νὰ καταλάβουν ἐπίκαιρα σημεῖα. Πράγματι, μόλις οἱ Γερμανοὶ ἐξεκένωσαν τὰ οἰκήματα τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς Πολέμου, ποὺ εὑρίσκοντο στὸ λόφο Ἀσυρμάτου, οἱ κομμουνισταὶ ἔσπευσαν νὰ τὰ καταλάβουν, πρὶν ἀκόμη φθάσῃ στὰ οἰκήματα φρουρὰ τῆς Χωροφυλακῆς. Τότε οἱ Γερμανοί, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς των, ἐπετέθησαν μὲ τάνκς κατὰ τῶν κομμουνιστῶν, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὴ Σχολὴ Πολέμου καὶ ἐβομβάρδισαν μὲ τὸ πυροβολικό τους ἀπὸ τὸ Ρουφ τὰ οἰκήματα, στὰ ὁποῖα προεκλήθησαν σοβαρώτατες ζημίες. Ἔτσι, ἀφοῦ ἐλευθερωθῆκαν τελείως, ἐξε-

κενώθησαν τὰ οἰκήματα αὐτὰ καὶ ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Γερμανῶν στὰ οἰκήματα αὐτὰ ἐγκατεστάθη ἀγγλικὴ μονάδα, μὲ φρουρὰ ἀπὸ ἀστυνομικοὺς τοῦ Θ' Τμήματος ὑπὸ ἀρχιφύλακα καὶ πέντε ἀστυφύλακας.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἔφθασε στὰς Ἀθήνας ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὅτι ἡ ὀξύτης τῶν πνευμάτων τῶν κομμουνιστῶν ἐχαλαρώθη. Τὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα ἔκαμε περιπόλους ἐνόπλους, γιὰ τὴν τήρηση τῆς τάξεως καὶ οἱ ἄνδρες τῶν περιπόλων αὐτῶν ἐγένοντο ἀντικείμενα ἐνθουσιασμοῦ ἀπὸ τοὺς ἐθνικόφρονας πολίτας, οἱ ὁποῖοι τοὺς κατεχειροκρότουν καὶ τοὺς προσέφεραν ἄνθη. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως ἐτήρουν σιωπὴν καὶ ποικιλοτρόπως ἐξεδήλωναν τὴν περιφρόνησή τους γιὰ τὶς ἐκδηλώσεις αὐτές. Ὅταν ὅμως ἐπέρασαν οἱ πρῶτες ἐντυπώσεις, οἱ κομμουνισταί, παίρνοντας θάρρος καὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι στὴν Ἐθνικὴ Κυβέρνηση μετεῖχαν καὶ κομμουνισταὶ Ὑπουργοί, ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται ἔντονα καὶ νὰ προπαρασκευάζωνται ἐξεγείροντας τὸ λαὸ καὶ ἀναπτύσσοντας τὸ μῖσος κατὰ τῶν ὀπαδῶν τῆς ὀργανώσεως Χ, τοὺς ὁποίους ἤθελαν νὰ ἐξοντώσουν μὲ κάθε τρόπο. Τὸ μῖσος δὲ κατὰ τῶν ὀπαδῶν τῆς Χ τὸ ἐπεξέτειναν καὶ κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Θ' Τμήματος, διαδίδοντες σκόπιμα ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ συνεργάζονταν στενὰ μὲ τοὺς χίτας.

Ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ ἐνεφανίζοντο παντοῦ προκλητικώτατοι καὶ ἐδημιούργουν διαρκῶς ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἡ Ἀστυνομία ἠναγκάζετο ν' ἀνέχεται καὶ νὰ ὑποχωρῇ μάλιστα καμμιὰ φορὰ στὶς παράλογες ἀπαιτήσεις των, χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος, καὶ σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχαν δοθῇ ἀπὸ τὴν Ἀστυν. Διεύθυνση.

Παρὰ ταῦτα οἱ ἐλασῖτες ἐφανέρωσαν μὲ τὴ συμπεριφορά τους ὅτι ἤθελαν νὰ ὑποκαταστήσουν τὴν Ἀστυνομία μὲ τὴν περίφημη ἐγκληματική τους ὀργάνωση Ο.Π.Λ.Α., ποὺ εἶχαν μετονομάσει σὲ πολιτοφυλακή.

Οἱ διενέξεις καὶ τὸ μῖσος τῶν χιτῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν τῆς περιφερείας Θησείου ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τόσο ἔντονη, ὥστε ἀναγκάσθηκε ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Παπανδρέου νὰ ἐπισκεφθῇ προσωπικῶς τὸ Θησεῖον. Πρὸς ἄμβλυνση τῆς ὀξύτητος διέταξε τὴν ἀφαίρεση διαφόρων ἐθνικῶν ἐμβλημάτων, τὴν καταστροφὴ τῶν πυροβολείων, ποὺς εἶχαν στήσει οἱ Γερμανοὶ καὶ τὴ διάλυση τῆς ὀργανώσεως Χ. συνέστησε δὲ στοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Ε.Α.Μ. ν' ἀποφεύγουν τὶς προκλήσεις, ἀλλὰ ν' ἀποτείνωνται στὴν Ἀστυνομία.

Παρὰ ταῦτα οἱ κομμουνισταὶ ἐσυνέχισαν τὸ πρόγραμμά τους, τῆς ἔντονης προπαγάνδας μὲ συνθήματα κατὰ τῶν χιτῶν, ποὺ ἔγραφαν στοὺς τοίχους τῶν δρόμων τοῦ Θησείου καὶ ἰδιαίτερα στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν τῶν χιτῶν, τοὺς ὁποίους γνώριζαν. Οἱ χῖτες, συμμορφούμενοι πρὸς τὶς διαταγὲς τῆς Κυβερνήσεως καὶ πρὸς τὶς συστάσεις τῆς Ἀστυνομίας, δὲν ἔκαμαν τίποτε, ἀλλὰ παρεπονοῦντο καὶ διεμαρτύροντο στὴν Ἀστυνομία γιὰ τὶς προκλητικὲς αὐτὲς ἐνέργειες τῶν κομμουνιστῶν. Φυσικὸν ἦτο οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ ἐπεμβαίνουν κάμοντες συστάσεις πρὸς ἀποφυγὴν συγκρούσεων. Ἡ ἐπέμβασις ὅμως αὐτὴ τῶν ἀστυνομικῶν ἔδινε στοὺς ἐλασῖτες ἀφορμὴ νὰ συκοφαντοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ νὰ διαμαρτύρωνται στὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση, ὅτι δῆθεν οἱ ἀστυνομικοὶ μεροληπτοῦν καὶ ὅτι μεταχειρίζονται κατ' αὐτῶν ἔνοπλον βίαν (πρᾶγμα ψευδέστατον).

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ οἱ κομμουνισταὶ ἤσκουν πλέον ὠργανωμένη ἀντίδραση κατὰ πάσης νομίμου ἐνεργείας τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο σὲ δυσχερῆ θέση καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξασκήσουν τὰ καθήκοντά των, χωρὶς νὰ προσκρούσουν στὶς παράνομες ἀξιώσεις τῶν ἐλασιτῶν. Πολλὲς δὲ φορὲς ἐριψοκινδύνευαν γιὰ νὰ φέρουν σὲ πέρας μιὰ ὑπόθεση ποὺ ἐπεβάλλετο ἀπὸ ἀνώτερη κοινωνικὴ ἀνάγκη, καθόσον ὅλοι οἱ κομμουνισταὶ ἀδιακρίτως ἡλικίας καὶ φύλου εἶχαν ἐκτραχυνθῇ καὶ ὡπλοφοροῦσαν, δὲν ἀνεγνώριζον δὲ τὴν Ἀστυνομία ἀλλὰ τὴν Πολιτοφυλακή τους.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ὠργανωμένη αὐτὴ ἀντίδραση κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν, ἡ ὁποία εἶχε πλέον ἐκδηλωθῇ ἀπ' ἄκρου σὲ ἄκρον στὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ Θ' Τμήματος συνεσπειροῦντο μὲ τὴν ἀπόφαση ν' ἀντι-

μετωπίσουν ὁμαδικῶς ἐνδεχόμενη ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος, τὸ ὁποῖο θεωροῦσαν σοβαρὸ ἐμπόδιο στοὺς σκοπούς των, γιὰ τὴν ἐπικράτηση στὴ δεσπόζουσα αὐτὴ περιοχὴ τῆς Πρωτευούσης.

Οἱ σκοποὶ δὲ αὐτοὶ τῶν κομμουνιστῶν ἦσαν πλέον καταφανεῖς, γιατὶ μιλοῦσαν γιὰ τὴν προσεχῆ σφαγὴ τῶν ἐθνικοφρόνων (δηλαδὴ τῶν χιτῶν) καὶ τῶν ἀστυνομικῶν, δὲν παρέλειπαν ὅμως νὰ ἐκδηλώνουν τὴ συμπάθειά τους πρὸς τοὺς λίγους ἐκείνους ἀστυνομικούς, ποὺ εἶχαν ταχθῆ μὲ τὸ μέρος τους καὶ ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς κατάσκοποι καὶ πληροφοριοδόται μέσα στὸ Ἀστυνομικὸ Οἴκημα.

Αὐτὴ ἦτο ἡ κατάστασις στὸ Θ' Τμῆμα τῆς περιοχῆς τοῦ Θησείου, λίγες μέρες προτοῦ ἐκραγῆ ἡ Δεκεμβριανὴ στάσις.

96. Ἡ Δεκεμβριανὴ ἐπανάστασις στὴν περιοχὴ τοῦ Θησείου (Θ' Τμήματος). Μάχες ἐλασιτῶν καὶ χιτῶν.

Κατὰ τὴν Κυριακή, 3η Δεκεμβρίου 1944, ὁπότε ἔγινε τὸ παράνομο κομμουνιστικὸ συλλαλητήριο στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, τὸ Θ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα παρέμεινε στὴν περιφέρειά του, γιατὶ ἐκεῖ ἡ κατάστασις ἦτο ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχη. Οἱ κομμουνισταὶ φοβούμενοι ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον οἱ ἐθνικόφρονες τοῦ Θησείου τῆς ὀργανώσεως Χ νὰ ἀντιδράσουν στὰ σχέδιά τους, ὠργάνωσαν ἀποκλεισμὸ τῆς περιφερείας τοῦ Θησείου καὶ ταυτόχρονο ἐπίθεση κατὰ τῶν χιτῶν γιὰ νὰ τοὺς ἐξοντώσουν.

Πράγματι, τὴν 11 π.μ. ὥρα τῆς Κυριακῆς (3η Δεκεμβρίου), ἀκούσθησαν ἀθρόοι πυροβολισμοὶ ὅπλων καὶ αὐτομάτων (ὁπλοπολυβόλων), ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὰς παρόδους τῆς πλατεῖας Ἁγίου Φιλίππου καὶ τῆς πλατείας Ἁγίων Ἀσωμάτων, μὲ στόχο τὴν πλατεῖα Θησείου. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς ὀργανώσεως Χ, ποὺ ἔμεναν στὴν περιοχὴ τοῦ Θησείου, ἐτέθησαν σὲ συναγερμὸ καὶ ἀφοῦ κατέλαβαν ἀμέσως κατάλληλες θέσεις ἀντιμετώπιζαν τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν. Ἔτσι ἄρχισε ἡ μάχη μεταξὺ τῶν χιτῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν. Οἱ κομμουνισταὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐπετέθησαν μὲ σοβαρὲς δυνάμεις ἀπὸ τὴν ὁδὸ Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἀπὸ τὴν πλατεῖα Πουλοπούλου καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς παρόδους, σὲ τρόπον ὥστε ἡ συνοικία τοῦ Θησείου εὑρέθη τελείως κυκλωμένη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς. Ἡ μάχη αὐτὴ μεταξὺ τῶν χιτῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν ἦτο σκληρή. Ἡ κάθε παράταξις ἐπεδίωκε νὰ καταλάβῃ δεσπόζοντα σημεῖα, ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ. Οἱ ἐλασῖτες κατέλαβαν τὸ κτίριο, ποὺ ἐδέσποζε τοῦ ἠλεκτρικοῦ σταθμοῦ Θησείου καὶ ἔτσι ἐμπόδιζαν σοβαρῶς τὶς κινήσεις τῶν χιτῶν κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ Ἀκταίου—Θεσσαλονίκης—Ἐπταχάλκου—πλατείας Θησείου καὶ λόφου Ἀρείου Πάγου. Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἐλασῖτες κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν δι' ἀναρριχήσεως ἀπὸ τὴν πίσω πλευρὰ τὴν ταράτσα τῆς οἰκίας τοῦ κ. Στεργιάτου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 10 καὶ ἔτσι ἀπεμόνωσαν ἐπικίνδυνα τοὺς δύο ἀστυφύλακας, τοὺς ὁποίους εἶχε διαθέσει ἐκεῖ ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος πρὸς φρούρηση τῶν νώτων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος. Ἔτσι κατώρθωσαν οἱ ἐλασῖτες νὰ καταλάβουν ὅλα τὰ ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ νὰ προκαλέσουν σοβαρὲς ζημίες στοὺς χίτας, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ πλεῖστον ἦσαν ἐκτεθειμένοι στὰ πυρά τους καὶ σχεδὸν ἔμεναν ἀκάλυπτοι, ἀναγκαζόμενοι νὰ ὁδομαχοῦν καὶ ν' ἀποκρούουν μὲ γενναιότητα τοὺς ἐλασῖτες, ποὺ ἐπετίθεντο κατὰ μέτωπον πλέον καὶ μὲ πρωτοφανῆ μανία.

Ἡ μάχη αὐτὴ ἐσυνεχίσθη ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ ἐξακολούθησε καὶ ὅλη τὴν νύκτα τῆς 3 πρὸς 4-12-1944. Τὰ ἐξημερώματα τῆς Δευτέρας 4-12-44, ἡ μάχη ἐπανελήφθη μὲ ἀγριότητα πρωτοφανῆ. Οἱ ἐλασῖτες ἐπετίθεντο μὲ λῦσσα κατὰ τῶν θέσεων τῶν χιτῶν, μὲ δύναμη ἡ ὁποία ὑπελογίζετο σὲ 2.500—3.000 ἄνδρες, ποὺ κατέφθασαν κατὰ τὴ νύκτα ἀπὸ τὸ Περιστέρι καὶ ἀπὸ ἄλλους συνοικισμούς. Οἱ χῖτες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν περίπου 36, ἀπέκρουαν μὲ σθένος τὴν ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν.

Τὶς μεσημβρινὲς ὧρες κατεφάνη ὅτι οἱ χῖτες δὲν μποροῦσαν πλέον νὰ κρατήσουν τὶς θέσεις των καὶ ἄρχισαν νὰ κάμπτωνται, ἀμυνόμενοι δὲ ὑπεχώρουν, κρα-

τοῦντες σὲ ἀπόσταση τοὺς ἐπιτιθεμένους ἐλασῖτες. Ἔτσι περιωρίσθησαν στὸ Κέντρο καὶ ἀπὸ τὰς ὁδοὺς Πηλέως—Ἡρακλειδῶν καὶ Ἀκταίου σταμάτησαν τὴν κάθοδο τῶν ἐλασιτῶν ἀρκετὴ ὥρα. Ὅταν ὅμως οἱ τελευταῖοι ἀπομείναντες χῖτες εἶδαν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσουν περισσότερο, ὑπεχώρησαν καὶ ἐζήτησαν ἄσυλον στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα τοῦ Θ΄ Τμήματος.

97. Ἐγκατάλειψις τοῦ Θ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Κατὰ τὸν χρόνον ποὺ ἐγίνετο ἡ μάχη μεταξὺ τῶν χιτῶν καὶ τῶν ἐλασιτῶν, ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος ἀείμνηστος Ἀστυνόμος Γεώργιος Κωστόπουλος, προβλέποντας ὅτι ἡ περιοχὴ τοῦ Θησείου θὰ ἔπεφτε γρήγορα στὰ χέρια τῶν ἐλασιτῶν, γιατὶ ἐκεῖ εἶχαν συγκεντρωθῆ πολὺ μεγάλες δυνάμεις των μὲ βαρὺ ὁπλισμό, καὶ ὅτι οἱ κομμουνισταὶ κατόπιν θὰ ἐπετίθεντο κατὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Οἰκήματος, ἐζήτησεν ἐγκαίρως ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση τὴν ἀποστολὴ ἐπαρκοῦς ἐνισχύσεως ἀνδρῶν καὶ πυρομαχικῶν, γιὰ νὰ ἀντιτάξῃ ἀποτελεσματικὴ ἄμυνα καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ Οἴκημα τοῦ Τμήματος. Δυστυχῶς ἡ Διεύθυνσις δὲν ἔδωσε ἀπάντηση. Παρὰ ταῦτα, καὶ ἐνῷ ἡ μάχη μεταξὺ τῶν χιτῶν καὶ ἐλασιτῶν ἐσυνεχίζετο, ἡ δύναμις τοῦ Τμήματος ἔλαβε θέσεις ἀμύνης. Ἕνα πολυβόλο «Μπρένταν» καὶ δύο αὐτόματα μὲ γενναίους ἀστυνομικοὺς χειριστάς, εἶχαν τοποθετηθῆ σὲ κατάλληλες ταράτσες σπιτιῶν, πλησίον τοῦ Τμήματος. Ἡ ὑπόλοιπος δύναμις εἶχε καταλάβει κατάλληλες θέσεις στὰ παράθυρα καὶ σὲ πολεμίστρες, ποὺ εἶχαν ἀνοιχθῆ στοὺς τοίχους γιὰ τὴν ἀπόκρουση τῶν στασιαστῶν. Τὸ ἠθικὸ τῶν ἀνδρῶν ἦτο ἀκμαιότατο καὶ καμμιὰ συζήτηση περὶ παραδόσεως δὲν ἦτο ἀνεκτή, καίτοι γνώριζαν ὅτι ἡ ἀντίστασίς των δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ πολύ, λόγῳ ἐλλείψεως ἐπαρκοῦς ποσότητος πυρομαχικῶν, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς μειονεκτικῆς τοποθεσίας τοῦ Οἰκήματος.

Ὅταν λοιπὸν οἱ χῖτες ὑποχωροῦντες κατέφυγαν στὸ Τμῆμα, οἱ ἀστυνομικοὶ προβλέποντες ἄμεση ἐπίθεση ἔκλεισαν τὴν πόρτα καὶ περίμεναν ὅλοι στὶς θέσεις των. Οἱ στιγμὲς ἦσαν κρισιμώτατες, ἡ θυσία ὅμως ἦτο ἀνεκτὴ ἀπὸ ὅλους. Καμμιὰ μεμψιμοιρία δὲν ἠκούσθη καὶ καμμιὰ ἀποθάρρυνσις δὲν ἐσημειώθη. Ὅλοι ἀνέμεναν μὲ ἀγωνία. Στὶς 2.45΄ μ.μ. οἱ ἐλασῖτες εἶχαν κυκλώσει τὸ Τμῆμα. Ὁ ἔνοπλος αὐτὸς ὄχλος ζητοῦσε μὲ τὰ χωνιὰ τὴν παράδοση τῶν χιτῶν. «Προδότες, Χῖτες»—ἐφώναζαν—«θὰ σᾶς σφάξουμε!!».

Μεταξὺ τῶν ἐλασιτῶν ἦτο ὁ Λοχαγὸς Δεκουλᾶκος, ὁ Ταγματάρχης Προβελέγγιος καὶ οἱ σεσημασμένοι διαρρῆκτες καὶ γνωστοὶ κακοποιοὶ Μαλεβίτης Κωνστ. καὶ Παραβάντης.

Οἱ κομμουνισταὶ ὠχυρώθηκαν στὶς γωνιὲς τῶν παρακειμένων κτιρίων καὶ μέσα στὸν κῆπο τοῦ Θησείου, ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἔνοπλος ὄχλος ἐκτελοῦσε καννιβαλικὰ ἐγκλήματα. Ὁ χίτης Βασσάλος, ποὺ συνελήφθη τραυματισμένος, σύρθηκε στὴν πλατεῖα καὶ ἐκεῖ σφάγηκε ὑπὸ τοὺς καγχασμοὺς τῶν κομμουνιστῶν. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο σφάγηκε καὶ ὁ χίτης Παραρᾶς. Συγχρόνως ἄλλα στίφη λεηλατοῦσαν τὰ σπίτια τῶν γνωστῶν χιτῶν καὶ κατὰ πρῶτον τοῦ Συνταγματάρχου Γρίβα, ποὺ ἦτο ἀρχηγὸς τῆς Χ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἄλλων ἐθνικοφρόνων πολιτῶν. Ὁ ἴδιος ὄχλος ἀπὸ γυναικόπεδα, ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ τοὺς ἐλασῖτες γιὰ προπέτασμα, πλησίασαν στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ φώναζαν: «Προδότες θὰ σᾶς σφάξουμε, δὲν θὰ γλυτώσετε κλπ.».

Οἱ ἄνδρες ὅμως τοῦ Τμήματος δὲν ἀπαντοῦσαν, γιατὶ εἶχε δοθῆ διαταγὴ ἀπὸ τὸ Διοικητὴ νὰ μὴ πυροβολήσῃ κανεὶς πρὶν δοθῆ τὸ παράγγελμα ἀπὸ τὸν ἴδιο καὶ νὰ παραμείνῃ ὁ καθένας στὴ θέση του παρακολουθῶντας τὶς κινήσεις τῶν στασιαστῶν. Ἔτσι ἐπεβραδύνθη ἡ ἔναρξις τῆς μάχης μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ αὐτὸ βγῆκε σὲ καλό, γιατὶ στὶς 3 μ.μ. (15η ὥρα) ἔφθασε στὸ Τμῆμα διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἕνα ἀγγλικὸ τάνκ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο δύο ἀκόμη. Μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ τάνκ οἱ κομμουνισταὶ κατεπτοήθησαν καὶ ἐσταμάτησαν τὶς ἀπειλές, δὲν ἐτόλμησαν δὲ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν ἄγγλων.

Ἀφοῦ συνεννοήθη ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος μὲ τὸν ἐπὶ κεφαλῆς ἄγγλο ἀξιωματικό, τὸ πρῶτο τάνκ ἔκανε περιπολία στὴν ὁδὸ Ἀποστόλου Παύλου καὶ γύρω ἀπὸ τὴν πλατεῖα Θησείου καὶ διετάχθησαν οἱ κομμουνισταὶ νὰ σταματήσουν κάθε πυροβολισμὸ καὶ νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Τμήματος.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐλήφθη ἀπόφαση ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση καὶ διετάχθη νὰ ἐγκαταλειφθῇ τὸ Τμῆμα καὶ νὰ μεταφερθοῦν οἱ χῖτες ποὺ κατέφυγαν σ' αὐτὸ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ στὴν Ἀστυν. Διεύθυνση. Ἔτσι, στὶς 7 μ.μ. (19η ὥρα), ἐπραγματοποιήθη ἡ μεταφορὰ μὲ ἀγγλικὸ αὐτοκίνητο. Τὸ Τμῆμα ἐγκατελείφθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ παρελήφθησαν τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐλάχιστα πυρομαχικά, καθὼς καὶ ὅ,τι ὁ κάθε ὑπάλληλος ἠμποροῦσε ν' ἀποκομίσῃ ἀπὸ τὰ ἰδιωτικά του εἴδη. Στὸ Τμῆμα ἐγκατεστάθη ἀγγλικὴ φρουρά, ἡ ὁποία κατέφθασε τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ ἐπροστάτευσε τὴν ἀποχώρηση τῶν ἀστυνομικῶν.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Τμήματος ἐγατεστάθησαν στὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα καὶ ὠργανώθησαν εἰς ἀξιόμαχον ὁμάδα, ἡ ὁποία ἔδρασεν ἡρωϊκώτατα μὲ τὸ Διοικητή της, ὅπως ἀναφέραμε κατὰ τὴν περιγραφὴ τῶν μαχῶν τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος.

98. Κατάληψις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ Γκαζοχωρίου.

Ὁ Ἀστυνομικὸς Σταθμὸς Γκαζοχωρίου, ποὺ τώρα εἶναι τὸ ΚΕ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Δεκεμβριανοῦ Κινήματος ὑπήγετο στὸ Θ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα. Ἐπειδὴ δέ, ὅπως ἀναφέραμε, τὸ Θ' Τμῆμα ἀμέσως στὶς 3-12-944 καὶ στὶς 4-12-944, ἤτοι τὴν Κυριακὴ καὶ τὴν Δευτέρα, εἶχεν ἀποκλεισθῇ ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρές, δὲν μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸ Σταθμὸ Γκαζοχωρίου, εἶχε δὲ διακοπῇ ἐπὶ πλέον καὶ ἡ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία.

† Δ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Στὶς 9 π.μ. τῆς 4-12-944, δύναμις 30 ἐλασιτῶν ἐκύκλωσε τὸ Σταθμὸ Γκαζοχωρίου καὶ ἐτοποθέτησε σὲ ἀπόσταση 10 μέτρων ἀπὸ τὸ οἴκημα 4 ὁπλοπολυβόλα, στοὺς δρόμους Σπύρου Πάτση—Νευροκοπίου—Πρέσπας καὶ Αἰγάλεω.

Τὰ πολυβόλα αὐτὰ εἶχαν κατεύθυνση πρὸς τὸ Θησεῖο, ὅπου ἐγένετο μάχη μεταξὺ τῶν χιτῶν καὶ τῶν ἐλασιτῶν.

Στὶς 9.30' οἱ ἔνοπλοι ἐλασῖτες μπῆκαν στὸ Σταθμὸ καὶ ζήτησαν ἀπὸ τὸ Διοικητὴ τούτου τὸν Ἀστυνόμο Β' ἀείμνηστο Εὐαγγελόπουλο Δημήτριο νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα. Ὅταν τοὺς ἐδηλώθη ὅτι δὲν ὑπῆρχαν ὅπλα, εἶπαν ὅτι θ' ἀναφέρουν σχετικῶς στὸ Τάγμα τους. Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐπέστρεψαν καὶ ἄλλοι ἐλασῖτες ὡπλισμένοι μὲ ὅπλα καὶ χειροβομβίδες, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικὸ καὶ ἠξίωσαν τὴν παράδοση τῶν περιστρόφων τοῦ Τμήματος. Ἔτσι ἀφωπλίσθησαν οἱ ὀλίγοι ἀστυνομικοὶ τοῦ Σταθμοῦ Γκαζοχωρίου καὶ στὸ Οἴκημα αὐτοῦ ἐγατεστάθησαν οἱ ἐλασῖτες. Ἐκεῖ ἐτέθησαν ὑπὸ περιορισμὸν καὶ φρούρηση οἱ : Ἀστυνόμος Β' Δημ. Εὐαγγελόπουλος, Ὑπαστυνόμος Τρύφων Χατζόπουλος, Ἀνθυπαστυνόμος Ἀπόστολος Γιούλης καὶ ὁ Ἀρχιφύλαξ Θ. Γαλάνης Ἀθανάσιος. Εἰς τοὺς λοιποὺς ἀστυνομικοὺς ἐπετράπη νὰ πᾶνε γιὰ φαγητό, ὁπότε ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας ὁ Ἀρχιφύλαξ Ἀναστασόπουλος Ἀλέξανδρος καὶ μετέβη στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση, ὅπου ἀνέφερε τὰ διατρέξαντα καὶ κατόπιν ἐνετάχθη εἰς τὴν συγκροτουμένη δύναμη τοῦ Θ' Τμήματος.

Ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ Σταθμοῦ Γκαζοχωρίου οἱ : Ἀστυνόμος Β' Εὐαγγελόπουλος Δημήτριος, Ὑπαστυνόμος Χατζόπουλος, Ἀρχιφύλαξ Θ. Γαλάνης Ἀθανάσιος καὶ Ἀστυφύλαξ Θ. Τσιτσώνης Βάϊος, ἀφοῦ ἀρχικῶς ἐνεκλείσθησαν στὸ κρα-

τητήριο τοῦ Σταθμοῦ, τὴν 8-12-1944 παρελήφθησαν δι' αὐτοκινήτου καὶ ἀπήχθησαν σὲ ὁμηρίαν.

99. Τύχη ἀστυνομικῆς φρουρᾶς τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς Πολέμου.

Ὅταν στὰ οἰκήματα τῆς Ναυτικῆς Σχολῆς Πολέμου ἐγκατεστάθη ἀγγλικὴ φρουρά, διετάχθη τὸ Θ' Τμῆμα καὶ διέθεσε 5 ἀστυνομικούς, ἵνα συνεργάζωνται μετὰ τῶν ἄγγλων γιὰ τὴ φρούρηση τῶν οἰκημάτων.

Μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῆς δυνάμεως τοῦ Θ' Τμήματος καὶ τοῦ Σταθμοῦ Γκαζοχωρίου, οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ τῆς φρουρᾶς Ναυτικῆς Σχολῆς Πολέμου, παρέμειναν στὴ θέσι των, συνεργαζόμενοι μετὰ τῶν ἄγγλων. Οὐσιαστικῶς εἶχαν ἀποκλεισθῆ καὶ ὅταν ἡ ἀγγλικὴ φρουρὰ ἐγατέλειψε τὰ οἰκήματα, ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν ἐπέβαιναν τῶν ἀγγλικῶν αὐτοκινήτων μόνον οἱ ἀστυφύλακες Θ.41 Γκούτης Δημήτριος καὶ Θ.77 Γεωργόπουλος Διονύσιος, οἱ ὁποῖοι παρουσιάσθησαν στὸ Διοικητή τους καὶ μετέσχον τῶν μαχῶν τοῦ Τμήματός των σὲ διαφόρους τομεῖς.

100. Λεηλασίαι καὶ σφαγαὶ ὑπὸ τῶν ἐλασιτῶν στὴν περιοχὴ Θ' Τμήματος, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως.

Μετά, τὴν ἀποχώρηση τῆς ἀστυνομικῆς δυνάμεως, ὅπως ἀνεφέρθη, ἐγκατεστάθη στὸ Τμῆμα ἀγγλικὴ φρουρά. Οἱ ἄγγλοι ὅμως δὲν εἶχαν ἐντολὴν ἐπεμβάσεως, πλὴν μόνον τῆς φρουρήσεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Καταστήματος. Μετὰ τριήμερον μάλιστα ἀπεχώρησαν καὶ αὐτοί, ἐγκαταλείψαντες ἀφρούρητο τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα.

Ἔτσι οἱ ἐλασῖτες ἔγιναν οὐσιαστικὰ κύριοι τῆς περιοχῆς τοῦ Θησείου, Πετραλώνων καὶ Γκαζοχωρίου καὶ ἀνενόχλητοι πλέον προέβησαν σὲ ἐγκληματικὰς πράξεις καὶ ἰδιαίτερα σὲ συλλήψεις ἐθνικοφρόνων καὶ ἀθώων πολιτῶν πάσης ἡλικίας καὶ φύλου, καθὼς ἐπίσης καὶ οἰκογενειῶν ἀστυνομικῶν καὶ στρατιωτικῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλους ἐσκότωσαν καὶ ἄλλους ἀπήγαγον σὲ ὁμηρίαν, μακριὰ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Ἐπίσης προέβησαν σὲ λεηλασίες οἰκιῶν, καταστημάτων καὶ ἐργοστασίων καὶ γιὰ νὰ συγκαλύψουν τὰ ἐγκλήματα ταῦτα προεκάλεσαν ἐμπρησμούς.

Οὕτω τὰ ἐργοστάσια Πουλοπούλου καὶ Θεοδωρακοπούλου κατεστράφησαν, πλεῖστα δὲ ἄλλα καταστήματα καὶ ἀποθῆκες ἐλεηλατήθησαν. Μερικὲς γέφυρες τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἡ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν οἰκία τοῦ ἰατροῦ κ. Στεργιάτου ἀνετινάχθησαν, τὰ δὲ συντρίμματα αὐτῶν τοποθετήθησαν κατὰ πλάτος τῆς ὁδοῦ, ὡς ὁδόφραγμα. Ἄλλα σπίτια ἐπυρπολήθησαν.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά, προβλέποντας ὅτι θὰ ὑφίσταντο ἐπίθεση ἐθνικῶν δυνάμεων, ὠχύρωσαν ἐπικαίρους θέσεις καὶ κατέστρεψαν γέφυρες, ὥστε νὰ παρεμποδίσουν τὴν προώθηση πρὸς τὰ ἐκεῖ τοῦ Στρατοῦ.

Παράλληλα ἵδρυσαν Τμῆμα Πολιτοφυλακῆς εἰς τὴν ὁδὸν Φυλασίων, ὅπου ἐνετάχθησαν καὶ ὅσοι ἀστυνομικοὶ παρέβησαν τὸν ὅρκον των πρὸς τὴν πατρίδα καὶ προσεχώρησαν σ' αὐτούς.

Ἡ εἴσοδος τῶν ἐλασιτῶν στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα ἐπραγματοποιήθη τὴν 9ην ὥραν τῆς 6-12-1944, ἐπὶ κεφαλῆς δὲ τούτου ἦταν ὁ κομμουνιστὴς Κωνστ. Μαλεβίτης, γνωστὸς διαρρήκτης· μαζὶ μὲ αὐτοὺς μπῆκε καὶ ὄχλος, γιὰ λεηλασίαν τῶν δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν εἰδῶν τῶν ἀστυνομικῶν.

101. Δρᾶσις τοῦ Θ' Τμήματος στὸ Δ' Τμῆμα καὶ σὲ ἄλλους τομεῖς.

Ὅταν ἡ δύναμις τοῦ Θ' Τμήματος ἀνασυγκροτήθηκε, διετάχθη καὶ ἀντικατέστησε τὴ δύναμη τοῦ Δ' Τμήματος, ὅπου ἀνέπτυξε σθεναρὴ ἀντίσταση στὶς ἐπιθέσεις τῶν κομμουνιστῶν, ὅπως ἀναφέραμε λεπτομερῶς κατὰ τὴν περιγραφὴ τῶν μαχῶν τοῦ Δ' Τμήματος.

Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Δ' Τμήματος, ἡ δύναμις τοῦ Θ' Τμήματος, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς πάντοτε τὸν Διοικητή του ἀείμνηστο Γεώργιο Κωστόπουλο, ἐγκατεστάθη στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σίνα 18 Οἴκημα καὶ ἀπετέλεσε τὸν 1ο Λόχο τοῦ ΙΙΙ Τάγ-

ματος τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἔλαβε μέρος σὲ μάχες ποὺ ἔγιναν σὲ πλεῖστα σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ ἀπετέλεσαν τὸ Λόχο αὐτὸ εἶναι οἱ: Ὑπαστυνόμοι Βλογιαννίτης Παναγ., Σούτης Κωνστ., Φωτεινὸς Ἀντ., οἱ: Ἀρχιφύλακες Θ.1 Τσικόγιαννης Φώτ., Θ.4 Κανελλόπουλος Κωνστ., Θ.6 Τσιτσώνης Χρυσόστομος, Θ.12 Κλάδης Ἀναστ., Θ.15 Λυμπεράτος Σπυρ., Θ.16 Παπαφιλιππόπουλος Δημήτριος, Θ.17 Ἀναστασόπουλος Ἀλέξανδρος, ὁ Ὑπαρχιφύλαξ Θ.21 Κατσαρὸς Ἀλέξ., οἱ: Ἀστυφύλακες Θ.29 Μόρμορης Σπυρ., Θ.34 Παπαθανασόπουλος Ἀθαν., Θ.35 Κολλιόπουλος Στυλ., Θ.39 Ζαχαριάδης Παντελῆς, Θ.42 Μπαλάσκας Παναγ., Θ.43 Ἀσημακόπουλος Ἐλευθ., Θ.46 Νικολόπουλος Ἡρακλῆς, Θ.50 Θαλάσσης Γεώργ., Θ.51 Κουγιεντάκος Ἀνδρ., Θ.53 Γιαννακόπουλος Παναγ., Θ.55 Καραμπάρμπας Θεμιστ., Θ.56 Γαλάνης Νικόλ., Θ.59 Ζαχαρόπουλος Κωνστ., Θ.61 Γουδέλης Δημήτρ., Θ.62 Μανιώτης Σπυρ., Θ.64 Μπέτσιος Φώτιος, Θ.65 Καλφάκης Χρῆστος, Θ.66 Πολυχρονόπουλος Δημήτριος, Θ.67 Φωτόπουλος Ἰωάννης, Θ.68 Γκιώνης Χρ., Θ.75 Σαλαντῆς Νικόλ., Θ.76 Παναγόπουλος Χρ., Θ.85 Χριστάκος Πολυζώης, Θ.27 Καλλιπέτσης Παναγ., Θ.77 Γεωργόπουλος Διονύσ. καὶ Θ.41 Γκούτης Δημήτρ.

102. Ἐπάνοδος στὸ Τμῆμα.

Στὶς 29 Δεκεμβρίου καὶ ὥραν 13, ἡ δύναμις τοῦ Θ΄ Τμήματος καὶ τοῦ Θ΄ Παραρτήματος Ἀσφαλείας ἐπανῆλθε κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως στὸ Τμῆμα της, γιατὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς περιοχῆς εἶχεν ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τὶς ὀρδὲς τῶν κομμουνιστῶν. Τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα ἔδινε σαφῆ τὴν εἰκόνα, ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ πέρασαν βάνδαλοι.

Ὁ Διοικητὴς Ἀστυνόμος Γεώργιος Κωστόπουλος μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἀστυφύλακας, ἐπεδόθησαν ἀμέσως στὴν ἀνασυγκρότηση καὶ στὴν ἐκτέλεση τῶν καθηκόντων των, τὰ ὁποῖα ἦσα πολλαπλᾶ, διότι ἔπρεπε νὰ συλληφθοῦν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, λησμονήσαντες ὅτι εἶναι Ἕλληνες ἐπεδόθησαν στὸ πρωτοφανὲς ἐγκληματικὸ ὄργιο.

103. Οἱ νεκροὶ ἀστυνομικοὶ τοῦ Θ΄ Τμήματος καὶ οἱ ἐπιδείξαντες ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν.

Κατὰ τὶς μάχες ποὺ ἔδωσε τὸ Θ΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, ἔπεσαν μαχόμενοι ἡρωϊκῶς οἱ ἀστυφύλακες Θ.86 Μαρτῖνος Δημήτριος καὶ Θ.25 Ἀλεξανδράτος Εὐάγγελος.

Ἐπίσης ἐπέδειξαν ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν, ὡς ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος Κωστόπουλος στὴν ἔκθεσή του, οἱ ἑξῆς: Ἀρχιφύλαξ Θ.2 Λαμπρόπουλος Παντελῆς, ὅστις μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἐξουδετέρωσεν ἐπικίνδυνη ἑστία πυρὸς τῶν ἐλασιτῶν, ποὺ εὑρίσκετο στὴν ἀπέναντι τοῦ Τμήματος οἰκία καὶ ἐξησφαλίσθη ἔτσι ἡ ἀναίμακτος ἀποχώρησις τῆς δυνάμεως ἀργότερα.

Ὁ Ἀρχιφύλαξ Θ.16 Χρηστακάκος Μηνᾶς ὅστις, μὲ γενναιότητα πολεμῶν τοὺς στασιαστὰς ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ Δ΄ Τμήματος, ἐτραυματίσθη μᾶλλον σοβαρῶς στὸ γλουτὸ καὶ τὸν ὀφθαλμό.

Ὁ ἀστυφύλαξ Θ32 Μαρῖνος Παναγιώτης, τοῦ ὁποίου ἡ εὐψυχία καὶ ἡ ἀσυνήθης πρωτοβουλία, συνετέλεσεν στὴν συγκράτηση τοῦ ἠθικοῦ τῆς ἐν τῷ β΄ ὀρόφῳ τοῦ Δ΄ Τμήματος ὁμάδος ἀντιστάσεως καὶ ὅστις ἐτραυματίσθη κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ. Ὁ ἀστυφύλαξ Θ.49 Λιβᾶς Ἀλέξανδρος ὅστις, μαχόμενος καὶ οὗτος μετὰ γενναιότητος ἐκ τοῦ ἐξώστου τοῦ Β΄ ὀρόφου τοῦ Δ΄ Τμήματος, ἐτραυματίσθη μᾶλλον σοβαρῶς στὸ δεξιὸ ὀφθαλμό.

(Στὸ ἑπόμενο ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Ἀθηνῶν).

(Σ.Σ. Στὸ προηγούμενο τεῦχος ἐκ παραδρομῆς ἀνεγράφη: «ἀειμνήστου Γονατᾶ» ἀντὶ «κ. Γονατᾶ»).

ΔΙΕΥΡΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ ΕΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ[1]

Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

«Εἰς τὴν ἱερὰν σκιὰν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πάππου μου, ἱερέως ἐν Κουμουθρέκᾳ Ἠλείας, Νικολάου Ζ. Παπαζαχαρίου».

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Προλεγόμενα.
II. Βιολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἔρευνα τῶν νομικῶν ἐννοιῶν καὶ θεσμῶν.
III. Βιοκοινωνικὴ ἔρευνα τοῦ φαινομένου τῆς ἐγκληματικότητος.
IV. Διεύρυνσις τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης πρὸς καταπολέμησιν καὶ τῶν ἄλλων βιοκοινωνικῶν νόσων.
V. Εἴδη βιοκοινωνικῶν δυστυχιῶν, πλητττουσῶν τὸν πολιτισμόν.

***

I. Προλεγόμενα.

Ἐν πρώτοις ἐπιθυμοῦμεν νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν ἁρμοδίαν ἐπιτροπὴν τοῦ Ὑπουργείου ἐπὶ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, διότι ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ὑπὸ τῆς Οὐνέσκο ὀργανωθεισῶν κοινωνιολογικῶν ὁμιλιῶν, ἐπὶ σκοπῷ προωθήσεως καὶ παρ' ἡμῖν τῆς καλλιεργείας τῶν περὶ τὴν κοινωνίαν καὶ περὶ τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα ἐπιστημῶν, ἐνεπιστεύθη καὶ εἰς ἡμᾶς ἕνα νέον, ἀνεξερεύνητον εἰσέτι τομέα κοινωνιολογικῆς ἐρεύνης, ἤτοι τὸν τῆς ἐνδεχομένης διαμορφώσεως ἑνὸς ἀγνώστου μέχρι τῆς σήμερον ἐπιστημονικοῦ κοινωνιολογικοῦ κλάδου, τοῦ τῆς Κοινωνικῆς Παθολογίας.

Τῷ ὄντι τὸ ἐν λόγῳ πρόβλημα ἀπησχόλησε καὶ ἔθελξεν ἡμᾶς ὡς στοχαζομένους ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιστήμονας εἰδικοὺς ἐν τῷ κύκλῳ τῆς Ἐγκληματολογίας, ἤδη ἀπὸ δεκαετίας, ὅτε καὶ ἐδημοσιεύσαμεν εἰδικὸν ἄρθρον ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἀλλοδαπῆς Νομολογίας, ἐν ἔτει 1945, «περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης τῶν νομικῶν ἐννοιῶν ἀπὸ ἀπόψεως βιολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος».

Καταλήξαντες δὲ τελικῶς εἰς ἀποκρυστάλλωσιν σχετικῶν ἐπιστημονικῶν ἀντιλήψεων, ἐλάβομεν τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν τιμὴν πρὸ διετίας, εἰδικῶς κατὰ τὴν 15 Ἀπριλίου 1954, νὰ προβῶμεν εἰς σχετικὴν ἀνακοίνωσιν ἐνώπιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου, τελούσης ὑπὸ τὴν ἐπίλεκτον προεδρίαν τοῦ Ἐπιτίμου Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Ἀγγέλου Μπουροπούλου. Ἡ τότε ἀνακοίνωσις ἀφεώρα εἰς τὴν «διεύρυνσιν τῶν ὁριζόντων τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης».

Χωροῦντες εἰς τὰ ἐπὶ μέρους, ἐπιθυμοῦμεν νὰ προτάξωμεν ὡρισμένας ἡμετέρας προεισαγωγικὰς σκέψεις.

II. Βιολογικὴ καὶ Κοινωνικὴ ἔρευνα τῶν νομικῶν ἐννοιῶν καὶ θεσμῶν.

Θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ διερευνήσωμεν τὸ σχετικὸν θέμα ἐν ὄψει τῆς εὐρυτέρας σκοπιᾶς τοῦ καθ' ὅλου δικαίου, ἐν ᾧ ἀνήκει καὶ ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἐγκληματολογίας.

1. Ὁμιλία ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Παρασκευήν, 13 Ἀπριλίου 1956. Αὕτη ἐπανελήφθη καὶ ἐν Ρόδῳ, ὡς διάλεξις ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἱδρύματος, συνεργασθέντος ἐν προκειμένῳ μετὰ τοῦ Δημάρχου Ρόδου, κ. Πετρίδου, κατὰ τὸ Σάββατον, 12 Μαΐου 1956.

Ι. Εἶναι βεβαίως γνωστὸν ὅτι τὸ δίκαιον εἶναι τεταγμένον, ὅπως διὰ κανόνων ρυθμίζῃ τὸν βίον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Ἆρα ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην πρὸς τὸ ἐν γένει δίκαιον ἀντιστοιχεῖ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ρυθμιζομένη ἐν γένει ἀνθρωπίνη κοινωνικὴ ζωή.

Ἀλλὰ τούτων οὕτως ἐχόντων θὰ ἠδυνάμεθα ἀφόβως πλέον νὰ καταλήξωμεν εἰς τὴν σκέψιν ὅτι πᾶν πρόβλημα τοῦ δικαίου, πᾶς θεσμός, πᾶσα ἔννοια αὐτοῦ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξετασθῶσιν οὐχὶ μόνον ὑπὸ δογματικὸν νομικὸν πρίσμα, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ βιοκοινωνιολογικόν, ἤτοι ὑπὸ τὴν βάσιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνικῆς πραγματικότητος.

Καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν σκέψιν ὅτι καὶ ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου θὰ ἠδύνατο νὰ διακριθῇ εἰς δύο μεγάλους κλάδους, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν Νομικὴν Ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν Βιοκοινωνικὴν Ἐπιστήμην τοῦ Δικαίου. Καὶ ὑπὸ τὴν ἀφετηρίαν ταύτην ὁ μὲν πρῶτος κλάδος θὰ ἠρεύνα τὰς διαφόρους ἐννοίας καὶ τοὺς διαφόρους θεσμοὺς τοῦ δικαίου, ὑπὸ ἐννοιολογικὸν πρῖσμα, ἀπὸ δογματικῆς πλευρᾶς, ἤτοι ἀπὸ ἀπόψεως νομικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ὁ δὲ δεύτερος κλάδος θὰ διερεύνα τὰς αὐτὰς ἐννοίας καὶ τοὺς αὐτοὺς θεσμούς, ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνιολογικῆς πραγματικότητος, ἄλλαις λέξεσι «σὰν ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν». Ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ σάρκας καὶ ὀστᾶ, συγκλονίζονται ὑπὸ παθῶν καὶ ὁρμῶν, παρωθοῦνται ὑπὸ πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν, ἄγονται ἀπὸ ποικίλης ἀποχρώσεως κοσμοθεωριῶν, ἐπιλέγουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς «τὸν δρόμον τῆς συμπόνιας, τῆς καλωσύνης, καὶ τῆς ἀρετῆς ἢ τὸν δρόμον τοῦ μίσους, τῆς κακίας καὶ τῆς ἀνηθικότητος». Ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι παρουσιάζουσι διαφόρους πνευματικὰς ἢ ψυχικὰς ἀποκλίσεις, ἔχουσι διαπλάσσει ἐγωϊστικὸν ἢ κοινωνικὸν χαρακτῆρα, τηροῦσι βιολογικὴν ἢ ἀντιβιολογικὴν στάσιν ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν.

ΙΙ. 1. Οὕτω πως ὅμως νοουμένη, κατὰ τὰς ἡμετέρας προσωπικὰς ἀντιλήψεις, μία «Βιοκοινωνιολογικὴ Ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου», ἐμφανίζεται πλέον ὡς νέα Ἱεραρχία Γώσεως, ἔχουσα αὐτοτελῆ ἐπιστημονικὴν ἀξίαν καὶ ὡς ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς «Νομικῆς Ἐπιστήμης τοῦ Δικαίου». Ἱεραρχία βοηθοῦσα τὴν τελευταίαν ταύτην, τόσον πρὸς μείζονα ἐμβάθυνσιν εἰς τὰς νομικάς της διατάξεις, ὅσον πρὸς ἔλεγχον τοῦ τεθειμένου δικαίου, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν εὐστοχίαν τῶν νομικῶν λύσεων ἀπέναντι τῆς πραγματικότητος τῆς ζωῆς, ὅσον τέλος καὶ πρὸς διαχάραξιν γραμμῶν εὐστοχωτέρου δικαίου χάριν ἐξυπηρετήσεως τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ὀφείλει νὰ ἐπιδιώκῃ ἡ κοινωνία τοῦ ἀγωνιζομένου ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης γένους τῶν ἀνθρώπων.

2. Ἀφορμώμενοι ἀπὸ τοιούτων ἀντιλήψεων, ὑποστηρίζομεν ὅτι ὁ νομικὸς εἴτε ὡς νομοδιδάσκαλος ἢ ὡς νομοθέτης, εἴτε ὡς δικαστὴς ἢ ὡς εἰσαγγελεὺς ἢ ὡς ἀνακριτής, εἴτε τέλος ὡς δικηγόρος ἢ ὡς διοικητικὸς ὑπάλληλος, ὀφείλει νὰ μὴ ᾖ στενῶς νομικὸς καὶ δογματικός, ἀγόμενος ἀπὸ τῆς ξηρᾶς νομικῆς ἀφετηρίας, ἀλλ' ἔχει καθῆκον νὰ ἔχῃ ἐπὶ πλέον βαθείας ψυχολογικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς γνώσεις, ἵνα δύναται νὰ ἐξυπηρετῇ οὐχὶ τὴν τυπικήν, ἀλλὰ τὴν ἰσχυρῶς ἀνθρωπίνην οὐσιαστικὴν δικαιοσύνην. Διότι πόσους δὲν βλέπομεν πέριξ ἡμῶν νομικούς, τεταγμένους ἐν ταύτῃ ἢ ἐκείνῃ τῇ ἀποστολῇ, οἱ ὁποῖοι μὴ ἀντιμετωπίζοντες τὴν ζωὴν ἀπὸ προοπτικῆς, προσκολλῶνται ὡς ἀρτηριοσκληρωτικοὶ εἰς τὸ νομικὸν γράμμα καὶ εἰς τὸν νομικὸν τύπον καὶ ἐμφανίζουσι ψυχήν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ τὸ ἀληθὲς δίκαιον καὶ ἡ ἀνωτέρα ἰδέα τῆς ἀληθοῦς δικαιοσύνης; Ἡ ὁποία ἀληθὴς δικαιοσύνη ἐξυπηρετεῖται διὰ τῆς διακονίας «οὐ γράμματος, ἀλλὰ πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιτολή, ΙΙΙ 6).

3. Πιστεύομεν δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς τοιαύτης σκοπιᾶς εὐρύτατον ἐμφανίζεται πεδίον τῆς πρωτοπόρου ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιστημονικῆς ἐργασίας ἐνώπιον τῶν νέων Ἑλλήνων ἐπι-

στημόνων. Τῇ ἀληθείᾳ, οὗτοι θὰ ἠδύναντο, ἕκαστος δ' ἀναλόγως πρὸς τὴν εἰδικότητά του, νὰ στραφῶσι πρὸς τὴν συστηματικὴν βιοκοινωνικὴν ἔρευναν τῶν ποικίλων θεσμῶν ἑκάστου κλάδου ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου δικαίου. Ταῦτα δὲ πάντα χάριν προαγωγῆς ἰσχυρᾶς τῆς ἡμεδαπῆς, ἀλλὰ βεβαίως καὶ τῆς διεθνοῦς ἐπιστήμης τοῦ δικαίου, πάντοτε δ' ἐν ὄψει τοῦ ἀγαθοῦ τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ τῆς παγκοσμίου ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

4. Καὶ βεβαίως ἄχρι τοῦ νῦν δὲν ἐδημιουργήθη εἰσέτι κίνησις πρὸς βελτίωσιν τοιούτων ἀντιστοίχων κοινωνιολογικῶν κλάδων τοῦ δικαίου. Μόνον δὲ κυρίως εἰπεῖν σπέρματα τοιούτων ἐρευνῶν διαβλέπομεν, ἰδίως δ' ἔνθεν μὲν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν, ἔνθα κυρίως ἡ Σοσιαλιστικὴ Σχολὴ ἤρξατο διερευνῶσα διαφόρους θεσμοὺς τοῦ δικαίου ὑπὸ οἰκονομικὸν πρῖσμα, ἔνθεν δ' ἐν τῷ κύκλῳ τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης, ἡ ὁποία ἤρχισε ἤδη ἀπὸ ἀρκετῶν δεκαετηρίδων νὰ ἐπιζητῇ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν βιοκοινωνικὴν πλευρὰν τῆς ἐγκληματικότητος.

Θὰ ἔπρεπε ἴσως ὅμως εἰς ταῦτα νὰ προσθέσωμεν καὶ μίαν τελευταίαν πληροφορίαν, ἣν ἠκούσαμεν μετ' εὐχαριστήσεως, καθ' ἣν ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἔγκριτος καθηγητὴς κ. Ἀλέξανδρος Λιτζερόπουλος, συμφωνῶν προφανῶς κατὰ ταῦτα πρὸς τοὺς διαχαραχθέντας νέους ὁρίζοντας, ἐνεκαινίασε τελευταίως τὴν διδασκαλίαν μιᾶς διαμορφουμένης ὑπ' αὐτοῦ Κοινωνιολογίας τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου.

III. Βιοκοινωνικὴ ἔρευνα τοῦ φαινομένου τῆς ἐγκληματικότητος.

Ι. 1. Προχωροῦντες περαιτέρω ρίπτομεν εἰδικώτερον βλέμμα ἐρεύνης εἰς τὸ περὶ οὗ ἐγένετο λόγος κοινωνικὸν φαινόμενον τῆς ἀντικοινωνικῆς ἀνθρωπίνης δράσεως, ὑπὸ τὴν μορφὴν τῆς ἐγκληματικότητος. Ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἓν φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἐσυντρόφευσε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμφανίσεώς του ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Μὲ τὴν ἁμαρτίαν τῶν πρωτοπλάστων, ἡ ὁποία ἐγέννησε ἐντὸς τῆς ψυχῆς των τὴν ἐντροπήν, ὡς καὶ τὸ συναίσθημα τῆς ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς γυμνότητός των, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐνεφάνισεν εἰς τὸν κόσμον τὸ ψυχικὸν φαινόμενον «τῆς πρώτης τύψεως τῆς συνειδήσεως· μιᾶς ἀνθρωπίνης ψυχῆς». Ἡ μὲ τὴν ἀδελφοκτονίαν τοῦ Ἄβελ ἐκ μέρους τοῦ ἀδελφοῦ του Κάϊν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ σύγχρονος Σχολὴ τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας τοῦ Alfred Adler διαβλέπει μίαν συμβολικὴν παράδοσιν ὡρισμένης ψυχολογικῆς πραγματικότητος. «Ποὺ εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον συμβαίνει συχνὰ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπεισόδια τῆς ἀδελφικῆς πάλης εἶναι γεμάτη ἡ πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος». (Περιοδ. Ἀτομικὴ Ψυχολογία, Τόμος Β' 1933 σ. 81 ἄρθρον περὶ πάλης μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, ὑπὸ Δημ. Γ. Μωραΐτου).

Καὶ ἡ τοιαύτη ἐγκληματικότης ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴν ἔννοιαν καὶ τὸ κεντρικὸν πρόβλημα τῆς ἐπιστημονικῆς ἱεραρχίας τοῦ Δικαίου τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης.

2. Πρωτοπόρος δ' ἐν τῷ ὅλῳ Δικαίῳ ἡ Ποινικὴ Ἐπιστήμη, ἴσως δὲ καὶ διότι ἐπιέσθη ὑπὸ τῆς συνεχῶς αὐξανομένης κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐγκληματικότητος, ἤρξατο ἐρευνῶσα τὸ τοιοῦτο φαινόμενον τῆς ἐγκληματικότητος, οὐχὶ πλέον μόνον ὑπὸ τὸ στενὸν ἐννοιολογικὸν δογματικὸν νομικὸν πρῖσμα, ἀλλὰ ἐκ παραλλήλου καὶ «σὰν κάτι ζωντανόν, κάτι τὸ πολὺ ἀνθρώπινον, κάτι τὸ πολὺ κοινωνικόν», ἤτοι ὑπὸ τὴν σκοπιὰν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνικῆς ζωῆς. Καὶ τοιουτοτρόπως κατὰ τὴν καμπὴν τοῦ παρελθόντος πρὸς τὸν τρέχοντα αἰῶνα ἐξεπήδησεν ἡ ἐπιστημονικὴ ἱεραρχία τῆς Ἐγκληματολογίας, τῆς τόσον Ἀνθρωπίνης καὶ τόσον Κοινωνικῆς αὐτῆς ἐπιστήμης.

Διότι, καθ' ἡμᾶς κριτάς, ἐρευνῶντας τὸ θέμα ἀπὸ προοπτικῆς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως οὐσιαστικῆς, ἡ ἐπιστήμη, εἰς τὴν ὁποίαν διακονοῦμεν, ἡ Ἐγκληματολογία, δὲν εἶναι κατ' οὐσίαν οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἡ ἀντίστοιχος πρὸς τὸν κλάδον τῆς Νομικῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης «Βιοκοινωνιολογικὴ Ποινικὴ Ἐπιστήμη». Ἡ ὁποία ἐρευνᾷ ὅσα καὶ τὸ

οὐσιαστικὸν Ποινικὸν Δίκαιον, ὅσα καὶ ἡ τυπικὴ Ποινικὴ Δικονομία, ὅσα καὶ τὸ Σωφρονιστικὸν Δίκαιον, ἀλλὰ οὐχὶ ὡς νομικὰ φαινόμενα καὶ οὐχὶ ὡς νομικὰ γεγονότα, ἀλλ' ὡς ἀνθρώπινα κοινωνικὰ «κομμάτια ἀπὸ τὴν ζωήν μας».

Ἐξετάζει δὲ μεταξὺ ἄλλων ἰδίως τὰ ὑψίστης σημασίας δύο προβλήματα, ἤτοι ἀπὸ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἐγκληματικότητος (ἀνθρωπολογικήν, ψυχολογικὴν καὶ κοινωνιολογικήν) καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης, τὸν ἀνθρώπινον ἀγῶνα ἐναντίον της.

Ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀγῶνα ἐξεπήδησεν ἀφ' ἑνὸς ἡ «Ἀντιεγκληματικὴ Ὑγιεινὴ τῆς Κοινωνίας», ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὰς διαφόρους ἀνθρωπολογικάς, ψυχολογικὰς καὶ κοινωνικὰς ρίζας τῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Σωφρονιστική, ἡ ὁποία ἐπιζητεῖ ἕνα οὐράνιον προορισμόν, ἤτοι νὰ διασώσῃ τὸν ἐγκληματήσαντα συνάνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἠθικοῦ θανάτου καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἠθικὴν ὑγείαν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ πολυτιμωτέρα. Ἡ ὁποία Σωφρονιστικὴ διανοίγει καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐγκληματίου τὴν θύραν τοῦ παραδείσου, διότι τὴν λύπην τῆς φυλακῆς διαδέχεται ἡ χαρὰ τῆς ἀνακουφίσεως, καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀποπνιγμοῦ ἐκ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων, ἡ εἰρήνη, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἠθικῆς ἀναστάσεως. Ἂς ἀναμνησθῶμεν μετ' εὐλαβείας τὴν ἱερὰν ἐκείνην διήγησιν τοῦ Εὐαγγελίου (Κατὰ Λουκὰν κεφ. κγ' 39 — 43) περὶ τοῦ λῃστοῦ, ὁ ὁποῖος συνεσταυρώθη μετὰ τοῦ Κυρίου : «Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ ; καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως, ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε· καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ, Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου· καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ». Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ εἰλικρινῶς μετανοήσας λῃστὴς κατέστη ὁ πρῶτος ἀνθρώπινος κάτοικος τοῦ Παραδείσου. Καὶ τοιουτοτρόπως (François Mauriac. Ἡ Ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Μετάφραση Τάκη Μπάρλα». σ. 177 «Μιὰ μόνη κίνηση καθαρᾶς ἀγάπης, κι' ὁλόκληρη μιὰ ἐγκληματικὴ ζωὴ ἔχει ἐκμηδενισθῆ. Καλὲ λῃστή, ἄγιε ἐργάτη τῆς τελευταίας ὥρας, κάμε μας τρελλοὺς ἀπὸ ἐλπίδα»).

Ἄλλαις λέξεσι διαπιστοῦμεν ὅτι οὐσιαστικῶς ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη προώρισται ἀφ' ἑνὸς νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐγκληματικότητα, ἡ ὁποία συνιστᾷ ἓν βαρύτατον κοινωνικὸν παθολογικὸν φαινόμενον (ἔργον γνωστικόν), καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ συστηματοποιήσῃ τὴν πάλην τῆς κοινωνίας ἐναντίον τούτου (ἔργον τεχνικόν).

ΙΥ. Διεύρυνσις τῆς Ποινικῆς Ἐπιστήμης πρὸς καταπολέμησιν καὶ τῶν ἄλλων βιοκοινωνικῶν νόσων.

Τὰ πάντα ὅμως χωροῦσι πρόσω, οὐδὲν δὲ παραμένει ἀείποτε τὸ αὐτό. Νῦν δὲ καὶ ἡμεῖς ὡς ἐπιστήμονες ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ βελτίονος, προσεπαθήσαμεν νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸ βάθος τῆς σημασίας, ἣν ἐνέχει ἡ τοιαύτη ἐγκληματικότης καὶ ὁ ἐναντίον της ἀγὼν τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων, ἐφιλοσοφήσαμεν ἐπὶ τοῦ τοιούτου κοινωνικοῦ παθολογικοῦ φαινομένου, ἐπεχειρήσαμεν νὰ ἀντικρύσωμεν τὸ ἠθικὸν τοῦτο κοινωνικὸν ἀνθρώπινον πρόβλημα ἀπὸ προοπτικῆς καὶ τοιουτοτρόπως, κατόπιν δισταγμῶν καὶ ταλαντεύσεων, πλὴν ὅμως μετὰ προσεκτικὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων ἀπόψεων τοῦ ἐρευνωμένου θέματος, ἐτολμήσαμεν νὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ ἀκόλουθον νέον ἐπιστημονικὸν συμπέρασμα. Τὸ ὁποῖον διανοίγει νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν Νομικὴν καὶ τὴν Κοινωνικὴν Ποινικὴν Ἐπιστήμην, (ἤτοι εἰς τὸ Ποινικὸν Δίκαιον καὶ εἰς τὴν Ἐγκληματολογίαν). Τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐφ' ὅσον δυστυχῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων πλήττεται καὶ ὑπὸ ἄλλων κοινωνικῶν δυστυχιῶν, πλὴν τῆς ἐγκληματικότητος, θὰ ἔπρεπε ἴσως τὸ μὲν νομικὸν ποινικὸν δίκαιον, εἰσερχόμενον πλέον εἰς μίαν νέαν φάσιν τῆς ἀνελίξεώς του, νὰ παύσῃ νὰ ᾖ ἀποκλειστικῶς «Δίκαιον καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος» καὶ νὰ ἐξελιχθῇ διευρυνόμενον, εἰς «Δίκαιον πάλης κατὰ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων», ἡ δὲ Ἐγκληματολογία νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ἡ Βιοκοινωνιολογία μόνης τῆς ἐγκληματικότητος, ἀλλ' ἀντιθέτως, διευρυ-

νομένη νὰ ἐξελιχθῇ εἰς Βιοκοινωνιολογίαν τῶν διαφόρων Κοινωνικῶν δυστυχιῶν, δηλονότι εἰς «Κοινωνικὴν Παθολογίαν».

Ἀπὸ τοιαύτας σκέψεις ἐξεκινήσαμεν καὶ εἰς τὰ ἄνω νέα ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα κατελήξαμεν,ἐμφορούμενοι βασίμως ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἴσως τοιουτοτρόπως μέλλει νὰ ἐξυπηρετηθῇ πλέον συστηματικῶς καὶ πλέον ἐνσυνειδήτως ἡ κοινωνικὴ ὑγεία τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Εἶναι ἐνδεχομένως καὶ αὐτὸς εἷς τρόπος, μία ὑγιὴς προετοιμασία, μία ἀσφαλὴς ἐγγύησις, ἵνα ἐξελιχθῇ ἡ ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου εἰς Συντελεστὴν τῆς δημιουργίας ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν «τοῦ Πολιτισμοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης». Ἡ ὁποία ἔρχεται πλησίον εἰς τὰς διαφόρους δυστυχίας τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ τὰς ἐπουλώσῃ, καὶ διὰ νὰ τὰς ἐξαφανίσῃ. Διότι ὑπὸ μίαν τοιαύτην ἔννοιαν φανταζόμεθα τὸν ἀνθρώπινον αὐτὸν πολιτισμὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἡμῶν. Ἕνα πολιτισμόν, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ τὴν Βασιλείαν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, θὰ ἀξιολογήσῃ καὶ τὴν παροῦσαν γηίνην ζωὴν ἡμῶν «σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ αἰωνίου, σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ». Καὶ ὁ ὁποῖος Πολιτισμὸς θὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν Γενικὴν Ἁρμονίαν τῆς Αἰωνιότητος καὶ θὰ προσεγγίσῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν ὑπερβατικὴν Ἀξίαν τοῦ Ἐπέκεινα.

Υ. Εἴδη βιοκοινωνικῶν δυστυχιῶν, πληττουσῶν τὸν πολιτισμόν.

Πολλάς, πάρα πολλὰς ἀξίας περικλείει ὁ τοιοῦτος δημιουργούμενος πολιτισμὸς ὑπὸ τῆς ἀγωνιζομένης ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῇ ζωῇ ἀνθρωπότητος. Ἀξίας τοῦ ὠφελίμου, τοῦ ὁσίου καὶ ἁγίου, τῆς ἠθικῆς, τῆς ἐλευθερίας, τοῦ ὡραίου, τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας, τῆς δυνάμεως, τῆς δικαιοσύνης, τῆς φιλαλληλίας κ.ο.κ.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ τοιοῦτος πολιτισμὸς πλήττεται, ὡς ἤδη ἐλέχθη, καιρίως ὑπὸ διαφόρων βιοκοινωνικῶν δυστυχιῶν ἐν ἁπάσαις αὐτοῦ ταῖς ἀξιολογικαῖς περιοχαῖς, πάντως δὲ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως μὴ ὀρθῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀξιολογήσεως. Σταχυολογοῦμεν ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων κοινωνικῶν πληγῶν καὶ νόσων, τὰς ἑπομένας :

(Συνεχίζεται)

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ ἀστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 75ου τεύχους, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ἀποτύπωμα», εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ὁ Συνεργάτης μας κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ δράστης εἶχε κάποιο ἰδιαίτερο λόγο ν' ἀφήσῃ τὸ ἀποτύπωμα τοῦ ποδιοῦ του στὸν τόπο τῆς κλοπῆς καὶ αὐτὸς ἦτο ἡ... Δ ε ι σ ι δ α ι μ ο ν ί α!

Πολλοὶ κακοποιοὶ πιστεύουν ὅτι «δὲν» θὰ ἀποκαλυφθοῦν ἂν ἀφήσουν κάτι προσωπικὸ στὸν τόπο τοῦ ἀδικήματος ὡς π.χ. περιττώματα, ἀποτυπώματα χειρὸς καὶ ποδὸς καὶ ἄλλα παρόμοια.

Τὸ πέταλο καρφωμένο πάνω στὴν πόρτα μὲ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὰ ἄνω, ὁ ὀνειροκρίτης καὶ τὸ λαγοπόδαρο, τὰ ὁποῖα... ...ἐπροστάτευαν! ἕναν δεισιδαίμονα κακοποιόν, ὁμιλοῦν περὶ τούτου.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες ἀπέστειλαν λύσεις τοῦ προβλήματος, τὴν ὀρθὴν λύσιν ἔδωσαν οἱ : 1) Ἀρχιφύλαξ Γ2 Σακκέτος Γεώργιος, 2) Ἀστυφύλαξ Τ 147 Χρυσάκης Γεώργιος, 3) δόκιμος ἀστυφ. Πανόπουλος Δημήτριος καὶ 4) δ/νὶς Ἀσπασία Παπανικολάου (Ζωγράφου).

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣ
Ἢ
ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΚΑΛΟΣ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου
καὶ Διδάκτορος τοῦ Δικαίου
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΓΚΡΙΩΤΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΙΙ. ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ ΑΡΧΗΓΟΥ Ἢ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ

2. Βαθεῖα γνῶσις τῶν ζητημάτων τῆς ἁρμοδιότητός του.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ γίνῃ καλὸς προϊστάμενος, ὀφείλει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ κατέχῃ τὰς ἀναγκαίας γνώσεις τῶν διαφόρων κλάδων τῆς ἁρμοδιότητός του, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία τοῦ εἶναι ἐμπεπιστευμένη, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ δύναται νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰ σοβαρὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἑκάστοτε ἀνακύπτουν καὶ ἀναμένουν τὴν λύσιν των.

Ἐὰν ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκής, ἐὰν δὲν ἔχῃ τὴν ἱκανότητα ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἡγετικά του καθήκοντα, θὰ χάσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὑφισταμένων του, θὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ τὸ κῦρος καὶ τὴν ἠθικὴν ἐπιβολὴν τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἡ ἀκτινοβολία τοῦ πραγματικοῦ ἀρχηγοῦ, διότι ὁ οὐσιαστικὸς ρόλος του εἶναι νὰ ὁδηγῇ καὶ νὰ κατευθύνῃ.

Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐπάρκεια, δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀναγκαίαν προϋπόθεσιν κύρους καὶ γοήτρου, ἀλλ' εἶναι καὶ ζήτημα ἠθικῆς ὑποστάσεως. «Ἡ μεγαλυτέρα ἀνηθικότης», ἔγραφεν ὁ Ναπολέων πρὸς τὸν ἀδελφόν του Ἰωσήφ, «εἶναι νὰ κάμῃ τις ἐπάγγελμα τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει».

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κατέχει κατὰ βάθος τὸ ἐπάγγελμά του, εἶναι βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο ποὺ λέγει ἢ κάμνει, σχετικῶς μὲ αὐτό, εἶναι καλόν, ὀρθόν, καὶ ἀληθινόν. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐπάρκεια ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἐπαγγελματικῆς αὐτοπεποιθήσεως.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμωμεν μίαν παρατήρησιν. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν νὰ κατέχῃ καὶ ὅλας τὰς λεπτομερείας. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ κατέχῃ καλῶς τὰς γενικὰς ἰδέας. Ἐὰν βεβαίως ἔχῃ καὶ κάποιο εἰδικὸν τάλαντον, τόσον τὸ καλλίτερον. Εἶναι ὅμως τοῦτο ὀλίγον ἐπικίνδυνον, διότι εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξῃ νὰ γίνῃ μιὰ εἰδικότης, ἐνῷ ὁ ἀρχηγὸς ἔχει ὡς κυρίαν ἀποστολὴν νὰ προβλέπῃ, νὰ ὀργανώνῃ, νὰ ἐλέγχῃ, νὰ συντονίζῃ, νὰ διατάσσῃ. Εἶναι ταυτοχρόνως ἐκεῖνος ποὺ ἀποφασίζει, διατάσσει, ἐμψυχώνει καὶ ἐκπαιδεύει καὶ ὄχι μία περιωρισμένη «εἰδικότης». Ὁ ἀρχηγὸς δὲν εἶναι δυνατόν, οὔτε καὶ πρέπει νὰ κάμῃ μόνος του τὰ πάντα. Ἐν τούτοις εἶναι ὑπεύθυνος διὰ κάθε τί ποὺ κάμνουν οἱ ὑφιστάμενοί του. Πῶς λοιπὸν θ' ἀντιμετωπίσῃ τὸ δίλημμα τοῦτο; Περὶ τούτου ὅμως θὰ γίνῃ λόγος εἰς ἄλλο κεφάλαιον.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιθυμοῦμεν ἰδιαιτέρως νὰ τονίσωμεν ἐνταῦθα εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ καταβάλλεται ἰδιαιτέρα φροντὶς ὅπως τὰ στελέχη ἐκπαιδεύωνται καταλλήλως, ὥστε ν' ἀποκτοῦν ὅλην τὴν ἀπαιτουμένην ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν, ὥστε νὰ γίνουν ἱκανὰ ν' ἀναδεχθοῦν ἐν καιρῷ τὰς εὐθύνας τῆς διοικήσεως τοῦ κλάδου των.

Ἡ μόρφωσις δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ μάθῃ τις τὰ πάντα, ἢ νὰ γνωρίζῃ ὀλίγον ἀπ' ὅλα, ἀλλὰ νὰ μάθῃ ν' ἀντιμετωπίζῃ τὰ πράγματα ἀπὸ εὐρυτέρας καὶ ἀνωτέρας ἀπόψεως. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις τὰ πάντα ἀλλὰ ὀφείλει νὰ ἔχῃ τὴν ἀπαιτουμένην καὶ ἀδιαφιλονείκητον ἱκανότητα καὶ ἐπαγγελματικὴν ἐπάρκειαν, ὥστε νὰ κρίνῃ, νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ ἀποφασίζῃ ἐπὶ ἑνὸς ζητήματος τῆς ἁρμοδιότητός του μὲ φωτεινὴν κρίσιν.

Ὁ ἀρχηγός, ὅπως ἔλεγεν ὁ Lyautey, ὀφείλει νὰ ἔχῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀνοικτοὺς εἰς κάθε τὶ ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τιμὴν τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ τελικὸν συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ καθεαυτὸ ἁρμοδιότης τοῦ προϊσταμένου ἢ ἀρχηγοῦ συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν τέχνην νὰ δημιουργῇ τὴν ἑνότητα, καὶ νὰ γνωρίζῃ πῶς νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ συντονίζῃ τὰς προσπαθείας ἑνὸς ἑκάστου, ἐν ὄψει τοῦ κοινοῦ σκοποῦ.

3. Συναίσθησις τῆς πραγματικότητος.

Δὲν ἀρκεῖ ὁ προϊστάμενος νὰ γνωρίζῃ τὸ ἐπάγγελμά του, νὰ ἔχῃ ὡραῖα ἰδανικά, μεγάλας ἰδέας, ἀλλὰ ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ προσγειωμένος εἰς τὴν πραγματικότητα. Τὸ ἰδεῶδες πρέπει νὰ ἐνσαρκοῦται εἰς τὴν πραγματικότητα. Διὰ τοῦτο ὁ προϊστάμενος ἢ ἀρχηγὸς πρὸς ἀποφυγὴν λοξοδρομήσεως ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον, πρὸς ἀποφυγὴν κάθε συγκρούσεως μεταξὺ τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ζωῆς, πρέπει ν' ἀναπτύσσῃ εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον τὸ αἴσθημα τῆς πραγματικότητος.

Εἰς τὶ ὠφελεῖ μία ὡραία καὶ ἐντυπωσιακὴ θεωρία, ἂν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ αὕτη εἰς τὴν πρᾶξιν;

Πολὺ συχνά, εἴτε ἀπὸ πνευματικὴν ὀκνηρίαν, εἴτε καὶ ἀπὸ φόβον συγκρούσεως μὲ τὴν σκληρὰν πραγματικότητα, πολλοὶ ἀφήνουν τὸν ἑαυτόν τους νὰ παρασύρεται ἀπὸ μιὰ γοητευτικὴ καὶ ἐντυπωσιακὴ ἰδέα, ἀλλὰ σταματοῦν ἕως ἐκεῖ.

Εἶναι ἀνάγκη ὅμως νὰ ὑπάρχῃ ὁ ἀπαραίτητος συνδυασμὸς τῆς ἰδέας καὶ τῆς πράξεως, τῆς ταπεινῆς μὲν ἀλλὰ τόσον ἀπαραιτήτου καθημερινῆς πραγματικότητος, χωρὶς τὴν ὁποίαν καὶ ἡ πλέον μεγαλοφυὴς ἰδέα παραμένει ἕνα ὄνειρον, μία χίμαιρα.

Αὐτὸ συμβαίνει μὲ τὴν ἐκπαίδευσιν, μὲ τὴν μόρφωσιν. Ἔχουν δηλαδὴ ἀξίαν, ὄχι τὸ μάθημα, ἢ αἱ πολλαὶ γνώσεις, ἀλλὰ ἡ ἀφομοίωσις τοῦ μαθήματος καὶ τῶν γνώσεων.

Τὸ ἐπάγγελμα λοιπὸν τοῦ προϊσταμένου ἢ τοῦ ἀρχηγοῦ ἀντεδείκνυται εἰς τοὺς ὀνειροπόλους, εἰς ἐκείνους δηλαδὴ ποὺ περιορίζονται νὰ ζοῦν στὴν ὀνειροπόλησιν καὶ τὴν αὐταπάτην.

Ἐπίσης ἀντενδείκνυται στοὺς ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἀπαισιοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ βλέπουν πάντοτε τὴν κακὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι τὰς λανθανούσας δυνατότητας ποὺ προσφέρονται εἰς αὐτούς.

Ἐπίσης ἀντενδείκνυται σ' ἐκείνους ποὺ κατέχονται ἀπὸ μοιρολατρικὴν αἰσιοδοξίαν, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν νὰ ὑπολογίζουν τὰς ἀντιξοότητας καὶ γίνονται θύματα τῆς μοιρολατρίας των. Ἐπίσης ἀντενδείκνυται στοὺς φλυάρους, στοὺς «πολυλογάδες», οἱ ὁποῖοι τρέφονται μὲ λόγια καὶ αὐταπάτες.

Ἀλλὰ τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τὸ αἴσθημα τῆς πραγματικότητος; Ἐννοοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἐν πρώτοις τὸν ἑαυτόν μας πολὺ καλά, δηλαδὴ νὰ ἔχωμεν «τὸ γνῶθι σαυτόν», νὰ γνωρίζωμεν τὰς δυνατότητας ποὺ ἔχομεν καὶ τὰ ἀνώτατα ὅρια τῶν ἱκανοτήτων μας. Ἐπίσης νὰ γνωρίζωμεν τὸν σκοπὸν εἰς τὸν ὁποῖον θέλομεν νὰ φθάσωμεν, τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτομεν πρὸς τοῦτο, τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς ὁποίους θὰ συνεργασθῶμεν καὶ θὰ δράσωμεν, τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς ἀντιξοότητας ποὺ θὰ συναντήσωμεν, τοὺς σκοπέλους ποὺ πρέπει ν' ἀποφύγωμεν, τὰς δυσκολίας ποὺ θὰ ὑπερνικήσωμεν, τὰς ἐλλείψεις ποὺ θὰ πρέπει νὰ συμπληρώσωμεν.

Ἐννοοῦμεν ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἱκανότητα ἡ ὁποία θὰ μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ βλέπωμεν μὲ καθαρὸν βλέμμα ὅλας τὰς δυνατότητας, ὅλας τὰς νέας καταστάσεις ὅπως ἐμφανίζωνται ἐνώπιόν μας εἰς τὴν διαρκῆ ἐναλλαγὴν τῆς ζωῆς διὰ νὰ ἐπωφελούμεθα ἐξ αὐτῶν καὶ νὰ τὰς χρησιμοποιοῦμεν νὰ λαμβάνωμεν δὲ ἐν ἀνάγκῃ νέας ἀποφάσεις αἱ ὁποῖαι νὰ προσαρμόζωνται πρὸς τὰς νέας περιστάσεις. Τὸ ἄγρυπνον

βλέμμα τοῦ ἀρχηγοῦ πρέπει νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα καθαρά, ὅπως εἶναι στὴν πραγματικότητα, μὲ ἀκρίβειαν, μὲ ἀντικειμενικότητα, χωρὶς αὐταπάτας.

Ὁ ἔνδοξος Γάλλος Στρατάρχης Φὸς ἐπανελάμβανε διαρκῶς: «Πρέπει νὰ μελετᾶτε καλὰ τὴν ὑπόθεσίν σας». Καὶ ὁ ἴδιος ἐμελετοῦσε κι' ἐπρόσεχε τὰ πάντα καὶ κατὰ βάθος. Ὅταν ἐζητοῦσε νὰ τοῦ δώσουν πληροφορίας, ἔλεγε: «Δὲν θέλω νὰ μοῦ εἰπῆτε τί σκέπτεσθε, ἀλλὰ θέλω ἀκρίβειαν, θέλω τὴν πραγματικότητα».

Καὶ ὅταν ἀκόμη ἐρωτοῦσε κάποιον νὰ τοῦ εἰπῇ ἂν κάμνῃ ἔξω ψῦχος, δὲν ἠρκεῖτο μὲ τὴν ξηρὰν ἀπάντησιν ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι ψυχρός, ἀλλὰ πόσους βαθμοὺς ἔχει τὸ θερμόμετρον. Αἱ συγκεκριμέναι, ἐξηλεγμέναι καὶ ἀσφαλεῖς πληροφορίαι, αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦσαν δι' αὐτὸν τὴν σταθερὰν βάσιν εἰς τὴν ὁποίαν ἐστηρίζετο.

Ὄχι λοιπὸν λόγια καὶ φράσεις ὡραῖες καὶ πομπώδεις, ἀλλὰ συγκεκριμένα γεγονότα. Μόνον μὲ αὐτὰ εἶναι δυνατὸν νὰ οἰκοδομήσῃς. Ἄλλως, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἀποτυχία καὶ διάψευσις.

«Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ χειρότερον ἀπὸ τοῦ νὰ θέλῃ τις νὰ διοικήσῃ ἐπὶ τῇ βάσει ἀξιωμάτων τὰ ὁποῖα ἔχει ἀντλήσει ἀπὸ τὰ βιβλία», ἔλεγεν ὁ Richelieu.

«Τίποτε τὸ ἀπόλυτον δὲν ὑπάρχει στὸν πόλεμον», ἔλεγεν ὁ Ναπολέων.

Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ παραδέχεσαι ποτὲ ἕνα ἀξίωμα ὡς ἀποτέλεσμα πείρας, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃς τὸ «διατί» καὶ «ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις», εἶναι δυνατὸν τοῦτο νὰ ἐφαρμοσθῇ. Τὸ νὰ θεωρῇς μίαν μέθοδον ὅτι ἔχει διαρκῆ καὶ αἰωνίαν ἀξίαν, ἐπειδὴ πάντοτε τὰ πράγματα συνέζησαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν εἶναι καὶ πάρα πολὺ λογικόν.

Ἡ δογματικὴ ἀφ' ἑνὸς πίστις εἰς κανόνας γενικοὺς καὶ ἀπολύτους, καὶ ἡ ἄγνοια ἀφ' ἑτέρου τῶν θεμελιωδῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι καθορίζουν τὰ ὅρια τῆς ἐφαρμογῆς των ἢ ἀδυναμία πρὸς καθορισμόν των, ἀποτελοῦν βασικὸν σφάλμα δι' ἐκεῖνον ποὺ διοικεῖ. Ἀλλὰ μεγαλύτερον ἀτύχημα εἶναι ὅταν ὁ προϊστάμενος ἢ ἀρχηγὸς συμβῇ νὰ ἔχῃ περιωρισμένον πνεῦμα, στενὴν ἀντίληψιν, ὁπότε γίνεται πείσμων καὶ ἐνοεῖ νὰ προσκολλᾶται εἰς τὰς ἐπὶ τῶν προτέρων σχηματισμένας ἀντιλήψεις του ἢ εἰς ἀνεδαφικὰς θεωρίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν πραγματικότητα.

Πρὸ πάντων δὲ ὅταν λόγῳ τῆς στενότητος τῆς ἀντιλήψεώς του δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συλλάβῃ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ βάθος μιᾶς ἰδέας, μιᾶς θεωρίας, μιᾶς ἀπόψεως, τὴν ὁποίαν ὅμως συνείθισε νὰ παραδέχηται καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ. Τότε μὲ ἀκόμη μεγαλύτερον πεῖσμα καὶ φανατισμὸν προσκολλᾶται εἰς αὐτήν, ὡς σανίδα σωτηρίας. Πολὺ χαρακτηριστικῶς λέγει διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νοοτροπίας αὐτῆς ὁ Wasserman εἰς τὸ βιβλίον του «Der Fall Maurizius»: «Ὅταν κάποιος ἔχει μία θεωρία (καὶ τὴν πιστεύει ὡς εἴδωλον), τότε δέκα ἄλογα δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ αὐτήν».

Ἀντιθέτως, ἡ περιφρόνησις τῶν πολὺ ἀκάμπτων καὶ ἀπολύτων ἀρχῶν, ἀποτελεῖ τὴν ἀναμφισβήτητον δύναμιν τῶν νέων, ἰδίᾳ δὲ εἰς ἀνωμάλους συνθήκας καὶ ἐνώπιον ἀπροβλέπτων περιστάσεων. Συμβαίνει ὅμως πολλάκις νὰ εἶναι ἀσύνετοι καὶ νὰ ἐπιδεικνύουν ἀδιαφορίαν στὴν πεῖραν τῶν πρεσβυτέρων των, γεγονὸς ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ φέρῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα.

Πρέπει ὅμως νὰ γίνεται ἀπαραίτητος διάκρισις μεταξὺ τῶν κανόνων ἐφαρμογῆς, οἱ ὁποῖοι εἶναι δυνατὸν νὰ τροποποιηθοῦν καὶ τῶν θεμελιωδῶν ἀληθειῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραβιασθοῦν χωρὶς συνεπείας.

Σχετικῶς μὲ τὸ οὐσιῶδες τοῦτο ζήτημα, ὁ Στρατάρχης Foch γράφει τὰ ἑξῆς εἰς τὸ σύγγραμμά του («Ἀρχαὶ τοῦ Πολέμου»):

«Αἱ θεμελιώδεις ἀλήθειαι, αἱ ὁποῖαι διέπουν τὴν τέχνην ταύτην εἶναι ἀμετάβλητοι, ὅπως καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς μηχανικῆς, αἱ ὁποῖαι διέπουν πάντοτε τὴν ἀρχιτεκτονικήν, εἴτε πρόκειται περὶ κατασκευῶν ἐκ ξύλου, λίθων, σιδήρου ἢ σκυροκονιάματος, ἀκριβῶς ὅπως αἱ ἀρχαὶ τῆς ἁρμονίας διέπουν τὴν μουσικήν, ἀδιαφόρως τοῦ εἴδους αὐτῆς...».

Ἡ παραβίασις λοιπὸν τῶν παμπαλαίων κανόνων ἐφαρμογῆς εἶναι δυνατὸν νὰ καταλήξῃ εἰς ἐπιτυχίαν καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῶν νεωτεριστῶν. Ἡ παραβίασις ὅμως τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν, τῶν βασικῶν ἀληθειῶν, καταλήγει εἰς τὴν καταστροφήν. «Αἱ μορφαὶ ἐξελίσσονται, ἀλλ' αἱ κατευθυντήριοι ἀρχαὶ ὑφίστανται καὶ παραμένουν».

Τὸ συμπέρασμά μας εἶναι ὅτι ὁ προϊστάμενος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ αἴσθημα τῆς πραγματικότητος, ὀφείλει ν' ἀποκτήσῃ τὴν συνήθειαν νὰ ψηλαφῇ, νὰ ὀσφραίνεται, νὰ ζυγίζῃ, νὰ μετρᾷ τὴν ὑλικὴν πραγματιότητα, κατόπιν δὲ νὰ προσανατολίζῃ τὸ πνεῦμα του κατὰ τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ κάμνῃ μίαν ἀναπαράστασιν τῶν πραγμάτων, κατὰ τρόπον συγκεκριμένον, ἀκριβῆ καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν πλήρη, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ συλλάβῃ τὸ σύνολον καὶ τὰ καθ' ἕκαστον εἰς τὰς πραγματικάς των ἀναλογίας καὶ σχέσεις.

4. Ἀποφασιστικότης κλπ.

Εἶναι δυνατὸν ἓν πρόσωπον νὰ εἶναι προικισμένον μὲ θαυμάσιες ἰδιότητες, ἀλλὰ παρὰ ταῦτα νὰ μὴν εἶναι τὸ κατάλληλον διὰ νὰ γίνῃ ἀρχηγός, ἂν δὲν τὸν διακρίνουν τὰ κύρια γνωρίσματα ποὺ πρέπει νὰ τὸν χαρακτηρίζουν, δηλαδὴ ἂν δὲν ἔχῃ πρωτοβουλίαν καὶ πρὸ παντὸς τὸ θάρρος τῆς ἀναλήψεως εὐθυνῶν.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τοὺς βλέπετε διαρκῶς νὰ φοβοῦνται ν' ἀναλάβουν εὐθύνας καὶ εὑρίσκονται διαρκῶς εἰς μίαν κατάστασιν ἀναβλητικότητος καὶ διστακτικότητος, ποὺ δὲν λαμβάνουν καμμίαν ἀπόφασιν. Εἶναι φανερὸν ὅτι τὰ ἄτομα αὐτὰ θὰ παραμείνουν διαρκῶς εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ὑφισταμένου καὶ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ γίνουν προϊστάμενοι.

Ἐκεῖνος ποὺ φοβεῖται τὰς εὐθύνας καὶ περιορίζει τὰς φιλοδοξίας του εἰς εὔκολα καὶ συνειθισμένα πράγματα, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὴν πνοὴν τοῦ ἀρχηγοῦ, ὥστε νὰ μεταδόσῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὸν ἐνθουσιασμόν του καὶ τοὺς προσελκύσῃ μὲ τὸ μέρος του. Τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν ὅτι πρέπει ν' ἀναλαμβάνῃ εὐθύνας;

Ἐννοοῦμεν ὅτι ἀφοῦ ἐζύγισε μὲ ψυχραιμίαν τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ μιᾶς ὑποθέσεως, ἀφοῦ ἐξήτασε προσεκτικὰ ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ αὐτά, ἀφοῦ εἶδε τοὺς κινδύνους καὶ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα δυσάρεστα, ἔκρινεν ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἀξίζει τὸν κόπον διὰ νὰ δράσῃ καὶ τέλος τὸ ἀπεφάσισεν.

Ἡ ἀποφασιστικότης ἀποτελεῖ τὴν πλέον χαρακτηριστικὴν ἰδιότητα ἐκείνου ὁ ὁποῖος διοικεῖ. Ἐὰν στερῆται αὐτῆς, τότε ἡ διοίκησις παραλύει, ἐὰν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν ἐξασκοῦν ἄλλοι, οἱ συνεργάται του κλπ., τότε ὑπάρχει ἀναρχία.

Ὅσον ἀφορᾷ, εἰδικώτερον, τὴν π ρ ω τ ο β ο υ λ ί α ν, παρατηροῦμεν ὅτι αὕτη καίτοι εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὸν ἀρχηγόν, ἐν τούτοις ὅμως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ, διότι εἶναι ἐξ ἴσου χρήσιμος καὶ ἀπαραίτητος δι' ἕνα οἱονδήποτε ὑφιστάμενον.

Ὁ ἔνδοξος Στρατάρχης τῆς Γαλλίας, Foch, λέγει διὰ τὸν Joffre: «Τὸ κύριον χαρακτηριστικόν του εἶναι ἡ ἐξαιρετικὴ κρίσις του. Δὲν κάμνει τίποτε μόνος του, πρέπει νὰ τοῦ προτείνουν κάτι, νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν κάποιο σχέδιον, γνωρίζει ὅμως πῶς νὰ ἐργασθῇ. Γ ν ω ρ ί ζ ε ι ν ὰ ζ υ γ ί ζ ῃ κ α ὶ ν ὰ ἀ π ο φ α σ ί ζ ῃ». Ἡ ἀποφασιστικὴ ἱκανότης τοῦ ἀρχηγοῦ δυνατὸν νὰ εἶναι θ ε τ ι κ ή, ἀ ρ ν η τ ι κ ὴ ἢ καὶ μ η δ α μ ι ν ή.

Εἰς τὸν πραγματικὸν ἀρχηγὸν εἶναι πάντοτε θετική. Οὗτος εἶναι ὁ ἐμψυχωτὴς τῶν συνεργατῶν του. Τοὺς παρακινεῖ εἰς πρωτοβουλίας. Προσανατολίζει τὰ σχέδια κατὰ τὰς ἀπόψεις του. Εἶναι ὅμως ταυτοχρόνως καὶ ρεαλιστής. Θέτει διαρκῶς εἰς ἔμπρακτον ἐφαρμογὴν τὰς ἀποφάσεις του. Δίδει συγκεκριμένας καὶ σαφεῖς ὁδηγίας. Μελετᾷ, ἐγκρίνει ἢ ἀπορρίπτει τὰς εἰσηγήσεις, τὰς ὁποίας τοῦ κάμνουν. Ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἐλέγχῃ, νὰ παρακολουθῇ, νὰ κατευθύνῃ τὴν πραγματοποίησιν τῶν

ἀποφάσεών του, ἀναλαμβάνει τὰς εὐθύνας τῶν πράξεών του. Εἰς μερικὰ ἄτομα, ἡ ἀποφασιστικὴ ἱκανότης εἶναι καθεαυτὸ ἀρνητική. Εἶναι προσκεκολλημένοι εἰς τὴν «ρουτίναν». Φοβοῦνται κάθε νεωτερισμόν. Ἀποδοκιμάζουν κάθε νεωτεριστικὴν πρωτοβουλίαν. Δὲν εἶναι βέβαια, ἀναποφάσιστοι, ἀλλὰ μὲ τὸ εἶδος τῶν ἀποφάσεών των καλλιεργοῦν τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ἀποθάρρυνσιν καὶ προκαλοῦν τὴν ἀπονέκρωσιν κάθε δημιουργικῆς ἐφέσεως.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ κάτι, ἀκόμη χειρότερον τῆς ρουτίνας. Συμβαίνει δὲ τοῦτο, ὅταν ὁ ὑπεύθυνος ν' ἀποφασίσῃ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμῃ, ὅταν ἡ θέλησίς του κυμαίνεται διαρκῶς, ὅπως καὶ τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ ὡρολογίου. Τὰ ἄτομα ποὺ πάσχουν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν τῆς βουλήσεως δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ λάβουν μίαν ἀπόφασιν, εἴτε θετικήν, εἴτε ἀρνητικήν.

Ἀπὸ τὴν ἀναποφασιστικότητα δὲ αὐτὴν δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ προκληθῇ τοιοῦτος ἐκνευρισμὸς καὶ ἀδυναμία μεταξὺ τῶν συνεργατῶν καὶ τῶν ὑφισταμένων, τοιαύτη ἀπώλεια χρόνου καὶ χρήματος, ὥστε νὰ καταλήξῃ εἰς σύγχυσιν καὶ εἰς μίαν χαώδη κατάστασιν.

Ἡ ἀναποφασιστικότης εἶναι τὸ χειρότερον ἐλάττωμα διὰ τὸν διοικοῦντα, ἰδίᾳ μάλιστα εἰς τὰς κρισίμους περιστάσεις. Μία ἀπόφασις ποὺ λαμβάνεται ἐπικαίρως, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀτελής, ἡ ὁποία ὅμως ἀκολουθεῖται ἀπὸ σταθερὰν ἐκτέλεσιν εἶναι προτιμωτέρα καὶ καλλιτέρα ἀπὸ μίαν παρατεταμένην ἀναβολήν, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐξευρεθῇ ἡ καλυτέρα, ἡ καθεαυτὸ ἰδεώδης λύσις, ἡ ὁποία ἐνδέχεται καὶ νὰ μὴν εὑρεθῇ ποτέ, ἢ νὰ ἐκτελεσθῇ πολὺ ἀργὰ καὶ νὰ εἶναι ἄχρηστη.

Ὁ καλὸς προϊστάμενος ἢ ἀρχηγὸς πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἕτοιμος νὰ δράσῃ, ἀφοῦ ἐννοεῖται σκεφθῇ καλῶς καὶ ζυγίσῃ καλῶς καὶ μὲ ψυχραιμίαν ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα.

Ἡ ζωὴ εἶναι συνυφασμένη ἀπὸ μικρὲς ἀποφάσεις. Ἡ εὔστοχος ἀντιμετώπισις τῶν μικρῶν κατὰ τὸ φαινόμενον γεγονότων τῆς ζωῆς καὶ ἡ λῆψις τῶν ἐνδεδειγμένων εἰς ἑκάστην περίπτωσιν ἀποφάσεων, προετοιμάζει τὸ ἔδαφος διὰ τὴν λῆψιν καὶ τὴν μελέτην τῶν σοβαρῶν ἀποφάσεων, ὅταν σημάνῃ ἡ κρίσιμος στιγμή.

Ὁ ἀρχηγὸς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ παραμένῃ ἀδρανὴς ἢ ἀπαθὴς θεατὴς τῶν γεγονότων, ἐκ μοιρολατρείας ἢ ἄλλων λόγων, διότι ἂν δὲν ἐπιδιώξῃ νὰ προκαταλάβῃ τὰ γεγονότα, ἢ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὰ μόλις ἐκδηλωθοῦν καὶ νὰ τὰ ἐξουσιάσῃ ἀσφαλῶς, διατρέχει τὸν κίνδυνον αὐτὰ νὰ τοῦ ἐπιβληθοῦν καὶ νὰ τὸν ἐξουσιάσουν.

Ὁ ἀρχηγὸς λοιπὸν διακρίνεται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀποφασιστικότητος. Εἶναι δυνατὸν ἐν ἄτομον νὰ εἶναι σοφὸς ἐπιστήμων, θαυμάσιος τεχνικός, σπουδαῖος φιλόσοφος, ἀλλ' ἂν δὲν ἔχῃ τὴν ἱκανότητα ὅπως εἰς μίαν δεδομένην περίστασιν λάβῃ τὴν ὀρθὴν καὶ κατάλληλον ἀπόφασιν, ἡ ὁποία νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰ γεγονότα καὶ νὰ τὸν σεβασθοῦν οἱ ἄλλοι, ἀσφαλῶς δὲν δύναται νὰ εἶναι ἀρχηγός.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ σεβαστὸς ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀλλάζει διαρκῶς γνώμην, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται νὰ πιστεύῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει σταθερὲς ἀρχές, βαθειὲς πεποιθήσεις, πειθαρχίαν θελήσεως, ὁ ὁποῖος μὲ ἄλλας λέξεις στερεῖται προσωπικότητος, τῆς ὁποίας τὸ κύριον γνώρισμα εἶναι ἡ σταθερὰ θέλησις ἡ ἀποφασιστικότης, ἡ ὀρθὴ κρίσις καὶ αἱ ἠθικαὶ ἀρχαί;

(Συνεχίζεται)

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Ο ΦΟΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

3. Περίπτωσις Β΄.

***

3. Περίπτωσις Β΄.

Ἡ προηγουμένη ὑπόθεσις περιεγράφη λεπτομερῶς, διὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ μὲ τὴν ὁποίαν ἕνας δολοφόνος ἀνακρίνεται. Κάθε δήλωσίς του ἐξετάζεται, διαπιστοῦται καὶ διασταυροῦται. Κάθε ἴχνος ἀναλύεται καὶ μελετᾶται, ὥστε ὁ ἐρευνῶν τὴν ὑπόθεσιν ἀστυνομικὸς νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι, ὅταν θὰ καταθέτῃ εἰς τὸ Δικαστήριον, νὰ δύναται ν' ἀποδείξῃ, καὶ ν' ἀποδείξῃ πλήρως, κάθε στοιχεῖον ποὺ καταθέτει. Εἰς τὸ ἔγκλημα ποὺ περιεγράφη προηγουμένως ὑπῆρχεν ἕνα κενὸν εἰς τὴν δικογραφίαν. Τὸ μαχαῖρι ποὺ ὁ Χὶλλ ἐχρησιμοποίησεν ὡς φονικὸν ὅπλον δὲν ἀνευρέθη. Ἐὰν ἡ ὑπόλοιπος δικογραφία δὲν ἦτο ἔτσι καλὰ «δεμένη», ἡ ἔλλειψις αὐτὴ θὰ μποροῦσε ν' ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς ὑπερασπίσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ν' ἀποκλεισθῇ ἡ καταδίκη καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀθώωσις. Ἀλλὰ ἔτσι ὅπως ἦτο «φτιαγέμνη», ὅπως εἶχαν ταξινομηθῇ τὰ γεγονότα καὶ αἱ καταθέσεις, ἡ ἔλλειψις τοῦ ὅπλου ἦτο ἀσήμαντος. Τὰ στοιχεῖα τῆς δικογραφίας ἀπεδείκνυον πλήρως ὅτι ὁ Χὶλλ κατεῖχεν ἕνα μαχαῖρι ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἀπὸ φόνο καὶ ὅτι αἱ διαστάσεις τοῦ τραύματος εἰς τὸν λαιμὸν τῶν παιδιῶν ἀνταπεκρίνετο ἀκριβῶς μὲ τὸ πλάτος ἑνὸς συνήθους στρατιωτικοῦ «σουγιά».

Μία ἀπὸ τὰς κυριωτέρας διαφορὰς μεταξὺ τοῦ πραγματικοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἐγκλήματος τῶν μυθιστορημάτων εἶναι ὅτι ὁ καθορισμὸς τοῦ δράστου συνήθως εἶναι εὔκολος. Ἡ τάξις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀστυνομικὸς ταξινομεῖ τὰς ἐρωτήσεις πρὸς τὸν ἑαυτόν του περὶ τοῦ ἐγκλήματος εἶναι «ποῦ», «πότε», καὶ «πῶς» διεπράχθη τοῦτο. Μετὰ τὴν ἀπάντησιν τῶν ἐρωτημάτων αὐτῶν θὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ «ὑπὸ ποίου» καὶ «διὰ ποῖον σκοπόν». Ἐὰν τὰ πρῶτα ἐρωτήματα παρουσιάζουν δυσκολίαν εἰς τὴν διατύπωσιν ἱκανοποιητικῶν ἀπαντήσεων αὐτῶν, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐγκλήματος ἀπομακρύνεται τεχνηέντως. Ἀλλὰ διὰ νὰ διαπραχθῇ ἕνας φόνος, εἶναι αὐταπόδεικτον ὅτι ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ κάνῃ κάτι ἀσύνηθες, ἐντελῶς διάφορον ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ρουτίνα. Πρέπει κατὰ κάποιον τρόπον νὰ παραβιάσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ κάνῃ κάτι τὸ ἀσυνήθιστον ποὺ θὰ τοῦ προκαλέσῃ συναισθήματα πιὸ ἔντονα ἀπ' ὅ,τι ἡ καθημερινή του ζωή. Συνεπῶς, ὁ ντέτεκτιβ ὅταν ἐρευνᾷ μίαν ὑπόθεσιν φόνου, πρέπει πάντοτε νὰ ἀναζητᾷ τὴν ἀναταραχὴ τῆς ζωῆς αὐτῶν ποὺ ὁπωσδήποτε ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ ἔγκλημα. Μία τέτοια ἀναταραχή, ποὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἄτομον δὲν μπορεῖ νὰ τὴν δικαιολογήσῃ κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικόν, προκαλεῖ τὴν γέννησιν ὑποψιῶν κατὰ τὸ μᾶλλον δικαιολογημένων. Εἰς τὴν ἑπομένην περίπτωσιν ἀκριβῶς μία τέτοια ἀδικαιολόγητος ἀλλαγὴ εἰς τὴν συνήθη ζωὴν ἀπεκάλυψε τὴν ταυτότητα τοῦ δολοφόνου.

Ἦταν χειμῶνας τοῦ 1944. Ἕνα Σάββατο βράδυ οἱ περισσότεροι ἄνδρες καὶ

γυναῖκες (σμηνῖτες καὶ σμηνίτισσες) τοῦ Στρατοπέδου τῆς ΡΑΦ (Βασιλικῆς Ἀεροπορίας) τοῦ Νόρφολκ (Μεγ. Βρεττανίας), ποὺ δὲν εἶχαν ὑπηρεσίαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν, σ' ἕνα χορὸ ποὺ γινόταν ἐκεῖ. Ἡ πόλις ἀπεῖχε περίπου δέκα μίλια (Σ. Μ. 16 χιλ.) καὶ εἶχαν διατεθῆ ἀπὸ τὴν εἰδικὴν Μονάδα Μεταφορῶν τοῦ Στρατοπέδου φορτηγὰ αὐτοκίνητα διὰ τὴν μεταφοράν των. Μερικοὶ ὅμως ποὺ δὲν ἐπρόλαβαν τὰ αὐτοκίνητα μετέβησαν ἐκεῖ μὲ ποδήλατα.

Ὁ χορός, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν μοναδικὴν ἑβδομαδιαῖαν διασκέδασιν τῆς πόλεως, ἐτελείωσε τὴν 11ην μ.μ. καὶ τὰ αὐτοκίνητα τῆς ΡΑΦ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδον περίπου τὴν 11.30 μ.μ. Μία ἀπὸ τὰς γυναῖκας (σμηνίτισσα), ποὺ εἶχε πάει εἰς τὸν χορόν, εἶχεν ὑπηρεσίαν εἰς τὸ Γραφεῖον Σημάτων τὰ μεσάνυκτα. Δι' αὐτό, ἀμέσως ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τὸν θάλαμον, ἄλλαξε καὶ φόρεσε βιαστικὰ ἕνα μακρὺ παντελόνι καὶ μία μπλοῦζα, ὅπως ἔκαναν ὅλες σχεδὸν αἱ γυναῖκες τοῦ στρατοπέδου ὅταν εἶχαν νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἔρριξε ἕνα μανδύα ἀπάνω της, ἐπειδὴ τὸ κρύο ἦτανε διαπεραστικό. Μία φίλη της, δεκανεὺς τοῦ Γυναικείου Ἀεροπορικοῦ Σώματος, τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ θάλαμό της λίγα λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα. Τὸ Γραφεῖον Σημάτων ἀπεῖχε περίπου ἑνάμισυ χιλιόμετρο ἀπὸ τὸ θάλαμο τῶν γυναικῶν. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμούς, ἀφοῦ εἶχε διανύσει διακόσια περίπου μέτρα, συναντήθη μ' ἕνα σμηνίτη ποὺ «τὰ εἶχε κοπανίσει» ἐλαφρῶς. Ὁ σμηνίτης ἐπέμενε νὰ τὴν συνοδεύσῃ καὶ στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἄρχισε διάφορες ἀπρεπεῖς χειρονομίες ἐπάνω της. Ἡ σμηνίτισσα τὸν ἀπέκρουσε. Ὁ σμηνίτης τὴν ἔρριξε μέσα στὸ χανδάκι, ποὺ ἦτο στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, καὶ τὴν ἐστραγγάλισε.

Τὸ πτῶμα της εὑρέθη τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῒ ἀπὸ 2 ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως εἰδοποίησαν τὴν Ἀστυνομίαν τῆς περιοχῆς. Δὲν ὑπῆρχαν προφανεῖς ἐνδείξεις διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ δολοφόνου καὶ ἀπεφασίσθη ἡ πρόσκλησις τῆς Σκώντλαντ Γυάρδ. Σκέπασαν τὸ πτῶμα μὲ μιὰ κουβέρτα καὶ ἔλαβαν τὰ ἀπαραίτητα μέτρα διὰ τὴν προστασίαν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος. Τὴν νύκτα ἐκείνη ἐχιόνιζε πολύ καί, ὅταν ὁ Ἀστυνόμος τῆς Σκώντλαντ Γυάρδ ἔφθασε ἐνωρὶς τὸ ἑπόμενο πρωΐ, τὸ χανδάκι, ποὺ ἦτο ἕνα γόνατο βαθύ, εἶχε σκεπασθῆ ἀπὸ χιόνι καὶ τὰ κυριώτερα ἴχνη εἶχαν καταστραφῆ. Τὸ χιόνι καθαρίστηκε μὲ προσοχή, καὶ ὁ Ἀστυνόμος ἐξήτασε τὸ χῶμα. Διεπίστωσεν ὅτι εἶχε χρησιμοποιηθῆ βία. Τὰ ἐνδύματα εἶχαν ξεσχισθῆ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πτῶμα εἶχε σχηματισθῆ μιὰ μεγάλη λίμνη αἵματος. Ὁ Ἀστυνόμος παρετήρησε ἐπίσης μερικὰς τρίχας ἀπὸ γοῦνα (κουνέλι), ἕνα μικρὸ κουμπὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ συγκρατοῦν τὸ γιακὰ μιᾶς χλαίνης καὶ ὅτι τὸ ἔδαφος σ' αὐτὸ τὸ τμῆμα τοῦ χανδακιοῦ εἶχε ἕνα παράξενο μῖγμα κίτρινης καὶ κόκκινης σκόνης ἀπὸ τοῦβλα. Ἀργότερα ἐπληροφορήθη ὅτι πρὶν ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἶχαν ξεφορτώσει ἕνα αὐτοκίνητο τοῦβλα ἐκεῖ. Τὸ πτῶμα μετεφέρθη στὸ Νεκροφυλάκειον διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος καὶ διὰ μεταθανάτιον ἐξέτασιν.

Ἡ ταυτότης του εὐκόλως καθωρίσθη καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ Ἀστυνόμου ἐστράφη πρὸς τὸ Στρατόπεδον τῆς ΡΑΦ, ὅπου τὸ θῦμα ὑπηρετοῦσε. Ἡ δύναμις τοῦ Στρατοπέδου ἦτο 700-ἄνδρες καὶ 100 γυναῖκες. Οἱ θάλαμοι τοῦ συγκροτήματος τῶν ἀνδρῶν ἐχωρίζοντο ἀπὸ τοὺς θαλάμους τῶν γυναικῶν ἀπὸ ἕνα δρόμο ποὺ ἐχώριζε τὸ Στρατόπεδον εἰς τὸ μέσον—τὸ χανδάκι εἰς τὸ ὁποῖον εὑρέθη τὸ πτῶμα ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου αὐτοῦ—τὰ δὲ οἰκήματα τῆς διοικήσεως ἦσαν εἰς σχετικὴν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτόν. Ὁ Ἀστυνόμος ἤρχισε τὰς ἐρεύνας του ἀπὸ τὰς γυναῖκας ποὺ ἔμειναν εἰς τὸν ἴδιον θάλαμόν μὲ τὸ θῦμα. Ἀπὸ αὐτὰς ἔμαθε ὅτι τὸ θῦμα ἦτο ἕνα ἥσυχο καὶ ὀλιγόλογο κορίτσι, καλῆς οἰκογενείας. Δὲν εἶχε μαθευτῆ ποτὲ νὰ ἔχῃ φιλία μὲ ἄνδρα, ἀλλὰ τῆς ἄρεσε νὰ διασκεδάζῃ εἰς τὸν ἑβδομαδιαῖον χορό. Γενικῶς, ἡ γνώμη ὅλων ἦτο, ὅτι τὸ θῦμα δὲν εἶχε ποτὲ βγῆ ραντεβοῦ μὲ ἄνδρα, ὅπως οἱ ἄλλες γυναῖκες ἔκαναν καὶ μερικὲς μάλιστα εἶπαν ὅτι δὲν εἶχε μείνῃ ποτὲ μόνη μὲ ἄνδρα, ὅσον καιρὸ ἦτο εἰς τὸ Στρατόπεδο. Τὸ θῦμα ἦτο περίπου 21 ἐτῶν. Ἡ δεκανεὺς τοῦ Γυναικείου Ἀεροπορικοῦ Σώματος, ἡ ὁποία ἦτο καὶ θαλαμάρχης καὶ στενὴ φίλη τοῦ θύματος,

ἦτο ἡ τελευταία ποὺ εἶδε τὸ θῦμα ἐν τῇ ζωῇ, ἐκτὸς βεβαίως τοῦ δολοφόνου. Αὐτὴ ἐπληροφόρησε τὸν Ἀστυνόμο ὅτι ἡ φίλη της, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ χορό, εἶπε ὅτι ἦτο βιαστική, διότι εἶχε ὑπηρεσίαν καὶ δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἀλλάξῃ καὶ νὰ φύγῃ γρήγορα-γρήγορα, ὅπως καὶ ἔκανε. Ἡ δεκανεὺς τῆς ἔδωσε ἕνα φανάρι, διότι τὸ σκοτάδι ἦτο πυκνὸ ἐκείνη τὴν νύκτα, πλὴν ὅμως τὸ θῦμα ἀπὸ βιασύνη της ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸ πάρῃ μαζύ της. Εἰς τὸ Γραφεῖον Σημάτων ὁ Ἀστυνόμος εἶδε τὴν σμηνίτισσα ποὺ ἦτο ὑπηρεσία πρὸ τῆς 12ης, τὴν ὁποία ἔπρεπε τὸ θῦμα νὰ ἀντικαταστήσῃ καὶ ἡ ὁποία παρέμεινε εἰς τὴν θέσιν της μέχρι τὴ 1 πρωϊνή. Εἶπε ὅτι ἐνόμισεν ὅτι ἡ ἀντικαταστάτριά της θὰ εἶχε ξεχάσει ὅτι εἶχε ὑπηρεσία καὶ ὅτι τότε ἔλαβε ἄδεια ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας νὰ ἀποσυρθῇ, χωρὶς ἀντικατάστασιν, μιὰ καὶ κεῖνο τὸ βράδυ τὸ Γραφεῖο δὲν εἶχε πολὺ κίνησι. Δὲν εἶδε ὅμως τίποτε τὸ ἀσυνήθιστο, οὔτε καὶ συνήντησε κανένα εἰς τὴν ἐπιστροφή της, ἀκολούθως ὁ Ἀστυνόμος ἐκάλεσε τὴ δεκανέα, ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει ἐντύπωσιν δυναμικῆς καὶ ἐξαιρετικῆς γυναικός, καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ τοῦ πῇ τὰ γεγονότα πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ οὔτε τὴ παραμικρὴ λεπτομέρεια ἀπ' ὅ,τι συνέβη τὴν νύκτα ἐκείνη. Ἕνα καινούργιο γεγονὸς ἐβγῆκε στὴ μέση. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θύματος ἀπὸ τὸ θάλαμο, ἡ δεκανεὺς καθὼς ἔκανε τὴν νυκτερινὴν ἐπιθεώρησιν σ' ὅλους τοὺς χώρους γύρω ἀπὸ τὸ θάλαμο, πλυντήριο, ἀποχωρητήριο, κλπ., συνήντησε ἕνα σμηνίτη, ἐλαφρῶς μεθυσμένον. Τοῦ ἔβαλε «τὶς φωνὲς» καὶ τὸν ρώτησε τὶ ἤθελε ἐκεῖ. Ὁ σμηνίτης ἀπήντησε ὅτι εἶχε χάσει τὸ δρόμο καὶ ὅτι ζητοῦσε τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα θάλαμο. Ἡ δεκανεὺς τὸν διέταξε εἰς αὐστηρὸν τόνον νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ τὸ γυναικεῖο τμῆμα, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε, καὶ τὸν παρακολούθησε μέχρις ὅτου ἐξηφανίσθη στὸ σκοτάδι πρὸς τὸν κεντρικὸν δρόμον. Τὸ συμβὰν αὐτὸ ἔλαβε χώραν ὄχι πιὸ πρὶν ἀπὸ ἕνα ἢ δύο λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θύματος. Ἡ δεκανεὺς δὲν ἤξερε ποιὸς ἦταν ὁ σμηνίτης, ἀλλὰ ἦτο βεβαία ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἂν τὸν ἔβλεπε. Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἄνδρες τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα θαλάμου «παρήλασαν» ἀπὸ μπροστά της, ἀλλ' ἡ δεκανεὺς δὲν ἠδύνατο νὰ προσδιορίσῃ τὸν καταζητούμενο, ἦτο ὅμως βεβαία ὅτι δὲν ἦτο μεταξὺ αὐτῶν. Ὁ Ἀστυνόμος τότε συνεννοήθη μὲ τὸν Διοικητὴν τοῦ στρατοπέδου καὶ ἀπεφάσισε μία ἀναγνωριστικὴ παρέλασι ὅλων τῶν ἀνδρῶν τοῦ Στρατοπέδου, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ὕποπτον πρὶν νὰ ἔχῃ στοιχεῖα ποὺ νὰ δικαιολογοῦν τὴ σύλληψί του, ἀπέτρεψε τὴν κανονικὴν παρέλασιν. Ἀντ' αὐτῆς ἐπρότεινε ὅπως ἡ δεκανεὺς καθίσῃ δίπλα εἰς τὸν Ταμία τοῦ Στρατοπέδου, ὅταν θὰ ἔκανε πληρωμὴ τὴν προσεχῆ Παρασκευή, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ δῇ ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ Στρατοπέδου προσεκτικὰ καὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, χωρὶς αὐτοὶ νὰ ἀντιληφθοῦν τίποτε τὸ σχετικόν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀστυνόμος ἠσχολήθη νὰ συλλέξῃ περισσοτέρας πληροφορίας γιὰ τὸ χορό. Ἐξήτασε μεγάλο ἀριθμὸν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ εἶχαν πάει ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν κατέληξε σὲ κανένα χρήσιμο συμπέρασμα. Τὸ θῦμα εἶχε χορέψει πολύ, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ προτίμησι καὶ μὲ πολλοὺς ἄνδρας. Ὅταν δὲ χόρευε ἐκάθητο μὲ κάτι φίλες της. Δὲν ἔλαβε μέρος σὲ καμμιὰ συντροφιὰ ἀπὸ τὰς δύο ἢ τρεῖς ποὺ σχηματίσθηκαν. Τίποτε τὸ δυσάρεστο δὲν συνέβη ἐκεῖ καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς χορευτὰς δὲν «προχώρησε» μ' αὐτή. Εἰς τ' αὐτοκίνητα κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ἀρκετὰ εὔθυμη καὶ μερικῶς «ἐλεύθερη», ἀλλὰ τὸ θῦμα δὲν ἔλαβε μέρος στὰ συμβαίνοντα στὸ σκοτάδι.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν τὴν πρώτων ἡμερῶν ἦτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἀρνητικόν. Ὁ σμηνίτης ποὺ ἡ δεκανεὺς εἶχε δῇ ἔξω ἀπὸ τὸ θάλαμο τῶν γυναικῶν ἦτο ἕνας ὕποπτος, ἀλλὰ αὐτὸς ἦτο ἄγνωστος ἀκόμα καὶ τὸ ὅτι ὑπῆρχε ἡ ὑποψία ἦτο μακρὰν ἀπὸ τοῦ ν' ἀποτελῇ μιὰ συγκεκριμένη καὶ ἀποδεδειγμένη κατηγορία ἐνοχῆς. Ὁ Ἀστυνόμος ἄρχισε, ἀκολούθως, ἔρευνα, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ διαπιστώσῃ ποῖος ἢ ποῖοι εὑρίσκοντο εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς τοῦ δρόμου εἰς τὸν ὑπολογιζόμενον χρόνον τοῦ ἐγκλήματος. (Τοῦτο ἦτο εὔκολον, λόγῳ

τῶν περιορισμῶν ποὺ ἐπεβάλλοντο κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον καὶ ποὺ δὲν ἰσχύουν κατὰ τὴν εἰρηνικήν). Τότε τὰ κυκλοφοροῦντα ὀχήματα εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν ἦσαν στρατιωτικά, ἡ κίνησις (ἀναχώρησις καὶ ἐπιστροφὴ) τῶν ὁποίων κατεγράφετο μὲ σχολαστικότητα. Κατὰ τὸ ἑπόμενον τριήμερον αἱ ἔρευναι συνεχίσθησαν χωρὶς καμμιὰ θετικὴ πρόοδο. Οἱ γονεῖς τοῦ θύματος ἐπεβεβαίωσαν τὴν γνώμην τῶν γυναικῶν τοῦ Στρατοπέδου. Εἰς τὰς ἐπιστολάς της δὲν ἔκανε λόγον διὰ κανένα ἀσυνήθιστο στὴ ζωή της. Ἡ μεταθανάτιος ἐξέτασις δὲν ἀπέδωσε τίποτε.

Εἰς τὴν παρέλασιν ὅμως τῆς πληρωμῆς ἡ δεκανεὺς ὑπέδειξε ἕνα σμηνίτη, τὸν Ἀρθοῦρο Χέϋς, καὶ ἐπέμεινε ὅτι αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος ποὺ εἶχε δῆ. Ὅταν ὁ Χέϋς ἐξετάσθη ἠρνήθη ὅτι εἶχε πάει εἰς τὸ πλυντήριον ἢ ἀλλοῦ πουθενὰ κοντὰ εἰς τὸν θάλαμον τῶν γυναικῶν. Ἐπέμεινε ὅτι ἡ δεκανεὺς ἔκανε λάθος. Εἶπε ὅτι εἶχε πάει στὸ χορό, ἀλλὰ δὲν εἶχε συναντηθῆ μὲ τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶπε, δὲν ἐγνώριζε οὔτε καὶ ἐνεθυμεῖτο νὰ τὸ εἶχε δῆ ποτέ. Ὁ Ἀστυνόμος ὅμως δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος μὲ τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Χέϋς. Ἡ δεκανεὺς δὲν ἦτο γυναῖκα ποὺ θὰ μποροῦσε ἀπὸ κακεντρέχεια νὰ «σκαρώσῃ» μιὰ τέτοια κατηγορία, μιὰ καὶ ἐπέμενε μὲ τόση βεβαιότητα ὅτι ὁ Χέϋς ἦτο ὁ σμηνίτης ποὺ συνήντησε τὴν νύκτα τοῦ φόνου. Ὁ Ἀστυνόμος μετὰ ἀπ' αὐτὸ ἐξήτασε τοὺς σμηνίτας ποὺ ἐστρατωνίζοντο εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον μὲ τὸ Χέϋς, κανεὶς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ τὴν ὥρα ποὺ γύρισε, ἴσως νὰ ἐκοιμῶντο ὅλοι τους τότε. Ὁ Χέϋς ἦτο ὁμιλητικὸς κάπου—κάπου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε νὰ πῆ τίποτα ἐναντίον του.

Ἀργότερα, τὴν ἴδια μέρα, δύο σμηνῖται στρατωνιζόμενοι εἰς τὸν ἴδιον θάλαμον μὲ τὸν Χέϋς, παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Ἀστυνόμον καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι θυμήθηκαν κάτι ποὺ δὲν τὸ ἐθεώρησαν σοβαρὸν ὅταν τοὺς ἐξήτασε τὴν πρώτη φορὰ καί, πού, ὅπως ἐσκέφθησαν ἀργότερα, μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ κάπως τὴν ὑπόθεσιν. Τὸ πρωῒ τῆς Κυριακῆς μετὰ τὸ ἔγκλημα εἶχαν δῆ τὸν Χέϋς νὰ εἶναι εἰς τὸ πίσω μέρος τοῦ θαλάμου, ἀντὶ νὰ πάῃ γιὰ πρόγευμα. Ὅταν οἱ σμηνῖται ἐπέστρεψαν εἰς τὸν θάλαμον, μετὰ ἀπὸ τὸ πρόγευμα, εὗρῆκαν τὸν Χέϋς νὰ ἔχῃ τελειώσῃ τὸ πλύσιμο τῆς στολῆς του. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἕνας σμηνίτης προτίμησε νὰ χάσῃ τὸ πρόγευμα διὰ νὰ πλύνῃ τὴν στολήν του καὶ ὅτι τὸ πλύσιμον τῆς στολῆς ἔγινε τὸ πρωῒ ἀντὶ νὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα, ὅπως συνήθως, «ἐκτύπησε» ἄσχημα εἰς τοὺς δύο σμηνίτας καὶ τοὺς «ἔμπασε ψύλλους στ' αὐτιά», ὅταν ἀργότερα τὸ ἐσκέφθησαν.

Αὐτὸ ἦτο κάτι τὸ ἀσυνήθιστο στὴν καθημερινὴ ζωὴ τοῦ Στρατοπέδου, καθὼς καὶ διὰ τὸν Χέϋς, ποὺ ποτὲ δὲν ἔδειξε νὰ ἔχῃ τέτοιες ἰδιοτροπίες πρίν. Ἀστειεύθηκαν πάνω σ' αὐτὸ μὲ τὸν Χέϋς ἀλλὰ αὐτὸς δὲν δέχθηκε τὸν ἀστεϊσμόν, ὅπως συνήθως. Ἡ ἀπόκλισις ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ρουτίνα ἦτο αὐτὸ ποὺ ὁ Ἀστυνόμος ἀνεζήτει.

Αὐτὴ ἐπεβεβαίωσε τὰς ὑποψίας ποὺ εἶχε σχηματίσει ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴ ποὺ ἐξήτασε τὸν Χέϋς, ἀλλὰ ἦτο πολὺ μακριὰ ἀκόμα ἀπὸ τὴ στερὰ βάσι ποὺ τοῦ ἐχρειάζετο διὰ νὰ ἐνεργήσῃ. Ἦταν ἐπίσης ἀναγκαῖο νὰ διερευνήσῃ καὶ κάθε ἄλλο δυνατὸν ὕποπτον σημεῖον. Ἐξησφάλισε παρηκολούθησιν τοῦ Χέϋς, διὰ τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ Στρατόπεδο καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐξήτασε τὸν ρουχισμὸν καὶ τῶν 700 ἀνδρῶν τοῦ Στρατοπέδου. Ἐπὶ τῆς στολῆς τοῦ Χέϋς, καὶ μόνον σ' αὐτὴν, ἀνεῦρε ἴχνη κηλίδων αἵματος ἀλλὰ ἦσαν τόσο ἀμυδραί, ὥστε ἦτο δύσκολον νὰ προδιορισθῆ ἂν προήρχοντο ἀπ' ἄνθρωπον ἢ ζῷον. Οἱ βοηθοὶ τοῦ Ἀστυνόμου ἐπίσης ἀνεῦρον μία ἀνθρωπίνην τρίχαν τοῦ ἰδίου χρώματος πάχους καὶ ὑφῆς μὲ αὐτὲς ποὺ εἶχαν ἀνευρεθῆ στὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἴχνη γούνας ἐπὶ τῆς στολῆς του. Ἐπίσης εἰς τὰ ἄρβυλά του ἀνευρέθησαν κόκκοι κίτρινης καὶ κόκκινης κόνεως, ὁμοίας μ' αὐτὴν ποὺ ὑπῆρχε εἰς τὸ μέρος ποὺ εὑρέθη τὸ πτῶμα. Ἐπὶ πλέον τὸ μικρὸ κουμπὶ τοῦ γιακὰ τῆς χλαίνης τοῦ Χέϋς ἔλλειπε.

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ ὁ Χέϋς ἐξητάσθη ἐκ νέου καὶ ἐλήφθη κατάθεσις τῶν ὅσων εἶπε. Ὅσον διὰ τὰς κηλίδας αἵματος εἶπε ὅτι προήρχοντο ἀπὸ αἷμα κουνελιοῦ ποὺ εἶχε σκοτώσει ὅταν πρὶν ἕνα μῆνα ἀπὸ τὴν τοποθέτησίν του εἰς τὸ Στρατόπεδον εἶχε

πάει κυνῆγι καὶ ἔτσι εἶχε λερώσει τὴν στολή του. Ὅσον γιὰ τὸ κουμπὶ τοῦ γιακὰ τῆς χλαίνης του δὲν ἤξερε ποῦ τὸ εἶχε χάσει καὶ ὅτι τοῦ ἔλλειπε ἀπὸ ὀλίγας ἑβδομάδας. Εἶχε πάει εἰς τὸ χορὸ τοῦ Σαββάτου μὲ ποδήλατο τὸ ὁποῖον εἶχε δανεισθῆ. Ὅταν τελείωσε ὁ χορὸς καὶ βγῆκε ἔξω νὰ πάρῃ τὸ ποδήλατο εἶδε ὅτι ἔλλειπε. Ἐρώτησε τὸν ἀστυφύλακα τῆς ὑπηρεσίας δι' αὐτὸ καὶ πῆγε μαζύ του εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα διὰ νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἐξαφάνισιν, ἡ ὁποία τὸν ἐστενοχωροῦσε διότι τὸ ποδήλατο δὲν ἦτο δικό του. Ὅταν γύρισε πάλι εἰς τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως τῶν αὐτοκινήτων ποὺ μετέφερε τοὺς ἄλλους εἰς τὸ Στρατόπεδον, αὐτὰ εἶχαν φύγει. Θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν τότε ἡ ὥρα 11,15' μ.μ. Κατόπιν ξεκίνησε διὰ τὸ Στρατόπεδο μὲ τὰ πόδια, ὅπου ἔφθασε τὴν 1,30' πρωϊνήν. Στὸ δρόμο δὲν συνήντησε κανένα καὶ ὅταν μπῆκε εἰς τὸ θάλαμο ὅλοι οἱ συνάδελφοί του ἐκοιμῶντο. Πάλι ἠρνήθη ὅτι ἐπῆγε εἰς τὸ πλυντήριον τῶν γυναικῶν καὶ ὅτι συνήντησε τὸ θῦμα. Δὲν ἤξερε πῶς ἡ κόκκινη καὶ κίτρινη σκόνη κόλλησε εἰς τ' ἄρβυλά του, ἀλλ' ὑπέθεσεν ὅτι θὰ τὴν πῆρε κατὰ τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ χορό. Ἦτο σκοτάδι πυκνὸ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ μονοπατιοῦ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ὅπου ἐβάδιζε. Ἡ τρίχα, εἶπεν, ἴσως νὰ ἦτο τῆς συζύγου του.

Ὁ Ἀστυνόμος ἤλεγξε τὴν κατάθεσίν του. Εὑρέθη ὁ ἀστυφύλαξ εἰς τὸν ὁποῖον ἀνεφέρθη ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ποδηλάτου καὶ ὁ ὁποῖος ἐπεβεβαίωσε τὴν κατάθεσιν τοῦ Χεϋς. Ἡ ἀναφορὰ ἔγινε ὀλίγον μετὰ τὴν 11ην. Οἱ ὁδηγοὶ τῶν φορτηγῶν ἠρωτήθησαν καὶ διεβεβαίωσαν ὅτι τὸ τελευταῖον αὐτοκίνητον ἀνεχώρησε τὴν 11,15'. Κανένας ἀπὸ τοὺς ὁδηγοὺς δὲν μποροῦσε νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι μετέφερε τὸν Χεϋς ἀπὸ τὸ σημεῖον ἐκκινήσεως των, δεδομένου δὲν ἔγινε ἔλεγχος τῶν ὀνομάτων κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν. Λόγῳ τοῦ σκότους ἦτο ἀδύνατον νὰ γνωρίζουν ποιούς μετέφεραν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὅλοι ἔφεραν στολὴν Ἀεροπορίας. Ὑπῆρχον πολλοὶ ποὺ δὲν ἤξεραν ποῖος ἐκάθητο δίπλα των κατὰ τὴν διαδρομήν. Ὁ Ἀστυνόμος μετὰ ἀπ' αὐτὰ ἐβάδισε ἀπὸ τὴν πόλιν μέχρι τοῦ Στρατοπέδου. Ὁ χρόνος ποὺ ἐχρειάσθη νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν συνέπεσε μὲ τὸν χρόνον ποὺ εἶχε πῆ ὁ Χεϋς, ἀλλά, ἐκτὸς τοῦ σημείου ὅπου ἀνευρέθη τὸ πτῶμα, εἰς κανένα ἄλλο μέρος δὲν ὑπῆρχε σκόνη σὰν αὐτὴ ποὺ εἶχε κολλήσει εἰς τὰ ἄρβυλά του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν ἀναφοραὶ ἀπὸ τὰς Μονάδας Στρατοῦ καὶ ΡΑΦ, αἱ ὁποῖαι ἠρωτῶντο διὰ σημάτων, ἂν ὀχήματα αὐτῶν εἶχον διέλθει μεταξὺ τῆς 11,30' μ.μ.—1.30' π.μ. τῆς νυκτὸς τοῦ φόνου ἀπὸ τὴν ὁδὸν αὐτήν. Ἡ κυκλοφορία ἦτο μεγάλη καὶ ὁ ἐνδιάμεσος χρόνος ἀπὸ τῆς διελεύσεως τῶν ὀχημάτων δὲν ἦτο πιὸ πολὺ ἀπὸ πέντε λεπτά. Οὐδεὶς ἀνέφερεν ὅτι εἶδε κανένα διαβάτη μεταξὺ τοῦ Στρατοπέδου καὶ τῆς πόλεως, διότι ὁπωσδήποτε θὰ τὸν ἔπερναν μαζί τους, ἀφοῦ θὰ ἔφερε στολὴν σμηνίτου—καὶ τὰ μόνα σημεῖα ζωῆς ἦσαν σ' αὐτὸ τοῦτο τὸ Στρατόπεδον ὀλίγον μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μετὰ δὲ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ὁδὸς ἦτο κυριολεκτικῶς ἐρημωμένη.

Αἱ ἀναφοραὶ αὐταὶ κατέρριψαν τὸ ἄλλοθι τοῦ Χεϋς καὶ ὁ Ἀστυνόμος ἐπείσθη ὅτι ἐπατοῦσε ἐπὶ στερεωτέρου ἐδάφους. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Χεϋς δὲν ἦτο καὶ πολὺ εὔκολος, ἀλλὰ μετὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχον ἀρκετὰ στοιχεῖα διὰ νὰ στηριχθῇ κατηγορία ἐπὶ φόνῳ ἐναντίον του.

Μὲ βάσιν αὐτά, ὁ Χεϋς συνελήφθη καὶ ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἀστυνομίας διὰ τὰς περαιτέρω ἐρεύνας, ἀφοῦ ἐξησφαλίσθη ἡ προφυλάκισίς του εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Νοργουΐκ.

Ὁ Ἀστυνόμος συνέχισε τὰς ἐρεύνας του καὶ ἡ ἐξέλιξίς των τὸν κατέπληξε πραγματικά. Τὸν ἐκάλεσε ξαφνικὰ ὁ Διοικητὴς τοῦ Στρατοπέδου καὶ τοῦ ἔδειξε μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολὴν ποὺ εἶχε λάβει. Ὁ ἐπιστολογράφος ἔλεγε ὅτι αὐτὸς—ὁ ἐπιστολογράφος—ἦτο ὁ δολοφόνος, ὅτι ἡ Ἀστυνομία κρατεῖ ἕνα ἀθῷον καὶ ἀκολούθως ἔδιδε λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος, λεπτομερείας ποὺ συνέπιπτον ἀκριβῶς μὲ τὰς ἀπόψεις τοῦ Ἀστυνόμου περὶ τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὰς ὁποίας μόνον

ὁ δολοφόνος μποροῦσε νὰ γνωρίζῃ. Ὁ ἐπιστολογράφος ἔλεγε εἰς τὴν ἐπιστολήν του ὅτι, ὅταν ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῆς δεκανέως ἀπὸ τὸ πλυντήριον τῶν γυναικῶν, ἐβγῆκε ἔξω εἰς τὸν δρόμον, εἶδε τὸ θῦμα εἰς σχετικὴν ἀπόστασιν καὶ μὲ γρήγορα βήματα τὸ ἔφθασε. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ἀλλὰ παρακαλοῦσε ν' ἀφήσουν τὸν Χέϋς.

Ἀπὸ τὴν σφραγίδα διεπιστώθη ὅτι ἡ ἐπιστολὴ εἶχε ταχυδρομηθῇ εἰς τὸ Νόργουϊκ. Ὁ Διοικητὴς ἦτο πολὺ θυμωμένος καὶ ἠξίωσε ἀπὸ τὸν Ἀστυνόμον νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Χέϋς ἀμέσως. Ὑπεστήριξεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ δικαστικῆς πλάνης καὶ ὅτι ὁ Χέϋς ὑπέφερε πάρα πολλά, ὥστε ἐπεβάλλετο νὰ σβύσῃ ὁ λεκές, ποὺ τοῦ κόλλησε, τὸ συντομώτερον δυνατόν. Ὁ Ἀστυνόμος ἐξ ἄλλου ἦτο εὐχαριστημένος. Εἶχε τώρα τὸ κλειδὶ ποὺ ζητοῦσε διὰ νὰ στερεώσῃ ὁλοκληρωτικῶς τὴν δικογραφίαν. Ἦτο ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χέϋς εἶχε γράψει τὴν ἐπιστολὴν καὶ μὲ μιὰ πρόχειρον σύγκρισιν αὐτῆς καὶ ἑνὸς σημειώματος ποὺ εἶχε λάβει ἀπ' αὐτὸν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς συλλήψεώς του, ἐνίσχυσε τὴν γνώμην του. Ἔρευναι εἰς τὰς φυλακὰς ὅπου ἐκρατεῖτο ἀπέδειξαν ὅτι κατὰ καιροὺς διέφευγον τῆς λογοκρισίας ἐπιστολαί, διότι παρεδίδοντο ὑπὸ τῶν φυλακισμένων εἰς τοὺς ὁδηγοὺς τῶν ὀχημάτων ποὺ μετέφερον ἐκεῖ τρόφιμα καὶ ἄλλα εἴδη καὶ ὅτι ἀνεῦρε κάποιον ποὺ παρεδέχθη ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς ταχυδρομήσεως τῆς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς παρέλαβε καὶ ἐταχυδρόμησε μερικὰς χωρὶς λογοκρισίαν. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ πῇ ἂν ἡ ἀνωτέρω ἐπιστολὴ ἦτο μεταξὺ αὐτῶν ἢ ὄχι, διότι δὲν ἔδωσε προσοχὴ εἰς αὐτάς. Ἡ ἐξέτασις τοῦ χάρτου τῆς ἐπιστολῆς κατέδειξε ὅτι ἔμοιαζε μ' αὐτὸν ποὺ ἡ διεύθυνσις τῆς φυλακῆς ἔδιδε εἰς τοὺς φυλακισμένους, ποὺ δὲν εἶχαν διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν των. Ἀκολούθως ἐκλήθη εἰδικὸς γραφολόγος, ὁ ὁποῖος διεβεβαίωσεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ καὶ τὰ ἐπισήμως θεωρημένα χειρόγραφα τοῦ Χέϋς ἦσαν γραμμένα ἀπὸ τὸν ἴδιον.

Εἰς τὸ πόρισμά του πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, ὁ Ἀστυνόμος συνώψισεν τὰ βασικὰ στοιχεῖα τῆς δικογραφίας ἐναντίον τοῦ Χέϋς εἰς τὰ ἑξῆς σημεῖα :

1) Ἡ ἀναγνώρισίς του ὑπὸ τῆς δεκανέως τοῦ Ἀεροπορικοῦ Σώματος ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ σμηνίτης τοῦ πλυντηρίου καὶ ἡ κατάθεσίς της περὶ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἕνα ἢ δύο λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θύματος, 2) ἡ προσπάθειά του νὰ ἀνεύρῃ εὐκαιρίαν νὰ καθαρίσῃ τὴν στολήν του ἀθέατος τὸ ἐπόμενον πρωΐ, 3) ἡ τρίχα ἐπὶ τῆς στολῆς του, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἰδία μὲ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ θύματος, 4) αἱ τρίχες ἀπὸ γούνα (δέρμα κουνελιοῦ) ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐνδύματος, ἦσαν ἀπὸ τὸ γούνινο ἡμίπαλτο αὐτοῦ, 5) ἡ κιτρινοκόκκινη σκόνη ποὺ εὑρέθη ἐπὶ τῶν ἀρβυλῶν του ἦτο ἡ ἰδία μ' αὐτὴν ποὺ ὑπῆρχε εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, 6) τὸ κουμπὶ τῆς χλαίνης ποὺ ἀνευρέθη ἦτο τοῦ ἰδίου τύπου μ' αὐτὸ ποὺ ἔλειπε ἀπὸ τὴ χλαίνη του, 7) ἡ ἔλλειψις ἄλλοθι διὰ τὸν χρόνον τοῦ ἐγκλήματος, 8) αἱ κηλῖδες αἵματος, καὶ 9) τὸ γεγονὸς ὅτι ὅπως διεπιστώθη αὐτὸς ἦτο ὁ ἐπιστολογράφος τῆς ἀνωνύμου ἐπιστολῆς μὲ τὰς ἀκριβεῖς λεπτομερείας, ποὺ μόνον ὁ δράστης ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ.

Κατὰ τὴν δίκην ἕνα μόνον ἀπ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα ἀπεδείχθη μὴ χρησιμοποιήσιμον, ὅτι δηλαδὴ ἡ τρίχα ποὺ ἀνευρέθη ἐπὶ τῆς στολῆς τοῦ Χέϋς ἔμοιαζε πράγματι μὲ τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς τῆς συζύγου του καὶ τοῦ θύματος καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθῇ εἰς ποίαν ἐκ τῶν δύο ἀνῆκεν. Ἐξ αὐτῶν ἐξεδόθη παραπεμπτικὸν Βούλευμα τὸ ὁποῖον ἠκολούθησε καταδίκην καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ Χέϋς δι' ἀπαγχονισμοῦ. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς του ὁ Χέϋς ἔγραψε εἰς τὸν Ἀστυνόμον μίαν ἐπιστολήν, κατηγορῶντας αὐτὸν ὅτι παρεποίησε τὰ ἐναντίον του στοιχεῖα. Ἡ κατηγορία, βεβαίως, ἦτο ἀνόητος, ἀλλ' ὁ Ἀστυνόμος διεπίστωσε καὶ ἄλλην μίαν φορὰν τὴν ἀπόλυτον ὁμοιότητα τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς τοῦ Χέϋς καὶ τῆς ἀνωνύμου, γεγονὸς ποὺ ἀπετέλεσε ἕνα ἀκόμη στοιχεῖον ἀποδεικνῦον τὴν ἀναμφισβήτητον ἐνοχήν του.

(Συνεχίζεται)

Γιὰ τοὺς νέους

Ὑπὸ κ. **Ι. ΡΑ· Ι· ΚΟΥ**, Ὑπαστυνόμου Β΄

Ἡ ζωή μας στὸ πλανήτη τῆς γῆς δὲν εἶναι αἰώνια. Εἴμαστε ὅλοι ἐπισκέπτες. Μοιάζουμε μὲ τὰ διαβατάρικα πουλιά. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θἄρθη ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ γήϊνο κόσμο. Τὰ χρόνια κυλᾶνε γρήγορα. Τὸ χθὲς ἔγινε σήμερα καὶ τὸ σήμερα θὰ γίνη αὔριο. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωή μας. Μιὰ στιγμὴ στὴν αἰωνιότητα.

Ἀλλὰ ἀφοῦ ἡ ζωή μας εἶναι τόσο λίγη καὶ μὲ τόσο πλούσιο καὶ ἄξιο κάθε προσοχῆς περιεχόμενο, δὲν νομίζεις φίλε μου ὅτι ἀξίζει νὰ δείξη κανεὶς γι' αὐτὴν κάποιο ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον;

Περισσότερο ὅμως σὺ φύλε μου, ποὺ διέρχεσαι τὴ νειότη τῆς ζωῆς σου, πρέπει νὰ φροντίσης νὰ δώσης στὸ γλυκοχάραμα αὐτὸ τῆς ὀντότητός σου ἕνα ξεχωριστὰ διαλεγμένο περιεχόμενο. Πρέπει νὰ στολίσης τὰ νεανικά σου χρόνια μὲ τὰ ὄμορφα κι' ἄφθαρτα στολίδια τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, τὰ ὁποῖα θὰ δώσουν σὲ σένα τὴν αἰώνια ψυχικὴ ὁμορφιά, τὴν μεγαλειώδη πνευματικὴ ἀγαλλίασι. Σὺ θὰ πρέπει νὰ προχωρήσης στὸ δρόμο τῆς ζωῆς σου μὲ ὅσα μπορεῖς περισσότερα ἐφόδια, γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ μπορέσης νὰ κερδίσης τὴν τρανὴ καὶ κοπιώδη τῆς ζωῆς μάχη. Δὲν ἀρκεῖ νὰ λὲς «ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα, ἡ τύχη μὲ κυνήγησε», δικαιολογῶντας ἔτσι τὴν ὁποιαδήποτε ἀποτυχία σου ἢ τὴ τεμπελιά σου. Θὰ πρέπει νὰ ἀγωνίζεσαι πάντοτε ἡρωϊκά, τίμια καὶ εὐσυνείδητα, μὲ ὄρεξι καὶ ψυχικὴ διάθεσι, γιατὶ ἀλλιῶς ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτύχης. Θἆσαι ὁ αἰώνιος «ἄτυχος», ἔστω κι' ἂν κάποτε συμπτωματικὰ τύχη καὶ σοῦ χαμογελάση γιὰ λίγο ἡ ζωή.

Δὲ μπορεῖς νὰ κάθεσαι μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ νὰ περιμένης τὴν εὐνοϊκὴ περίστασι. Πρέπει νὰ ἐργασθῆς ἐντατικά, νὰ θυσιάσης πολλὲς ἀπ' τὶς ἀνέσεις σου καὶ τὶς διασκεδάσεις, νὰ κυνηγήσης τὴ ζωή, ὅπως λέμε, γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ ἐπιτύχης. Πρέπει νὰ ριφθῆς στὸ καμίνι τῆς ζωῆς, νὰ ἀτσαλώσης τὰ νεῦρα σου, νὰ πυρώσης τὶς σωματικές σου δυνάμεις, νὰ παλαίψης σκληρὰ σ' ὅλες τὶς κακοτυχίες, ποτὲ νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσης φοβισμένος, ἀλλὰ νὰ νοιώσης τοὺς καϋμοὺς καὶ τοὺς πόνους τῆς ζωῆς ἀπόλυτα, γιατὶ μόνο ἔτσι ἀργότερα θὰ μπορέσης νὰ ζήσης μιὰ πιὸ εὐτυχισμένη ζωή. Ἡ δουλειὰ ποτὲ νὰ μὴ σὲ φοβίζη. Φρόντιζε πάντοτε νὰ πλουτίζης τὶς γνώσεις του καὶ ὅσα ἂν ἔχης μάθει ποτὲ μὴ φαντασθῆς ὅτι τἄμαθες ὅλα. Σ' ὅ,τι λὲς καὶ κάνεις νἆσαι πάντοτε εἰλικρινής.

Πάντοτε νὰ σ' ἀρέση ἡ ἀλήθεια καὶ αὐτὴ νἄχης σὰν σύμβολο ἱερὸ στὴ ζωή σου. Αὐτὴ εἶναι μιὰ ὑπέροχη καὶ θεία ἀρετή, εἶναι ἰδιότης ποὺ ἔχουν οἱ εἰλικρινεῖς καὶ εὐγενικοὶ στὴν ψυχὴ ἄνθρωποι. Νὰ λὲς πάντοτε ἀπεριφράστως ἐκεῖνο ποὺ σκέπτεται καὶ νὰ διατυπώνης τὰ γεγονότα ποὺ ὑπέπεσαν στὴν ἀντίληψή σου ἀκριβῶς ὅπως ἔγιναν. Στὶς σκέψεις σου νἆσαι πάντοτε προσεκτικός.

Μὴ βιάζεσαι στὶς ἀποφάσεις σου, ὅσο κι' ἂν φαίνωνται ἁπλὲς κι' εὔκολες. Ὅσο σκέπτεσαι κάτι, τόσο περισσότερο τὸ ἀντιλαμβάνεσαι. Πρόσεχε λοιπὸν στὶς ἐκδηλώσεις σου. Νὰ ἀγαπᾶς τὴν ἀλήθεια, νὰ μισῆς τὸ ψεῦδος. Τὸ ψεῦδος, μόνο τὴν καταφρόνησι τῶν συνανθρώπων προκαλεῖ. Εἶναι δεῖγμα ψυχῆς διεφθαρμένης.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ σὲ χαρακτηρίζη, σὰν ἄνθρωπο ἀνώτερο, στὴν ὁποιαδήποτε ἐργασία σου ἢ ὑπηρεσία σου, εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ καλωσύνη πρὸς ὅλους. Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀρετή, ὅταν ἀπονέμεται ἀπὸ πλήρη συναίσθησι τοῦ δικαίου κι' ὄχι ἀπὸ ἁπλῆ συμμόρφωσι πρὸς τοὺς νόμους.

Ἡ αἰσιοδοξία ποτὲ νὰ μὴ σοῦ λείπη. Εἶναι ἡ ψυχικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὁ ὁποῖος πιστεύει πάντοτε σὲ εὐνοϊκὴ ἔκβασι τῶν πραγμάτων καὶ γε-

νικῶς ἐκείνου ὁ ὁποῖος προσδοκᾷ μιὰ καλλιτέραν αὔριον. Ἡ αἰσιοδοξία προφυλάσσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ κακὲς σκέψεις καὶ στοχασμούς, τοῦ ἐνισχύει καὶ ἐξυψώνει τὸ ἠθικό. Εἶναι ἕνας ἀπαραίτητος γιὰ τὴν εὐτυχία παράγων, γιατὶ θέτει σὲ κίνησι ὅλη τὴν ἐνεργητικότητα τοῦ ἀτόμου. Τὴν αἰσιοδοξία σου ὅμως ἂς συντροφεύῃ πάντοτε ἡ ἀγνότης τῶν πράξεών σου.

Ὁ ἀγνὸς ἄνθρωπος εἶναι ἀμέτοχος κάθε κακίας καὶ μοχθηρίας. Συχαίνεται κάθε κακὴ ἐπιθυμία καὶ ὑστερόβουλο σκέψι. Κανένα ἴχνος δόλου καὶ πονηρῶν διαλογισμῶν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βρῇ καταφύγιον στὶς σκέψεις τοῦ ἀγνοῦ ἀνθρώπου. Βάσις τῶν ἐνεργειῶν του εἶναι μόνο τὸ ὀρθόν, τὸ λογικόν, τὸ δίκαιον καὶ τὸ πρέπον. Ὅταν ἀφήσῃς τὸν πειρασμὸ νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχή σου, ἔχασες πλέον τὸν σεβασμὸ τοῦ ἑαυτοῦ σου. Νὰ μὴ αἰσθάνεσαι ποτὲ ντροπὴ γιὰ ὅ,τι κάνεις. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχῃς μόνον ἂν πρὶν ἀπὸ κάθε σου ἐνέργεια πρυτανεύῃ ἡ λογικὴ καὶ ἡ σύνεσις. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ αἰσθάνεται ντροπὴ γι' αὐτὰ ποὺ κάνει δὲν εἶναι λογικὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἕνα κτῆνος.

Μὴ προσπαθεῖς νὰ ἐλαττώσῃς τὸ θυμό σου, βλαστημώντας τὰ θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βλαστημᾷ καὶ ἐξοργίζεται συχνά, δείχνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτό του. Τὸ νᾶσαι ἀπότομος καὶ ἀσυγκράτητος στὶς ἐκφράσεις σου εἶναι μιὰ ἀδυναμία ποὺ καταντᾷ σὲ φοβερὸ ἐλάττωμα. Ἂν τύχῃ καὶ ἡ ἀδυναμία αὐτὴ κυριεύσῃ τὸ εἶναι σου, ποτὲ μὴ νομίσῃς ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃς ὁδηγὸς ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων.

Πιθανὸν κάποτε νὰ σοῦ προσφέρουν φιλοδωρήματα γιὰ κάποια καλή σου ἐνέργεια ἢ πρᾶξι. Νᾶσαι πολὺ προσεκτικὸς καὶ ὅσο μπορεῖς νὰ τὰ ἀποφεύγῃς μὲ τρόπο εὐγενικό. Ὅποιος δέχεται φιλοδωρήματα γιὰ ὑπηρεσίες τὶς ὁποῖες εἶναι ἐκ καθήκοντος ὑποχρεωμένος νὰ παράσχῃ, ταπεινώνει τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν θέτει στὸ ἐπίπεδο τοῦ ζητιάνου ποὺ δέχεται ἐλεημοσύνη.

Κάνε τὸ καθῆκόν σου μόνο καὶ μόνο γιατὶ πρέπει νὰ τὸ κάνῃς. Ξέρεις τὶ εἶναι καθῆκον; Καθῆκον εἶναι ἡ συναίσθησις ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποχρεωμένος κανεὶς νὰ κάμῃ, σύμφωνα πρὸς τὶς ἀπαιτήσεις μιᾶς ἠθικῆς ἐπιταγῆς ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνη φύσι, τὴ λογικὴ καὶ τὰς σχέσεις τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ σύνολον. Εἶναι ὁ ἀπαραίτητος ὁδηγὸς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς ἀρετὲς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὴν διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος του. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάνει τὸ καθῆκον του, περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ ἡρωϊκὴ αἴγλη, ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν ἄλλων, προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ τῶν συνανθρώπων του.

Οὐδέποτε λοιπὸν νὰ δεχθῇς συμβιβασμοὺς καὶ ὑποχωρήσεις μὲ τὴν συνείδησί σου, σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ καθῆκόν σου. Τὸ καθῆκον δὲν ἐξαγοράζεται μὲ τὰ φιλοδωρήματα. Σοῦ ἀρκεῖ ἡ ψυχικὴ γαλήνη τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθάνεσαι πάντοτε. Τὴν καλή σου πρᾶξι ὑπάρχουν ἄλλοι οἱ ὁποῖοι θὰ τὴν ἐπαινέσουν καὶ θὰ τὴν ἐκτιμήσουν. Οἱ ἔπαινοι τοῦ κράτους καὶ τῆς κοινωνίας καὶ τῶν προϊσταμένων σου, εἶναι ἱκανοὶ νὰ σὲ ἀνακουφίσουν, νὰ σοῦ δώσουν τὴν ποθητὴ χαρά. Ἂν ποτε βρεθῇς σὲ ψηλὰ σκαλοπάτια, μὴ διστάσῃς νὰ ἐπαινέσῃς δημοσίᾳ ἕναν ὑφιστάμενό σου γιὰ κάτι ποὺ ἔκανε καὶ μὲ τὸ ὁποῖο ἐτίμησε καὶ τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ καὶ σένα καὶ τὴν ὁμάδα ποὺ ἀνήκετε. Μόνο μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καλλιεργεῖς τὴν εὐγενῆ ἅμιλλα καὶ ἐνθουσιάζεις τοὺς καλούς. Πάντοτε νὰ ἀγαπᾷς τὸν καλόν, ἀλλὰ καὶ τὸν δύστροπον νὰ διαπαιδαγωγῇς καταλλήλως.

Ἔχομεν ἀνάγκην ἠθικῆς κοινωνίας καὶ σὰν τέτοια θεωρεῖται ἐκείνη τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν ἀποβλέπουν εἰς τὸ ἀτομικὸ κυρίως συμφέρον, ἀλλὰ προσφέρουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν πρόοδο τοῦ συνόλου. Στὴν ὑποχρέωσι αὐτὴ τῶν πολιτῶν, ἡ κοινωνία τῆς αὔριον, ἀπὸ σένα, νέε μου, ἀναμένει πολλά. Θὰ πρέπει νὰ φανῇς ἄξιος τῆς τιμητικῆς σου ἀποστολῆς καὶ οὐδέποτε νὰ διστάσῃς νὰ προσφέρῃς κατ' τὴ ζωή σου ἀκόμη, «φθάνει μιὰ ἰδέα νὰ στὸ πῇ, μιὰ ἰδέα νὰ τὸ προστάξῃ» ὅπως σ' ἕνα του ποίημα γράφει ὁ μεγάλος μας ποιητὴς Κ. Παλαμᾶς. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ποὺ πρέπει νὰ ὑπηρετήσῃς, εἶναι ἡ Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλάδα τῆς χθές, τῆς σήμερον, ἡ Ἑλλάδα τῶν αἰώνων. Τὸ νὰ ἐργασθῇς διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος σου εἶναι γιὰ σένα τὸ μοναδικὸν μέσον νὰ ἐξυπηρετήσῃς ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα.

Ο ΚΛΑΣΣΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ ΠΟΛΕΩΝ

Ἔκθεσις Ἀστυνόμου Β' **κ. Ι. ΚΟΡΡΕ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΙΝΑΞ ΕΠΙΔΟΣΕΩΝ ΕΤΟΥΣ 1955

Δρόμος

100 μ.: 1) Κόρμαλης Λ. 11''2, 2) Παπακωνσταντίνου Πρ. 11''3, 3) Διαμαντῆς Ἀθ. 11''5, 4) Σίλλης Β. 11''7, 5) Νικᾶκος Γ. 11''8, 6) Πολίτης Κ. 12''.

200μ. : 1) Σίλλης Β. 22''4, 2) Κόρμαλης Λ. 22''6, 3) Διαμαντῆς Α. 23''7, 4) Παπακωνσταντίνου Πρ. 23''8, 5) Νικᾶκος Γ. 24''2, 6) Μαχαίρας Ν. 24''8, 7) Παπαγεωργίου Α. 27''3.

300μ. : Κόρμαλης Λ. 35''5.

400 μ. : 1) Σίλλης Β. 49'', 2) Κόρμαλης Λ. 49''8, 3) Ἀνδρουτσόπουλος Ν. 55''5.

800 μ.: Σίλλης Β. 1'54''6.

1500 μ.: 1) Πολυτσέρης Ζ. 4'27''4. 2) Κόρμαλης Λ. 4'39''2, 3) Μεταξᾶς Α. 4'53'', 4) Ἀνδρουτσόπουλος Ν. 4'57'', 5) Παπαγεωργίου Α. 5'07''.

5000 μ.: 1) Σύριος Ι. 15'42''7, 2) Μεταξᾶς Α. 17'58''8, 3) Δημητρᾶκος Γ. 18' 18'', 4) Ἀνδρουτσόπουλος Ν. 20'30''.

10.000μ.: Σύριος Ι. 33''07''6.

110 μ. μετ' ἐμποδίων: 1) Μαχαίρας Ν. 16''7, 2) Πανίτσας Κ. 17''5.

200 μ. μετ' ἐμποδίων: 1) Πολίτης Κ. 28''3. 2) Κόρμαλης Λ. 28''5.

400 μ. μετ' ἐμποδίων: Οὐδείς.

4Χ100μ.—4Χ400μ.: Οὐδείς.

Ἅλμα

Εἰς ὕψος: 1) Πολίτης Κ. 1.86μ., 2) Γυφτάκης Δ. 1.80μ., 3) Κορμουνδοῦρος Δ. 1.65μ..

Εἰς μῆκος: 1) Κούκης Η. 6.67μ., 2) Ντόντος Κ. 6.46 μ., 3) Κόρμαλης Λ. 5.92μ., 4) Κουμουνδοῦρος Δ. 5.90μ.,

Εἰς τριπλοῦν: 1) Ντόντος Κ. 14.30μ., 2) Κουμουνδοῦρος Δ. 13.02μ..

Ἐπὶ Κοντῷ: 1) Ντόκος Γ. 3.70 μ., 2) Πανίτσας Κ. 3μ.

Δισκοβολία

Ἐλευθέρα: 1) Γυφτάκης 34.81μ., 2) Τρουλινὸς Ε. 34.65μ., 3) Βρεττὸς 32.57 μ., 4) Παπαγεωργίου Α. 26.53μ., 5) Κόρμαλης Λ. 25.94 μ.

Σφυροβολία

Οὐδείς.

Ἀκοντισμὸς

1) Παπαγεωργίου Α. 58.65μ., 2) Κόρμαλης Λ. 25.68μ.

Σφυροβολία

Τρουλλινὸς Ε. 45.58μ.

Πένταθλον

Παπαγεωργίου Ἀνδρ. Βαθμοὶ 1600. Κατετάγη 5ος εἰς Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Πεντάθλου 1955. Ἐπιδόσεις : Μῆκος 4.97μ. Ἀκόντιον 48.90μ. 200μ. 27''3. Δίσκος 25.53. 1500 μ. 5'07''00.

Δέκαθλον

Κόρμαλης Λ. Βαθμοὶ 3458. Κατετάγη 6ος εἰς Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Δεκάθλου 1955. Ἐπιδόσεις: Α' Ἡμέρας: 100μ. 11''5. Μῆκος 5.92μ. Σφαῖρα 9.04 ὕψος 1.35μ. 400μ. 52''2.

Ἐπιδόσεις: Β' ἡμέρας 110μ. Ἐμπόδια 0. Δίσκος 25.94μ. Ἐπὶ κοντῷ 0. Ἀκόντιον 25.68. 1500μ. 4'39''2.

Σημαντικώτερα Ἀστυνομικὰ Ἀθλητικὰ Πεπραγμένα ἔτους 1955

Α) Πανελλήνιον Πρωτάθλημα Ἀνωμάλου Δρόμου. Ἀμαρούσιον Ἀττικῆς 6-3-55. Ἀπόστασις 10.000 μ. Ὁ ἀστυφύλαξ Σύριος Ι. κατέλαβε τὴν 2αν θέσιν εἰς χρόνον 32''15''.

Β) Διεθνὲς Στρατιωτικὸν Πρωτάθλημα Ἀνωμάλου Δρόμου (C.I.S.M.).

Ἔσ—Λουξεμβοῦργον 27-3-55. Μετέσχε καὶ ὁ ἀστυφύλαξ—ἀθλητὴς Σύριος.

Γ) Ἀγῶνες Στίβου Ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος—Αἰγύπτου. Κάϊρον 30-4-55, καὶ 1-5-55. Μέλη τῆς Ἑλληνικῆς ὁμάδος ἦσαν καὶ οἱ 4 ἀστυφύλακες ἀθληταί: Σίλλης, Κόρμαλης, Πολίτης, Σύριος.

Δ) Μεσογειακοὶ Ἀγῶνες. Βαρκελώνη Ἱσπανίας 21 καὶ 22-7-55.

Τῆς 'Ελληνικῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος Στίβου μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες Σίλλης καὶ Κόρμαλης.

Ε) Διεθνὲς Στρατιωτικὸν Πρωτάθλημα Στίβου (C.I.S.M.) 'Αθῆναι—Στάδιον 31-7 καὶ 2, 3 καὶ 4-8-55. 'Ως μέλη τῆς 'Ελληνικῆς 'Εθνικῆς Στρατιωτικῆς ὁμάδος συμπεριελήφθησαν καὶ 12 ἀστυφύλακες ἀθληταὶ στίβου, οἵτινες ἐπέτυχον πολλὰς νίκας, μεταξὺ τῶν ἓξ πρώτων βαθμολογουμένων θέσεων, μὲ ἀξιολόγους ἐπιδόσεις.

ΣΤ) Βαλκανικοὶ 'Αγῶνες Στίβου Κων/πολις 13 καὶ 14-8-55. Οἱ ἀστυφύλακες—'Αθληταὶ Σίλλης, Πολίτης, Κόρμαλης καὶ Σύριος ἦσαν μέλη τῆς 'Ελληνικῆς 'Εθνικῆς ὁμάδος.

Ζ) Α' Βαλκανικοὶ Στρατιωτικοὶ 'Αγῶνες Στίβου, Σκόπια—Γιουγκοσλαβίας 3 καὶ 4-9-55. Μετέσχον καὶ 9 ἀστυφύλακες 'Αθληταὶ. Διὰ πρώτην φορὰν μεταπολεμικῶς 'Ελληνικὴ 'Εθνικὴ ὁμὰς κατέλαβε τὴν Α' θέσιν εἰς τὴν Γενικὴν Βαθμολογίαν εἰς διεθνεῖς ἀγῶνας τοιαύτης σημασίας, συγκεντρώσασα 174 βαθμούς, ἔναντι 150 τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ 114 τῆς Τουρκίας. Βαθμοὶ 'Αστυνομίας: 45 $^1/_2$.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

'Επιδόσεων τῶν 10 καλλιτέρων 'Αστυνομικῶν 'Αθλητῶν εἰς ἕκαστον 'Αγώνισμα Στίβου, ἐπιτευχθέντων εἰς ἐπισήμους 'Αγῶνας, ἐνταῦθα ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, μέχρι Δεκεμβρίου 1955.

Δρόμοι ἁπλοῖ

100 μ.: 1) Κόρμαλης Λ. 11''2/1954, 2) Παπακωνσταντίνου Π. 11''3/1955, 3) Σίλλης Β. 11''4/1951, 4) Βάπτισμας Ι. 11''5/1946, 5) Διαμαντῆς Α. 11''5/1955, 6) Πανίτσας Κ. 11''6/1953, 7) Λεβέντης Ν. 11''8/1950, 8) Παπαβασιείου Ε. 11''8/1952, 9) Νικᾶκος Γ. 11''8/1955, 10) Παπαδόγιαννης Μ. 11''9/1951, 11) 'Αναστασόπουλος Α. 11''9/1953.

193μ. (Εὐθεῖα Παν. Σταδίου): Σίλλης Β. 22''1/1951.

200 μ.: 1) Σίλλης Β. 22''2/1954, 2) Κόρμαλης Λ. 22''6/1955, 3) Κορρὲς Ι. 23''6/1936, 4) Διαμαντῆς Α. 23''7/1955, 5) Παπαδόγιαννης Μ. 23''8/1952, 6) Παπακωνσταντίνου Π. 23''8/1955, 7) Βάπτισμας Ι. 23''9/1946, 8) Νικᾶκος Γ. 24''2/1955, 9) Γυφτάκης Δ. 24''4/1951, 10) Λεβέντης Ν. 24''7/1947.

300 μ. : 1) Σίλλης Β. 35''3/1953 ('Ελλ. Ρεκόρ), 2) Κόρμαλης Λ. 35'' 5/1955, 3) Παπαδόγιαννης Μ. 37''5/1953, 4) Κορρὲς Ι. 37''9/1935, 5) Κωτσαύτης Δ. 38''5/1954, 6) 'Αναστασόπουλος Α. 38''7/1954.

400 μ.: 1) Σίλλης Β. 48''2/1953 ('Ελλ. Ρεκόρ), 2) Κόρμαλης Λ. 49''8/1955, 3) Κορρές Ι. 52''1/1936, 4) Παπαδόγιαννης Μ. 52''2/1953, 5) Κωτσαύτης Δ. 53''/1954 6) 'Αναστασόπουλος Α. 53''6/1954, 7) Πολυτσέρης Ζ. 55''5/1953, 8) 'Ανδρουτσόπουλος Ν. 55''5/1955, 9) Γυφτάκης Δ. 56''6/1953, 10) Πανίτσας Κ. 57''3/1953.

500 μ.: Σίλλης Β. 1'07''/1954 ('Ελλ. Ρεκόρ).

800 μ.: 1) Σίλλης Β. 1'53''6/1953, 2) Παπαδόγιαννης Μ. 2'02''7/1953, 3) Κορρὲς Ι. 2'03''/1936, 4) Πολυτσέρης Ζ. 2'03''1953, 5) Κωτσαύτης Δ. 2'03''/1954, 6) Κόρμαλης Λ. 2'06''1954, 7) Κολλᾶτος Ι. 2'12''/1951.

1000 μ.: 1) Κορρὲς Ι. 2'40''8/1935, 2) Κωτσαύτης Δ. 2''44''4/1954, 3) Σύριος Ι. 2'47''4/1954, 4) Πολυτσέρης Ζ. 2'51''6/1954.

1500 μ.: 1) Κορρὲς Ι. 4'18'' 8/1934, 2) Πολυτσέρης Ζ. 4'22''2/1954, 3) Παπαγεωργίου Α. 4'28''4/1950, 4) Κολλᾶτος Ι. 4'29''/1951, 5) Μουρᾶς Α. 4'35''/1954, 6) Κόρμαλης Λ. 4'39''2/1955, 7) Μεταξᾶς Α. 4'53''/1955, 8) 'Ανδρουτσόπουλος Ν. 4'57''/1955, 9) Τζίφας Π. 5''00''/1948, 10) Λεβέντης Ν. 5'01'4/1946, 11) Πανίτσας Κ. 5'01''4/1953.

3000 μ.: 1) Σύριος Ι. 9'12''4/1954, 2) Μουρᾶς Α. 9'33''1/1953, 3) Πολυτσέρης Ζ. 9'33''2/1954, 4) Παπαγεωργίου Α. 9'45''5/1950.

5000 μ. : 1) Σύριος Ι. 15'42''7/1955, 2) Μουρᾶς Α. 16'30''6/1953, 3) Παπαγεωργίου Α. 16'39''2/1950, 4) Μετα-

ξᾶς Α. 17'58''8/1955, 5) Δημητρᾶκος Γ. 18'18''/1955, 6) Ἀνδρουτσόπουλος 20'30''/1955.

10.000 μ. : 1) Σύριος Ι. 22'07''6/1955, 2) Παπαγεωργίου Α. 36'12''8/1950.

400 μ. Ὁπλίτου: 1) Παπαδόγιαννης Μ. 63''5/1953, 2) Ἀναστασόπουλος Α. 66''5/1953.

Σκυταλοδρομία 4Χ100 μ.: 44''9/1953. (Ἀστυφύλακες Γυφτάκης, Παπακωνστατίνου, Κόρμαλης, Σίλλης).

110 μ. Ἐμπόδια : 1) Πολίτης Κ. 16''2/1954, 2) Πανίτσας Κ. 16''6/1953, 3) Μαχαίρας Ν. 16''7/1955, 4) Ἀδαμόπουλος Ι. 17''8/1952, 5) Λεβέντης Ν. 18''/1950. 6) Ζαφείρης Γ. 18''2/1954, 7) Γυφτάκης Δ. 20''1/1951.

200 μ. Ἐμπόδια : 1) Λεβέντης Ν. 27''5/1949, 2) Πολίτης Κ. 28''/1954, 3) Κόρμαλης Λ. 28''5/1953, 4) Γυφτάκης Δ. 31''2/1950.

400 μ. Ἐμπόδια : 1) Κορρὲς Ι.59''2/1935 2) Λεβέντης Ν. 61''4/1946, 3) Ἀναστασόπουλος Α. 62''2/1954.

1500 μ. Φυσικὰ Ἐμπόδια : Σύριος Ι. 4'46''/1954 (Ἑλλ. Ρεκόρ).

3000 μ. Φυσικὰ Ἐμπόδια : Σύριος Ι. 9'43''2/1955.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Πολίτης Κ. 1.86/1955, 2) Ξανθινάκης Ι. 1.85/1951, 3) Γυφτάκης Δ. 1.85/1951, 4) Ἀδαμόπουλος Ι. 1.70/1950, 5) Λεβέντης Ι. 1.70/1950, 6) Κουμουνδοῦρος Δ. 1.70/1953, 7) Πανίτσας Κ. 1.70/1953, 8) Μαχαίρας Ν. 1.65/1953, 9) Ζαφείρης Γ. 1.60/1953.

Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Κούκης Η. 6.67/1955, 2) Ντόντος Κ. 6.50/1954, 3) Παπαβασιλείου Ε. 6.46/1951, 4) Κόρμαλης Λ. 6.33/1953, 5) Γυφτάκης Δ. 6.31/1952, 6) Ἀδαμόπουλος Ι. 6.22/1950, 7) Πανίτσας Κ. 6.21/1953, 8) Μαχαίρας Ν. 6.21/1954, 9) Κουμουνδοῦρος Δ. 6.09/1953, 10) Λεβέντης Ν. 5.96/1946, 11) Ζῶτος Δ. 5.92/1950.

Ἅλμα τριπλοῦν: 1) Ντόντος 14.30/1955, 2) Κουμουνδοῦρος Δ. 13.99/1954, 3) Ἀδαμόπουλος Ι. 13.48/1951, 4) Κούκης Η. 13.47/1954, 5) Παπαγεωργίου Δ. 13.06/1954, 6) Ζῶτος Δ. 13.05/1948, 7) Ζαφείρης Γ. 12.92/1953, 8) Σιάγκρης Π. 12.66/1953, 9) Παπαβασιλείου Ε. 12.45/1950, 10) Γυφτάκης Δ. 12.44/1950.

Ἅλμα ἐπὶ κοντῶ : 1) Ντόκος Γ. 3.70/1955, 2) Πανίτσας Κ. 3.20/1952, 3) Γυφτάκης Δ. 3/1951.

Ἐλευθέρα Δισκοβολία: 1) Τρουλλινὸς Ε. 43.54/1946, 2) Βρεττὸς Ι. 36/1949, 3) Γυφτάκης Δ. 35.04/1953, 4) Ἀδαμόπουλος Χ. 34.29/1936, 5) Ξανθινάκης Ι. 22.40/1950, 6) Παπαγεωργίου Δ. 31.79/1953, 7) Ζῶτος Δ. 31.20/1946, 8) Κοντὸς Δ.30.40/1953, 9) Σταμούλης Α. 29.29/1937, 10) Πανίτσας Κ. 29.26/1952.

Ἑλληνικὴ Δισκοβολία: 1) Τρουλλινὸς Ε. 36.98/1949, 2) Ξανθινάκης Ι. 31.87/1950, 3) Βρεττὸς Ι. 31.28/1951, 4) Σταμούλης Α. 26.90/1938.

Σφαιροβολία: 1) Τρουλλινὸς Ε. 12.96/1953, 2) Σταμούλης Α. 11.59/1936, 3) Παπαγεωργίου Δ. 11.35/1954, 4) Βεργανελάκης Δ. 11.27/1950, 5) Σταυρόπουλος Σ. 10.80/1954, 6) Κοντὸς Δ. 10.70/1953, 7) Ξανθινάκης Ι. 10.67/1950, 8) Γυφτάκης Δ. 10.30/1953, 9) Πανίτσας Κ. 9.70/1952, 10) Κόρμαλης Λ. 9.04/1955.

Ἀκοντισμὸς: 1) Παπαγεωργίου Δ. 61.29/1954, 2) Παπαγεωργίου Α. 58.65/1955, 3) Σταμούλης Α. 53.73/1937, 4) Ἀδαμόπουλος Χ. 49/1936, 5) Ζαφείρης Γ. 48.31/1953, 6) Κορρὲς Ι. 46.63/1937, 7) Γυφτάκης Δ. 43/1949, 8) Ξανθινάκης Ι. 42.50/1950, 9) Λεβέντης Ν. 42.20/1949, 10) Πανίτσας Κ. 40/52/1953.

Σφυροβολία: Τρουλλινὸς Ε. 46.08/1953.

Πένταθλον: 1) Κόρμαλης Λ. Βαθμ. 2141 1953 (Παλ. Βαθμολ.) Δ) 2) Κορρὲς Ι. Βαθμ. 2145/1937, 3) Μαπαγεωργίου Δ. Βαθμ. 2043/1953, 4) Γυφτάκης Δ. Βαθμ. 1874/1951 (Παλ. Βαθμολ. 2025/1950), 5) Λεβέντης Ν. Βαθμ. 1805/1946 (Παλ. Βαθμ. 2177), 6) Παπαγεωργίου Α. Βαθ. 1600/1955, 7) Βρεττὸς Ι. Βαθμ. 1519/1947 (Παλ. Βαθμολ.).

Δέκαθλον: 1) Πανίτσας Κ. Βαθμ. 3978 1953, 2) Γυφτάκης Δ. Βαθμ. 3867/1953 3) Κόρμαλης Λ. Βαθμ. 3458/1955.

ΤΕΛΟΣ

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ

— Ραδιοφωνική συνέντευξίς του στήν ἐκπομπή τῆς Ἀστυνομίας —

Τὸ γραφεῖον ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, στὸ βραχὺ χρόνο τῆς ζωῆς του, ἔχει νὰ παρουσιάσῃ μιὰ πλούσια καλλιτεχνικὴ δράση στὸ ραδιοφωνικὸ κύκλο τῆς ἁρμοδιότητός του.

Ἔτσι, ἐκτὸς ἀπὸ ἀμέτρητα ραδιοφωνικὰ προγράμματα ποὺ προκάλεσαν τὰ πιὸ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ κοινοῦ, κατάφερε νὰ φέρῃ σὲ στενὴ ἐπαφὴ τοὺς καλλιτέχνες τῆς πρωτευούσης μὲ τὴν Ἀστυνομία. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτὸ ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ μιὰ εὐκαιρία νὰ γνωρίσουν καὶ ν' ἀγαπήσουν θερμὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, μέχρι νὰ γίνουν οἱ πιὸ ἐνθουσιώδεις διαφημιστὲς του.

Ποιὰ σημασία ἔχει ἐτοῦτο τὸ γεγονός, μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ κανένας ἂν συλλογιστῇ πόσα κοινωνικὰ στρώματα ἐπηρεάζουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ κινηματογράφου, τοῦ θεάτρου καὶ τῆς μουσικῆς, καὶ πόσες χιλιάδες φανατισμένους θαυμαστὲς ἔχουν.

Ἀλλὰ δὲν πρόκειται στὸ σύντομο αὐτὸ σημείωμα ν' ἀσχοληθοῦμε μὲ ὅσα ἐπετέλεσε καὶ ἐπιτελεῖ, ὑπὸ τὴν ἀθόρυβο ἀλλὰ κοπιαστικὴ διεύθυνση τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου, ἡ ὑπηρεσία ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας. Αὐτὸ θ' ἀποτελέσῃ θέμα μιᾶς εὐρύτερης προσεχοῦς μας ἔρευνας εἰδικὰ γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ τὸ περιοδικό της.

Ἀπόψε μᾶς ἐνδιαφέρει εἰδικὰ ἕνας ἄλλος καλλιτεχνικὸς τομέας δραστηριότητος τῆς νεοσύστατης αὐτῆς ὑπηρεσίας, ποὺ ἵδρυσε ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης, καὶ ἡ ὁποία προσθέτει κάθε μέρα ὁλοένα καὶ περισσότερους φίλους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρόκειται γιὰ τοὺς ξένους καλλιτέχνες ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπισκέπτονται τὴ χώρα μας. Ἐδῶ ἡ ὑπηρεσία τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς ἐπέτυχε θαύματα (παρ' ὅλον ὅτι ὑπῆρξε ἀρχικῶς ἀνοργάνωτη καὶ τὴν ὑπηρετοῦσαν ὑπάλληλοι ποὺ εἶχαν ἄλλα καθήκοντα, ἐλάχιστο χρόνο καὶ κανένα μέσο στὴ διάθεσή τους)

Θυμηθῆτε τὴν ραδιοφωνικὴ συνέντευξη μὲ τὸν διάσημο Τραγουδιστὴ **Ζὼρζ Γκεταρύ**, τὴν συμμετοχὴ σ' ἕνα πρόγραμμα τοῦ **Ντίνου Ἐγκολφοπούλου** ἢ τῆς Κυρίας **Ἕλενας Νικολαΐδου**, ποὺ μὲ τὴν συμμετοχή τους αὐτὴ ἔδωσαν μιὰ ξεχωριστὴ ἀξία ποιότητας στὴ ἀστυνομικὲς ἐκπομπές.

Ὕστερα λοιπὸν ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐπιτυχίες προστέθηκε μιὰ ἀκόμα πιὸ σημαντικὴ καὶ σπουδαία : **Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ**. . . .

***

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ. . . ὁ πανύψηλος Ἀμερικανὸς καλλιτέχνης, ποὺ τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, ἀγέραστος κι' ἀσυναγώνιστος, μεσουρανεῖ στὸ κινηματογραφικὸ Στερέωμα, σὰν ὁ πιὸ γοητευτικὸς ἠθοποιὸς τοῦ ἐποχῆς μας ! ! ! Ὁ Γκάρυ ! ! ! . . ὁ λατρευτὸς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων σ' ὁλόκληρη τὴ γῆ, ἐπισκέφτηκε τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Ἰουνίου τὴ χώρα μας, εὐλαβικὸς προσκυνητὴς τοῦ μεγαλείου της . . .

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ πέρασε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα σὰν τουρίστας καὶ δὲν θέλησε νὰ κάνῃ δημόσιες ἐμφανίσεις, ἐκτὸς ἀπὸ δυό - τρεῖς ποὺ δὲν μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ.

Στὸ ραδιόφωνο ὅμως (καὶ μάλιστα σ' ἐπαγγελματικὴ ἐκπομπὴ) ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν τὸ μεσημέρι τῆς Τετάρτης, 6 Ἰουνίου, ἕνας ὑπάλληλος τῆς ὑπηρεσίας τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς Σχολῆς, ἔχοντας μαζί του ὡς διερμηνέα τὸν Καθηγητὴ Ἀγγλικῆς γλώσσης τῆς Σχολῆς, κ. Γεώργιο Κερπίνη, τὸν ἀναζήτησε καὶ τὸν ἀνεῦρε στὴν Ἀκρόπολη . . . .

Ἦταν μιὰ ἡλιόλουστη μέρα, ὁλοφώτεινη καὶ πρόσχαρη . . . . .

Πάνω ἀπ' τὸν Ἱερὸ βράχο ἡ Ἀθήνα ἔμοιαζε μὲ ζωγραφιὰ ἀπὸ κάρτ - ποστάλ.. δίνοντας μιὰ ἀσύλληπτη γοητεία σ' ὅλα γύρω . . . .

Βρήκαμε τὸν Γκάρυ Κοῦπερ σκαρφαλωμένο πάνω σὲ μιὰ γκρεμισμένη ἀρχαία κολώνα, ἐνῷ ὁλόγυρά του φωτορέπορτερς τραβοῦσαν ἀδιάκοπα φωτογραφίες του σὲ χίλιες στάσεις.

Τὸν πλησιάσαμε ἀθόρυβα :

— Εἶστε ὁ κ. Κοῦπερ ;

Γύρισε κατὰ τὸ μέρος μας παραξενεμένος . . . Τὰ ὄμορφα μάτια του εἶχαν μιὰ ἀκατανίκητη γαλήνη . . . Τὸ γεροδεμένο κορμί του φάνταζε ἀνάμεσα στὶς πεσμένες κολῶνες σὰν κάποιου ἀρχαίου θεοῦ . . . Ἦταν τόσο γαληνεμένος, τόσο πειστικός, τόσο ἁπλὸς στὶς κινήσεις του, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ σταθήκαμε νὰ τὸν περιεργαστοῦμε καὶ νὰ καμαρώσουμε τὸν διάσημο κάοϋ - μπόϋ, ποὺ ἀμέτρητες φορὲς εἴχαμε χειροκροτήσει στὴν ὀθόνη. . . .

— Θέλετε αὐτόγραφο ;

—Ὦ ! ὄχι σέρ. Κάτι πάρα πάνω. Συνέντευξη.

Χαμογέλασε.

— Πόσο λυπᾶμαι . . . μὰ δεσμεύουμαι δυστυχῶς. Δὲν θὰ πάω σὲ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή.

— Σεβόμαστε τὴν ἀπόφασή σας αὐτή, μὰ ἴσως τὰ πράγματα ἀλλάξουν κάπως, ἂν σᾶς δηλώσουμε ὅτι δὲν ἐρχόμαστε σὰν θαυμασταί σας μὰ σὰν συνάδελφοι . . .

— Συνάδελφοι εἴπατε ; Καλλιτέχνες λοιπόν ;

—Ὦ ! ὄχι σέρ. Ἀστυνομικοί.

Γέλασε, γέλασε μὲ τὴν καρδιά του . . . . αὐτὸ τὸ πλατύ, πεντακάθαρο γέλιο του ἤτανε γεμᾶτο κατανόηση.

— Καταλαβαίνω. Ἐννοεῖτε τοὺς ἀγῶνες μου ἐναντίον τῶν κακοποιῶν στὶς ταινίες μου . . . .

—Ἀκριβῶς. Ἐν ὀνόματι λοιπὸν αὐτῶν τῶν . . . ἀστυνομικῶν ἐπιτυχιῶν σας, σᾶς καλοῦμε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ νὰ μᾶς βοηθήσετε, ὄχι σὰν κάοϋ - μπόϋ βέβαια, μὰ σὰν φίλος. Πότε λοιπὸν θὰ θέλατε νὰ δώσετε μιὰ μικρὴ συνεντευξούλα γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ; ἂν βέβαια σᾶς ἔχῃ ἀφήσει καλὲς ἐντυπώσεις ἐννοεῖται . . .

Ἀγγάλιασε τὴν κολώνα ὁ Γκάρυ Κοῦπερ καὶ ἔρριξε ὀνειροπόλο τὸ βλέμμα του μακριά, στὸ ἀντικρυνὸ βουνό, ποὺ καίγονταν ὁλόκληρο ἀπὸ τὶς ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου . . .

— Καλὲς ἐντυπώσεις ; Ὄχι καλὲς . Ἄριστες. Μὲ συλλάβατε. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα πιὰ ν' ἀρνηθῶ. Αὔριο λοιπόν, αὔριο στὶς ἕντεκα τὸ πρωΐ, στὸ ξενοδοχεῖο μου....

* * *

Ἡ ὥρα εἶναι ἕντεκα. Στὴν κομψὴ σάλλα τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, πρὸς τὴν ὁδὸν Βασιλέως Γεωργίου, ἕνα σωρὸ κόσμος ἔχει συγκεντρωθῆ . . . Εἶναι δημοσιογράφοι, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ὅλες τὶς Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες . . . .

Στὴν ἄκρη ἕνα τραπέζι φορτωμένο μὲ λογηῶν - λογηῶν λιχουδιὲς καὶ ποτά... Καὶ στὴ μέση . . . . ἐμεῖς.

Τὸ μαγνητόφωνο τῆς Σχολῆς, τοποθετημένο μπροστὰ σὲ δυὸ πολυθρόνες. Καὶ ἀπέναντι ὄρθιος, μὲ τὸ μικρόφωνο στὸ χέρι, ὁ κ. Κερπίνης.

'Ο Γιάννης, ὁ καλός μας φίλος ὁ κ. Πορετσᾶνος, σκυμμένος στὸ μαγνητόφωνο τακτοποιεῖ τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες.

Σὲ λίγο οἱ ζωηρὲς συζητήσεις τῶν δημοσιογράφων σταματοῦν ἀπότομα, καὶ τὴν ἥσυχη προσμονὴ ταράζουν στὴν συνέχεια πυκνὰ καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα.

Στὴν πόρτα ὄρθιος, ὁ θρυλικὸς κάοϋ - μπόϋ, χαμογελᾷ συνεσταλμένα, χαιρετᾷ μὲ μιὰ χαριτωμένη κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ, κι' ἔρχεται σὲ μᾶς.

— Δὲν πιστεύω νἄχετε παράπονο ; Μονάχα γιὰ σᾶς ἔκανα αὐτὴν τὴν ἀβαρία. Οἱ ἄλλοι θὰ μοῦ πάρουν συνέντευξη γιὰ τὶς ἐφημερίδες τους. 'Εσεῖς, μονάχα ἐσεῖς, θὰ μὲ παρουσιάσετε στὸ ραδιόφωνο, κύριοι . . . συνάδελφοι. . . .

Γελᾷ καὶ πάλι καὶ κάθεται.

Καὶ στὴ συνέχεια ὁ λακωνικὸς καλλιτέχνης γίνεται ἔνθερμος συζητητὴς καὶ ἀπαντᾷ πρόθυμα στὶς ἐρωτήσεις μας :

— 'Εκ μέρους τῆς 'Ελληνικῆς 'Αστυνομίας, Σᾶς εὐχόμεθα τὸ «καλῶς ἤλθατε» εἰς τὴν χώραν μας. Εἴμεθα ἐπίσης εὐτυχεῖς ἐκφράζοντες τὸν βαθύτατον θαυμασμὸν ὁλοκλήρου τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος πρὸς τὸν ἐξαίρετον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος — κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα ἔτη — ἐπανειλημμένως μᾶς προσέφερε τόσον συγκινητικὰς στιγμὰς εἰς τὰ ἔργα του, ἐν συναρτήσει πρὸς τὸ ἐπάγγελμά μας.

Καλῶς ἤλθατε στήν 'Ελλάδα.

— Εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

— Ποιοί εἶναι οἱ λόγοι τῆς ἐπισκέψεώς σας εἰς τὴν 'Ελλάδα, κύριε Κοῦπερ ;

—'Ηλθα ἁπλῶς ὡς τουρίστας. Τὸ 1932 ξαναῆλθα στὴν 'Ελλάδα γιὰ μιὰ ὥρα καὶ ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο εἶδα τὴν πόλη. 'Υποσχέθηκα τότε στὸν ἑαυτό μου κάποια μέρα νὰ δῶ τὴν 'Αθήνα. 'Ηθελα πολὺ νὰ τὴν δῶ ἀπὸ μικρὸ παιδί, ὅταν μαθαίναμε στὸ σχολεῖο γιὰ τὴν 'Αθήνα καὶ τοὺς ἀρχαίους 'Ελληνες καὶ γενικὰ γιὰ τὴ χώρα αὐτή, ποὺ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο εἶναι τόσο σπουδαία.

'Ιδιαιτέρως ἐμεῖς οἱ 'Αμερικανοί αἰστανόμεθα τὴν ὑποχρέωση κάποια μέρα νὰ ἔρθουμε γιὰ νὰ τὴν δοῦμε.

—Εὐχαριστῶ πολύ. 'Εσταματήσατε, κ. Κοῦπερ, σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα ἐρχόμενος στὴν 'Ελλάδα ;

—Μάλιστα. Σταματήσαμε στὸ Λονδῖνο, στὸ Παρίσι καὶ στὴ Ρώμη. 'Από τὴν 'Αθήνα θὰ πᾶμε στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ μετὰ στὴν Τεχεράνη.

— Σὲ ποιὸ φίλμ πρωταγωνιστεῖτε τώρα ;

— Μόλις τώρα τελείωσα τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «**Φιλικὸς Συμβιβασμός**». Εἶναι μιὰ ταινία γιὰ τοὺς Κουάκερς, μὲ θρησκευτικὸ περιεχόμενο, γιὰ τὴν 'Αμερικὴ τοῦ 1860. Εἶναι διαφορετικὸ φίλμ ἀπὸ ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα μὲ γνωρίζατε ὡς τὰ τώρα. 'Ελπίζω ὅμως ὅτι θ' ἀρέσῃ στοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου. Εἶναι ἕνα κρᾶμα κωμωδίας καὶ δράματος.

— Εὐχαριστῶ, Κύριε Κοῦπερ. 'Επὶ τριάντα χρόνια ἡ ἐπιτυχία σας ἦταν καταπληκτική. Θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας σας ;

— Δὲν εἶναι, νομίζω, καθαρῶς ἐπιτυχία. Νομίζω μᾶλλον ὅτι ἤμουνα τυχερός, ἐπειδὴ εἶμαι στὸ Σινεμὰ πάρα πολὺ καιρό. Ἴσως περισσότερο ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους. Τὸ ἀποδίδω λοιπὸν κυρίως στὴν καλή μου τύχη καὶ γιατὶ ἀγαπῶ τὴν ἐργασία μου στὸ Σινεμὰ καὶ ὅλους τοὺς συνεργάτες μους Εἶναι θαυμάσιο νὰ αἰστάνεται κανεὶς ὅτι εἶναι γνωστός, ὅπου κι' ἂν πάῃ. Ἔτσι ἀκριβῶς νοιώθω τώρα ποὺ εἶμαι στὴν 'Αθήνα καὶ διαπιστώνω τὰ φιλικὰ αἰσθήματα τῶν 'Αθηναίων. Νομίζω ὅτι εἶναι φίλοι μου ἀπὸ χρόνια, σὰν νὰ τοὺς γνωρίζω σ' ὅλη μου τὴ ζωή. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἱκανοποίησις γιὰ κάθε κινηματογραφικὸ ἀστέρα.

— Εὐχαριστῶ.

Τί ἐντυπώσεις σχηματίσατε ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα γενικῶς καὶ ἀπὸ τὴν 'Ελλη-

νικὴ Ἀστυνομία Πόλεων ἰδιαιτέρως, λαμβανομένου βέβαια ὑπ' ὄψει τοῦ βραχυτάτου χρόνου τῆς ἐνταῦθα πσραμονῆς σας;

—Στὸ βραχὺ αὐτὸ διάστημα εἶδα μόνον τὴν Ἀστυνομία ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός της, τὴν Τροχαία καὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς Τάξεως. Μοῦ φαίνονται ἱκανότατοι, θαυμάσιοι ἄνδρες, καλῶς ἐκπαιδευμένοι, εὐγενέστατοι προθυμότατοι καὶ ἐκτελοῦν τὴν ὑπηρεσία τους κατὰ τρόπο ὑποδειγματικό. Φεύγοντας παίρνω μαζί μου τὶς καλλίτερες ἐντυπώσεις ἀπ' αὐτούς. Ἐπίσης βρῆκα ὅλους τοὺς Ἀθηναίους μὲ φιλικὰ αἰσθήματα, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ὑπέροχο.

—Θὰ θέλατε νὰ μᾶς πῆτε κάτι γιὰ τοὺς ἀκροατάς μας καὶ τοὺς θαυμαστάς σας;

—Πάρα πολλὰ θἄθελα νὰ πῶ, περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι μπορῶ. Θἄθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν Ἀθήνα, ποὺ ἡ ὁμορφιά της ξεπερνᾷ τὴν περιγραφὴ ποὺ μαθαίνουμε στὴν ἱστορία καὶ στὰ ζουρνάλ... γιὰ τὸν Παρθενῶνα ποὺ ὅταν τὸν ἐπισκέφτεται κανεὶς αἰσθάνεται τὴν ἱστορία τῆς Ἑλλάδος στὰ ὑπέροχα κτίριά του... Τὴν ὁμορφιὰ αὐτῶν ποὺ εἶδα δὲν μπορῶ νὰ τὴν περιγράψω πιστά, γιατὶ ἡ Ἀγγλικὴ γλῶσσα δὲν ἔχει τὶς κατάλληλες λέξεις...

Μά, καθὼς εἶπα καὶ πρίν, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸν λαὸ τῶν Ἀθηνῶν...

—Κύριε Κοῦπερ, σᾶς εὐχαριστοῦμε πάρα πολὺ καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ σᾶς εὐχόμεθα τὸ «Καλῶς ἤλθατε» στὴν ὡραία μας Χώρα.

—Εὐχαριστῶ πάρα πολύ.

Τὴν ὥρα τῆς συνεντεύξεως πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, εἰδικὸ κινηματογραφικὸ συνεργεῖο ἔπαιρνε ταινία γιὰ τὴ διεθνῆ ἑταιρεία Ἐπικαίρων Σίνε—Νιούς καὶ γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἐπίκαιρα.

***

Ἔτσι ἡ Ὑπηρεσία ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς ἐπετυχε μιὰ ἀκόμα ὑπέροχη ἔκπληξη. Ἐξασφάλισε δηλαδὴ μιὰ μακρὰ κι' ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη, ποὺ μεταδόθηκε στὸ ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα τῆς 13 Ἰουνίου, ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας.

Κι' ἦταν διπλῆ αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία, γιατὶ (σημειῶστε το αὐτὸ) ἦταν ἡ **Μοναδικὴ ραδιοφωνικὴ συνέντευξη** ποὺ ἔδωσεν ὁ διάσημος ἠθοποιὸς **εἰδικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας**.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτή, ποὺ ἀνέβασε σὲ ὕψη καλλιτεχνικῆς ἀξίας τὴν ἀστυνομικὴ ἐκπομπή, πιστοποίησε ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἶναι ἡ ἐκπομπὴ τῶν μεγάλων καλλιτεχνικῶν ἐπιτυχιῶν καὶ ἐκπλήξεων καὶ δίκαια θεωρεῖται ὡς ἡ καλλίτερη ἐκπομπὴ τῆς Πρωτευούσης.

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας στέλνουμε στὸν καλό μας φίλο, τὸν ἀγέραστο βασιληᾶ τῆς ὀθόνης, τὸν Γκάρυ Κοῦπερ, τὶς πιὸ καλές μας εὐχὲς γιὰ κάθε ἐπιτυχία καὶ εὐτυχία στὴ ζωή.

Σ.Κ.Π.

Τελετὴ ὁρκωμοσίας νέων Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων

«....Ἔτσι βαδίζουμε ἐμεῖς, 35 τώρα χρόνια, τὸν ἀνώμαλο δρόμο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κι' ἔτσι πρέπει νὰ τὸν βαδίσετε κι' ἐσεῖς, ἂν θέλετε νὰ νοιώσετε ἀγαλλίασι, ὅταν θὰ ἔχετε διανύσει τὴ λεωφόρο τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ θὰ βρίσκεσθε στὸ τέρμα αὐτῆς, ὅπου ὑψοῦται ἕνας ὑπέροχος βωμός, τοῦ Καθήκοντος καὶ τῆς Ἀγάπης....»

(Ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ Δ/ντοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου)

9 Ἰουλίου 1956

Δειλινό...

Οἱ ὕστερες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου φωτίζουν τὸ φτωχό μου κῆπο... καί, καθὼς πέφτουν στὶς βιολέττες καὶ τ' ἄλλα λουλούδια, κάνουν κάποιες στάλλες νεροῦ, ποὖχουν πέσει πάνω στὰ φύλλα τους, νὰ λαμπυρίζουν σὰν χιλιάδες πολύτιμα πετράδια...

Μιὰ γαλήνη, μιὰ συγκλονιστικὴ γαλήνη, ἔρχεται ἀπὸ μακριά... ἴσως ἀπὸ τὶς πελώριες κορφὲς τοῦ βουνοῦ, ποὺ ὑψώνει περήφανο τ' ἀνάστημά του ἐκεῖ ἀπέναντι, καὶ καίγεται ἀπὸ τὴ φωτιὰ τοῦ δειλινοῦ, ἐνῷ πελώριες σκιές, σὰν μυθικοὶ γίγαντες, περνᾶνε ὅλο μεγαλοπρέπεια καὶ χάνουνται μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο, πέρα μακριά... στὸ Ἄγνωστο Σταυροδρόμι τῆς χρονικῆς ἐτούτης μεταλλαγῆς...

Ἀπὸ τὸ χαμηλὸ μαντρότοιχο τοῦ κήπου μου, κάτω ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν δέντρων του, τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζω εἶναι ἐξαιρετικὰ μαγευτικό... ἐνῷ ἀντικρύ μου μιὰ πέτρινη ὁλόλευκη ἐκκλησούλα, μὲ τὸ μισογκρεμισμένο της σήμαντρο καὶ τὸ χαμηλὸ πεζούλι, μοιάζει μὲ εἰκόνα ἀπὸ παληὸ βιβλίο περασμένων χρόνων...

Ὕστερα τὸ ταπεινὸ 'κκλησάκι χάνεται σιγὰ-σιγά, μέσα στὰ ξεθωριασμένα μὰβ σκοτάδια τῆς πρώτης νύχτας, γιὰ ν'ἀπομείνῃ μονάχα ὁ ἀκαθόριστος ὄγκος του στὴν ἴδια θέση... καθὼς οἱ μορφὲς τῶν ἁγίων παίρνουν μιὰ ἀλλοιώτικη, ἀπόκοσμη ἔκφραση, κι' ἕνας πιστὸς πιὸ κεῖ, γονατισμένος εὐλαβικὰ κοντὰ στὸ Ψαλτῆρι σιγοκουβεντιάζει μὲ τὴν ψυχή του κατανυκτικά :

Φῶς ἱλαρόν, ἁγίας Δόξης...

...Καὶ τὸ δειλινὸ ὅλο καὶ χάνεται, κυνηγημένο ἀπὸ τοὺς μαύρους νυχτερινοὺς πολεμιστές...

Στέκω μονάχος στὸν κῆπο μου καπνίζοντας, ἐνῷ στὰ μανίκια μου τὰ τρία γαλλονάκια λάμπουν σὰν φῶτα, θαρρῶ ἀπὸ πολὺ μακριά...

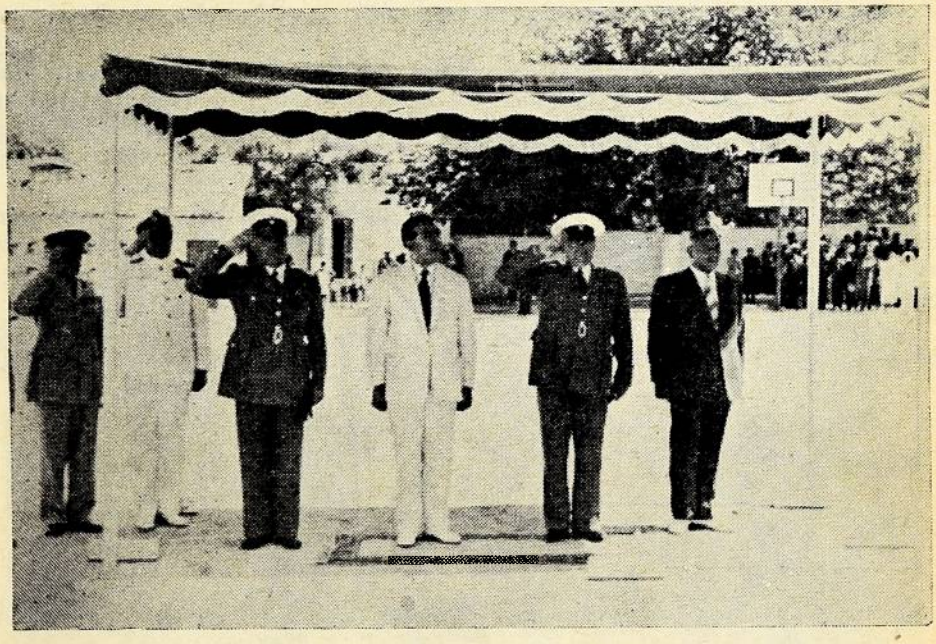
Κι' ἀναπολῶντας τὴ σημερινή μου μέρα, νοιώθω τὴν ἐπιθυμία νὰ γονατίσω κι' ἐγώ, σὰν τὸν ἄγνωστο πιστό, μπροστὰ στὸ Ψαλτῆρι, καὶ νὰ συνεχίσω στὸν ἴδιο τόνο τὴν προσευχή του :

Ἰδόντες φῶς ἑσπερινὸν
ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν...

Ξαναφέρνω στὴ μνήμη μου, σχεδὸν γιὰ ἑκατοστὴ φορά, ὅσα εἶδα κι' ὅσα ἄκουσα σήμερα, καὶ μὲ κυριεύει ἕνας ἀκατανίκητος πόθος νὰ ξαναζήσω μιὰ-μιὰ τὴν κάθε στιγμὴ τῆς σημερινῆς μέρας...

Εἶμαι εὐτυχισμένος, ἀπέραντα εὐτυχισμένος... Εἶμαι δακρυσμένος ἀπὸ συγκίνηση...

Καὶ ξαναθυμᾶμαι πάλι αὐτὸ τὸ πρωϊνό.....

Ὁ Ὑφυπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ἀθανασίου, ὁ Βουλευτὴς κ. Γλύκας, ὁ Ἀρχηγὸς κ. Κόκκινος, ὁ Διοικητὴς τῶν Σχολῶν κ. Ἀρχιμανδρίτης καὶ οἱ κ. κ. Διοικηταὶ Σχολῶν Εὐελπίδων, Ἰκάρων καὶ Τεθωρακισμένων κατὰ τὴν ἔπαρσιν τῆς Σημαίας.

... ὅταν, κατὰ τὶς 8 ἡ ὥρα, βρεθήκαμε συναγμένοι, μὲ τοὺς συναδέλφους μου, στὸ προαύλιο τῆς Σχολῆς, φορῶντας τὶς καινούργιες στολές μας...

Τὰ λεπτὰ τῆς ὥρας κύλησαν γρήγορα καὶ δὲν τὰ προσέξαμε μὲ τὴν κουβέντα, ὥσπου κάποτε ἄνοιξε διάπλατα ἡ Κεντρικὴ πύλη καὶ μπῆκαν οἱ πρῶτοι ἐπισκέπτες... ὕστερα ἄλλοι... κι' ἄλλοι... μέχρι ποὺ γέμισε ἀσφυκτικὰ ὁλόκληρος ὁ χῶρος τοῦ γηπέδου...

Μὰ ὅσοι ἔρχονταν δὲν ξεχύνονταν στὸ προαύλιο ἄτακτα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μὰ στέκονταν καθένας στὴ θέση του, λὲς καὶ κάποιος ἀόρατος γυμναστὴς τοὺς χώρισε σὲ μικρὲς-μικρές, εὐθύγραμμες φάλαγγες, παράλληλες καὶ ὁμοιόμορφες...

Καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κάθε παρατάξεως μικρὲς καθοδηγητικὲς πινακίδες, γραμμένες πάνω σὲ μπλέ, κομψά, ξύλινα ὑπόβαθρα, ἀνέφεραν πάντα ὅταν τὶς κύτταζες ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν καταλάβει τὸν κάθε χῶρο...

Διαβαίνοντας αἰστάνθηκα σὰν χαμένος ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο... Δεξιὰ στὴν πόρτα ἕνοπλο τιμητικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ 20 ἀστυφύλακες ἀποδίδει τιμὲς στοὺς προσερχομένους... πιὸ κεῖ δυὸ διμοιρίες δοκίμων ἀστυφυλάκων, μὲ τὶς καινούργιες πεντακάθαρες στολές τους, πλαισιώνουν τὴν Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ, ὑπὸ τὴν

διεύθυνση τοῦ μαέστρου καὶ φίλου κ. Μπουκουβάλα, ἔδωσε τὸ γιορταστικὸ νόημα τῆς τελετῆς...

Ἄντικρυ ἐμεῖς... οἱ νέοι Ὑπαστυνόμοι καὶ 'Αρχιφύλακες, ἀμίλητοι, μ' ἕνα ζεστὸ καρδιοχτύπι νὰ μᾶς συγκλονίζῃ ..

Τ' ἄσπρα γάντια μας μοιάζουν σὰν 100 ζευγάρια περιστέρια, ποὺ ὅταν ὑψωθοῦν στὸν ἀγέρα, τὴν ὥρα τῆς ὁρκωμοσίας, θὰ πᾶνε νὰ φέρουν τὴν Ἄνοιξη στὴν 'Αστυνομία Πόλεων ποὺ, ἀγέραστη κι' ἀλύγιστη στὸ διάβα τῶν καιρῶν, συνεχίζει τὸ δύσκολο ἔργο της, γιὰ τὴν διαφύλαξη τῶν πιὸ πολύτιμων ἰδανικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ἀγαθῶν.

...Πιὸ κεῖ δεκάδες ἀστυνομικῶν... Ὅλοι οἱ βαθμοὶ ἀντιπροσωπεύονται, καθὼς τὰ χιονισμένα μαλλιὰ τῶν Διευθυντῶν μας δημιουργοῦν τὸ ἐθνικὸ Σύμβολο τῶν παραδόσεων τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος... Δίπλα τους οἱ ἀντιπροσωπεῖες τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν Σωμάτων καὶ Ὅπλων, συνάδελφοι καλοὶ κι' ἀγαπημένοι καὶ συναγωνιστὲς στὸν ἴδιο ἱερὸ ἀγῶνα, γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἔθνους μας...

Καὶ στὴν ἄκρη, ἀριστερά οἱ οἰκογένειές μας, οἱ φίλοι μας, οἱ γνωστοί μας, τὰ παιδιά μας, οἱ γυναῖκες μας, περιμένουν νὰ μᾶς χειροκροτήσουν συγκινημένοι καὶ νὰ μᾶς ποῦν, ἴσως μὲ ἕνα ζεστὸ δάκρυ, πόσο πολὺ περήφανοι εἶναι γιὰ μᾶς... Θεέ μου πόσος κόσμος!!!...

Θυμᾶμαι ὕστερα γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ τὴ Σχολή... Μιὰ μοντέρνα ὄψη εἶχε πάρει, καὶ μᾶς χαμογελοῦσε ἐνθαρρυντικὰ καὶ μᾶς ὑπενθύμιζε ὅτι ἀπὸ δῶ μέσα ξε-

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐρίπου κ. 'Αλέξιος μετὰ τῶν Ἱερέων κατὰ τὴν Ἱεροτελεστίαν τῆς ὁρκωμοσίας.

κίνησαν οἱ στρατιὲς ἐκείνων ποὺ ἔφτειαξαν τὴν ἱστορία τῆς 'Αστυνομίας, μὲ ἱδρῶτα καὶ μὲ αἷμα...

Ἡ Σχολὴ εἶχε σήμερα τὸ πρωΐ, ἕνα πανηγυρικὸ χρῶμα ποὺ δὲν λέγεται, οὔτε

γράφεται... Μονάχα ὅσοι τὴν εἶδαν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τοὺς παλμούς της...

Πνιγμένη στὰ λουλούδια καὶ στὶς Σημαῖες, παρουσίαζε ἕνα θέαμα τόσο γουστόζικο, τόσο ἐπιτυχημένο καὶ ἁπλὸ μαζί, ὥστε ἔκανε τοὺς πιὸ πολλοὺς ἐπισκέπτας μας νὰ παραξενευτοῦν καὶ νὰ θαυμάσουν...

Καλοβαλμένες διακοσμήσεις... καλαίσθητα μικρούτσικα μπιμπελώ... στολίδια ξεχωριστὰ ὄμορφα καὶ χαρούμενα, φτειάχνουν ἕνα ὄμορφο καλλιτεχνικὸ σύνο-

Οἱ νέοι Ὑπαστυνόμοι δίδοντες τὸν νενομησμένον ὅρκον.

λον, ποὺ μεταβάλλει καὶ πάλι τὴ Σχολὴ σ' ἕνα κομψὸ κεντράκι πολυτελείας...

Ἄνεση, πολλὴ ἄνεση καὶ εὐγενικὸ γοῦστο, κυριαρχοῦν παντοῦ... Μιὰ ψυχικὴ ζεστασιὰ καὶ μιὰ ἁπλῆ μαγεία ἁπλώνονται ὁλόγυρα...

Ἀπὸ πολλὲς μέρες τώρα ὁ Διευθυντής μας, ὁ κ. Ἀρχιμανδρίτης, ἐμόχθησε γιὰ νὰ φτιάξῃ τὴ Σχολὴ ἔτσι ὅπως παρουσιάστηκε σήμερα...

Ἀπὸ τὰ χαράματα, ἴσαμε ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, τὸν βλέπαμε νὰ δουλεύῃ, ἀδιάκοπα νὰ δουλεύῃ, δίνοντας παντοῦ τὸ μέτρο τῆς πανέμορφης ἀξίας του.

Μὲ τὸν προοδευτικὸ ρωμαντισμό του καὶ τὴν εὐγενικὴ ρεαλιστική του ἁπλότητα ὠνειρεύτηκε καὶ ἐπραγματοποίησε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἕνα θαῦμα... ἕνα τεχνικὸ θαῦμα... ἕνα θαῦμα καλλιτεχνικῆς σκηνοθεσίας ἀσύγκριτης... Τὰ θαυματουργὰ χέρια του ποὺ τὰ κινοῦσε ἡ ζεστὴ ψυχή του μετέβαλαν καὶ τὸ τελευταῖο ἀκόμα λιθαράκι τοῦ προαυλίου σὲ στολίδι πανάκριβο.

Ἡ φετεινὴ διακόσμηση τοῦ Τουριστικοῦ Περιπτέρου τῆς Σχολῆς ξεπέρασε κάθε προσδοκία...

Ποῦ τὰ βρῆκε τόσα λουλούδια; Ποιὰ ἀρχὴ ἀκολούθησε τοποθετῶντας τὶς σημαῖες, τοὺς θυρεοὺς καὶ τ' ἄλλα διακοσμητικὰ ἀντικείμενα;

Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ...

Λουλούδια φυτεμένα μέσα σὲ τετράγωνα κομμάτια χῶμα περιφραγμένα

καλαίσθητα, ἢ σὲ γλάστρες ποὺ τὶς ἔφερε κι' αὐτὲς ὁ Διευθυντὴς ἐφέτος στὴ Σχολή, δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ...Τὰ παράθυρα, οἱ πόρτες, οἱ φεγγῖτες, οἱ κολῶνες, τὰ ὑποστηρίγματα ὅλα στολισμένα μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ εὐχαριστοῦν τὸ μάτι καὶ νὰ γαληνεύουν τὴν καρδιά...

Καὶ στὸ κέντρο τοῦ προαυλίου ἕνα δεύτερο μικρὸ ὑποστεγάκι (φτειαγμένο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὴν περασμένη βδομάδα) μὲ πράσινη τέντα ἀπὸ πάνω... 'Εκεῖ θὰ σταθοῦν οἱ ἐπίσημοι...

'Αριστερὰ ἡ ξύλινη ἐξέδρα γιὰ τοὺς ἱερεῖς... καὶ δίπλα τὸ μικρόφωνο, ὁ ἐνισχυτής, τὸ μαγνητόφωνο, μὲ ὅλες τὶς τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις τῆς Σχολῆς, ποὺ εἶναι οἱ τελειότερες τοῦ τόπου μας...

...Οἱ μικρὲς Σημαιοῦλες ἀνεμίζουν περήφανες, πάνω ἀπὸ τοὺς θυρεοὺς μὲ τὸ ἀστυνομικὸ ἔβλημα, καθὼς ἕνα ἁπαλὸ ἀεράκι τὶς χαϊδεύει προστατευτικά... Καὶ μπροστὰ στοὺς ἐπισήμους, ἕνας ὑπερύψηλος ἱστός, μὲ φόντο τὸν καταγάλανο οὐρανό, περιμένει νὰ φιλοξενήσῃ τὴ μεγάλη Σημαία τῆς Σχολῆς...

...Θυμᾶμαι ὕστερα τὴν ἄφιξη τῶν ἐπισήμων...

Θἄταν 9 καὶ μισὴ σχεδὸν ἡ ὥρα ὅταν ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ πύλη ἐμφανίστηκε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐρίπου ἅγιος 'Αλέξιος καί, ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ἐμβατηρίου, ἦλθε καὶ κατέλαβε τὴ θέση του στὴν ξύλινη ἐξέδρα...

Πρόκειται γιὰ ἕνα ἐκλεκτὸ 'Αξιωματοῦχο τῆς 'Εκκλησίας, ποὺ κατάκτησε τὴν ἀγάπη μας καὶ τίμησε τὴν τελετή μας.

...Λίγο ὕστερα, θερμὰ καὶ παρατεταμένα χειροχροτήματα ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ γηπέδου, ἀναγγέλλουν τὴν ἄφιξη τοῦ 'Αρχηγοῦ μας, τοῦ κ. Νικολάου Κόκκινου.

'Ο εὐγενικὸς καὶ δραστήριος 'Αρχηγός μας, ἀντιπροσωπεύει τὴν πιὸ θετική μας ἐλπίδα καὶ τὴν ὡραιότερη ἐγγύηση ὅτι ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Δίκαια ὁ 'Αρχηγός μας μᾶς ἔχει κάνει νὰ τὸν ἀγαπήσουμε, γιατὶ ξέρουμε ὅλοι πόσο πολὺ πονάει τὴν 'Αστυνομία καὶ πόσα πολλὰ τῆς ἔχει προσφέρει στὴν πλούσια ἀθόρυβη σταδιοδρομία του.

Στὴν Κεντρικὴ εἴσοδο ὁ Διευθυντής μας ἀναφέρει στὸν κ. 'Αρχηγό... Ἦταν μιὰ σκηνὴ ποὺ σὲ πλημμύριζε μεγαλόπρεπα ρίγη!!!...

Καὶ στὴν συνέχεια ὁ κ. 'Αρχηγὸς ἐπιθεωρεῖ τὰ παρατεταγμένα τμήματα καὶ προχωρεῖ στὸ κέντρο τοῦ γηπέδου, πλάϊ στοὺς Βουλευτάς, τοὺς 'Αστυνομικοὺς Διευθυντὰς καὶ τοὺς 'Αρχηγοὺς τῶν Στρατιωτικῶν κλάδων...

...Λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς 10 προσῆλθεν ὁ 'Εξοχώτατος Ὑφυπουργὸς τῶν 'Εσωτερικῶν κ. 'Αθανασίου.

'Ο κ. Ὑφυπουργὸς ἐπιθεωρεῖ τὸ τιμητικὸ ἀπόσπασμα καὶ παίρνει θέση ἀνάμεσα στοὺς ἐπισήμους.

...Ὕστερα, ὤ, ὕστερα, δὲν θυμᾶμαι τίποτα... Ὅλα μπερδεύτηκαν στὴ θύμησή μου κι' ἔφτιαξαν μιὰ συγκλονιστικὴ στιγμὴ ἀτέλειωτη, ποὺ δὲν νομίζω ὅτι μπορεῖ ποτὲ νὰ σβήσῃ ἀπ' τὴ μνήμη μου...

...Θυμᾶμαι τὴ Σημαία ποὺ ὑψώθηκε περήφανη, πάνω στὸν ὁλοκαίνουργιο ἱστό της... τὴν ἐπιθεώρηση τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ... τὴν πομπὴ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ποὺ πλαισιώνονταν ἀπὸ τὸ τιμητικὸ ἀπόσπασμα τῶν ἀστυφυλάκων μὲ τέτοιο ρυθμικὸ τρόπο καὶ ἐπιβλητικὴ ὁμορφιὰ ὥστε μοῦ γεννήθηκεν ἡ ἐπιθυμία νὰ χειροκροτήσω...

...Τὴν Θεία Λειτουργία, πού, σὰν δυνατὸ ψυχικὸ κρασί, μὲ ζάλισε καὶ μ' ἔκανε νὰ πέσω σὲ μιὰ γαλήνια ἔκσταση, καθὼς ἀντάμωσα ἀνοιχτὸ τὸν Οὐρανὸ καὶ κάποιους ἀγγέλους νὰ κατεβαίνουν ψέλνοντας, μὲ ὁλόλευκα στεφάνια στὶς φτεροῦγες τους...

Κι' ὕστερα κάποια λόγια ποὺ μᾶς τἄλεγεν ὁ Δεσπότης καὶ τὰ ξαναλέγαμε ἐμεῖς, μὲ σηκωμένο τὸ δεξὶ χέρι στὸν ἀγέρα... Ἦταν ἕνας ὅρκος!!!

Ἕνας δυνατὸς σεισμὸς συντάραξε τοὺς ψυχικούς μου κόσμους καὶ ἕνα δυνατὸ

ἀστροπελέκι ἄναψε μιὰ θεόρατη φωτιὰ μέσα τους... καθὼς μιὰ ἀστραπὴ φώτισε τοὺς τάφους τῶν πατέρων μου καὶ ξέθαψε ἀπ' τὰ χαλάσματα τὴν Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος...

Πολλὲς φορὲς ρωτήθηκα τὶ ἆρά γε νὰ αἰστάνεται αὐτὸς πού, νόμιμα καὶ ἐπίσημα, ὁρκίζεται σὰν δημόσιος ὑπηρέτης... Καὶ εἶχα τὴν ἐντύπωση ὅτι σήμερα θἄ-

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Ἀθανασίου παραδίδει τὰ διπλώματα εἰς τοὺς νέους Ὑπαστυνόμους.

παιρνα μιά, κάποια ἀπάντηση στὴν ἀπορία μου... Ὅμως καὶ πάλι σήμερα δὲν πῆρα... Γιατί, ὅ,τι ἔνοιωσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξανανοιώσω ποτὲς ἄλλοτε... Οὔτε στὴν πιὸ συγκλονιστικὴ χαρά, οὔτε στὴν πιὸ μαύρη λύπη... Ἦταν κάτι κι' ἀπ' τὰ δυό... Ἦταν κάτι ἀπ' τὸ ἀσύλληπτο μεγαλεῖο τῆς Ζωῆς... καθὼς ὁ Θεοφιλέστατος ἅγιος Ἀλέξιος ἀπήγγελλε ἀργὰ-ἀργὰ τὸν ἱερὸ ὅρκο, καὶ μὲ σταθερὴ φωνὴ τὸν ἐπαναλαμβάναμε ἐμεῖς...

«Ὁρκίζομαι, νὰ φυλάττω Πίστιν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Συνταγματικὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων.....»

...Κι' ἐκεῖ, πρὸς τὸ τέλος τοῦ ὅρκου, τὸ χέρι δὲν ἦταν πιὰ ἀκίνητο ψηλά... Σιγότρεμε.... Γιατὶ μέσα ἡ καρδιὰ φτερούγιζε ἀσυγκράτητη στοὺς τόπους τοὺς δικούς της...

«...Καὶ νὰ διαχειρίζωμαι τιμίως καὶ εὐσυνειδήτως τὴν ἀνατεθεῖσαν μοι ἀποστολήν.....»

...Ὕστερα ἔγινε σιωπή... κι' ἀπὸ τὰ σπλάχνα της ξεχύθηκε μιὰ ἀγγελικὴ μουσική... Ἦταν τόσο ἁπλῆ, τόσο γλυκειά, τόσο βελούδινη, ὥστε δύσκολα κρατιώσουνα ὄρθιος στὴν προσοχή... Κάτι εἶχε ξεκινήσει ἀπ' τὴν καρδιὰ καὶ ἔσφιγγε τὸ λαιμό,

σὰν θηλειά... Τί ἦταν αὐτό, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ ἐξηγήσω... Μετὰ τὸν 'Εθνικὸ Ὕμνο μᾶς ἔδωσαν τὸ παράγγελμα τῆς ἀναπαύσεως...

...Καί, μέσα στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολούθησε, ἀκούστηκε ἡ ἴδια, ἡ γνώριμη κι' ἀγαπημένη μου φωνή... αὐτὴ ἡ ἐπιβλητικὴ καὶ γαλήνια μαζὶ φωνή, ποὺ τόσες φορὲς μὲ κατηύθυνε στὴ ζωή μου...

'Ο Διευθυντής μας, ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης, μπροστὰ στὸ μικρόφωνο...

...'Ο ἄνθρωπος ποὺ ξεσήκωσε ἐπανάσταση πίστεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ στοὺς ὑφισταμένους του, καὶ ποὺ ξεσήκωνε ἀκόμα κύματα ἀγάπης, ἀνάμεσα στὸ κοινὸ γιὰ τὴν 'Αστυνομία, ἁπλός, δίχως ἐπάρσεις καὶ ἔξαλλους ρητορισμούς, φωτισμένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Φῶς τῆς Πανανθρώπινης 'Αγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἦρθε σὰν φίλος—ὅπως τόνισε—νὰ μᾶς ζητήσῃ ν' ἀγαπήσουμε... νὰ νοιώσουμε τὴν Μεγάλη ἐτούτη ἐντολὴ καὶ νὰ τὴν κάνουμε δική μας...

...Ἦταν καταφανῶς συγκινημένος ὁ Διευθυντής μας... κι' ὅταν μᾶς κύτταγε, μιὰ παντοδύναμη ἱκανοποίηση πλανιῶταν στὸ βλέμμα του...

Κι' ἐμεῖς, ὅλο εὐγνωμοσύνη, τοῦ ἀφιερώσαμε τὸν κάθε κτύπο τῆς καρδιᾶς μας...

Αὐτός, καὶ οἱ σεβαστοί μας Καθηγηταί, ποὺ ἀκούραστοι μᾶς κατήχησαν στὰ μυστικὰ τοῦ βαθμοῦ μας, θὰ μείνουν γιὰ πάντα στὴ θύμησή μας σὰν τὰ πιὸ ἱερὰ μας πρόσωπα...

Κι' ὁ Διευθυντής μας, παίρνοντας τὸ λόγο, εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Νέοι 'Υπαστυνόμοι καὶ Νέοι 'Αρχιφύλακες,

« Μὲ τὴν εὐλογία τῆς 'Εκκλησίας καὶ μὲ τὸν ὅρκο πίστεως πρὸς τὴν Πατρίδα, » πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ πρὸς τὸ Λαό, τὸν ὁποῖον ἐδώσατε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀνα- » λαμβάνετε ἀπὸ σήμερα τὰ καθήκοντά σας, ὡς βαθμοφόροι τῆς 'Αστυνομίας Πό- » λεων.

«'Η 'Αστυν. Σχολὴ μὲ τοὺς ἐξαίρετους ἐπιστήμονας Καθηγητάς της καὶ μὲ » κάθε μέσο, σᾶς κατήρτισε ἐπιστημονικῶς, καὶ σᾶς ἔδωσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐφόδια, » μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσετε ν' ἀναδειχθῆτε, καὶ νὰ φανῆτε ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς » Πολιτείας καὶ τῶν προσδοκιῶν τῆς 'Αστυνομίας.

«Ἔχετε ἐργασθῆ ὅλοι προηγουμένως ὡς ἀστυφύλακες καὶ γνωρίζετε ἀσφα- » λῶς ὅτι αὐτοί, κατὰ πρῶτο λόγο, ἀποτελοῦν τὴ βάση γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ ἀσφά- » λεια τοῦ Κράτους, γιὰ τὴν προάσπισι τῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν καὶ γιὰ τὴν » περιφρούρησι τῆς ζωῆς τῆς τιμῆς καὶ τῆς περιουσίας αὐτῶν.

« Οἱ ἀστυφύλακες λοιπὸν εἶναι τὸ βασικὸ καὶ ἀπαραίτητο στοιχεῖο, εἶναι » αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷμα τοῦ 'Αστυν. Σώματος. 'Αλλὰ στὴν καρδιὰ τῆς 'Αστυνομίας » εἶσθε τοποθετημένοι σεῖς, οἱ βαθμοφόροι. Οἱ παλμοὶ τῆς δικῆς σας καρδιᾶς εἶναι » ἐκεῖνοι ποὺ κινοῦν ρυθμικὰ τὸν 'Αστυνομικὸ 'Οργανισμό.

« Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς τῶν 'Αξιωματικῶν, ὁδηγοῦν τοὺς ἀστυφύλακες σὲ » πράξεις ἀνωτερότητος κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων αὐτῶν.

« Οἱ παλμοὶ τῆς δικῆς σας καρδιᾶς, θὰ μεταδίδουν στοὺς ὑφισταμένους σας » τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα τῆς πίστεως πρὸς τὸ Θεό, τῆς αὐτοθυσίας, τῆς φιλαλληλίας, » τοῦ Δικαίου καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν 'Ελληνικὸ Λαό.

« Δὲν πρόκειται σήμερα νὰ σᾶς ὑπομνήσω τὰ εἰδικὰ καθήκοντα καὶ τὶς ὑπο- » χρεώσεις σας ὡς ἀστυνομικῶν, καὶ μάλιστα ὡς βαθμοφόρων τοῦ Σώματος.

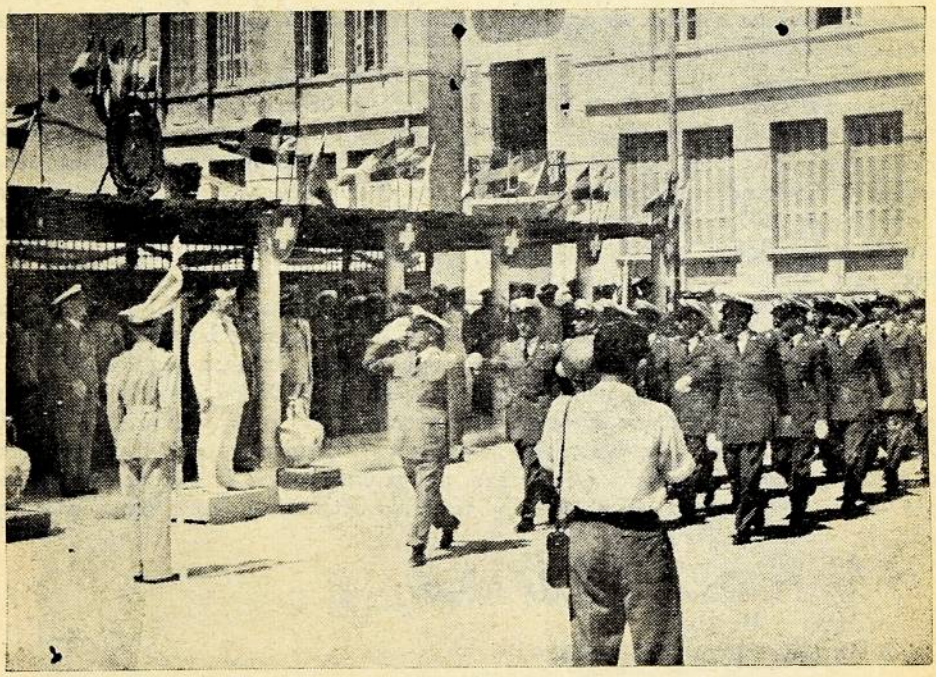
« Αὐτὰ τὰ ἐδιδάχθηκε καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὄχι μόνον τὰ γνωρίζετε καλῶς, » ἀλλὰ καὶ ὅτι πιστεύετε ἀπολύτως στὴν ἀξία τους.

« Μά, γιὰ τὴν 'Αγάπη, γιὰ τὸ ὑπέροχο αὐτὸ Χριστιανικὸ ἔμβλημα δὲν ἠμπορῶ » παρὰ νὰ ἐπανέλθω.

« Πρέπει νὰ γνωρίζετε, νέοι 'Υπαστυνόμοι καὶ 'Αρχιφύλακες, ὅτι, πάνω στὸ » αἴσθημα αὐτὸ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πολίτη, ἐστηρίχθη καὶ στηρίζεται ἀκόμη ὁλό- » κληρο τὸ οἰκοδόμημα ποὺ λέγεται 'Αστυνομία Πόλεων.

« Καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ 35 ὁλόκληρα χρόνια, στὴν κορυφὴ τοῦ οἰκοδομή-
» ματος αὐτοῦ, τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, κυματίζει, ὡς ἔμβλημά της, τὸ λάβαρο
» τῆς Ἀγάπης.

«Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀνώτεροί σας ποὺ παρίστανται σήμερα στὴν ἐπίσημη αὐτὴ

Οἱ νέοι βαθμοφόροι παρελαύνοντες εἰς τὸ προαύλιον τῆς Σχολῆς, κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ὁρκωμοσίας των.

» τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας καὶ σᾶς καμαρώνουν, αἰσθάνονται μεγάλη ἱκανοποίησι,
» γιατὶ βλέπουν ὅτι τὸ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖο αὐτοὶ ἐθεμελίωσαν, τὸ ἐστήριξαν πάνω
» στὸ ὑψηλότερο ἀνθρώπινο αἴσθημα, στὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ Λαό.

« Καὶ ἐκράτησαν ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἄσβεστη τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης των πρὸς
» ὅλους· καὶ μὲ τὴ φλόγα αὐτὴ ἐφώτισαν καὶ φωτίζουν τὸ δρόμο τους πρὸς τὸ καθῆ-
» κον, ἀλλὰ καὶ τὸ δρόμο ἐκείνων ποὺ βρίσκονται μέσα στὰ σκοτάδια τοῦ ἐγκλήματος
» καὶ τῆς παρανομίας. Μάλιστα φίλοι μου, (ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἀποκαλέσω σή-
» μερα φίλους, γιατὶ δὲν ὑπήρξατε μόνον μαθηταί μου, ἀλλὰ καὶ πραγματικοὶ φίλοι
» μου), ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἀνώτεροί σας, ποὺ μὲ ἀσπρισμένα τὰ μαλλιὰ ἤρθαμε ἐδῶ σήμερα
» καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ὑπάρχουν καὶ ποὺ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ψυχή τους περιῖ-
» πταται στὸ χῶρο αὐτὸ τούτη τὴ στιγμή, ἀγαπήσαμε τὸν πολίτη, ἀδιακρίτως φυ-
» λῆς ἢ θρησκεύματος, ἀδιακρίτως φρονημάτων ἢ μορφώσεως, ἀδιακρίτως κοινωνικῆς
» τάξεως, ἀδιακρίτως τέλος ἡλικίας ἢ φύλου. Τὸν ἀγαπήσαμε μὲ τὰ προτερήματά
» του ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἐλαττώματά του.

« Καὶ ἐκάναμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουμε καὶ δεχθήκαμε πολλὲς φο-
» ρές, ἀντὶ δροσεροῦ ὀλίγου ὕδατος, ὄξος καὶ χολήν, χωρὶς ὅμως νὰ μειώσουμε τὸ
» βαθμὸ τῆς ἀγάπης μας. Τὸ ἀντίνομο χέρι τὸ ἀφωπλίσαμε, ἀλλὰ δὲν τὸ κόψαμε.
» Στὸν ὑβριστή μας ἐμειδιάσαμε, καὶ τότε ἐκεῖνος μὲ καλωσύνη ἦρθε νὰ μᾶς ζητήση

» συγγνώμη καὶ νὰ γίνῃ φίλος μας. Τὸν ὑπερόπτη πλούσιο τὸν ἀναγκάσαμε νὰ ἀγκα-
» λιάσῃ τὸν ἀστυφύλακα καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ στὸ μέτωπο, γιατὶ στάθηκε κάποτε δά-
» σκαλός του στὸ ὑπέροχο μάθημα τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον. Τὸν μικρὸ τὸν πήραμε
» ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μαζί του μιλήσαμε σὰν παιδικοὶ φίλοι, καὶ μᾶς ἄκουσε. Καὶ στὸ
» δολοφόνο ἀκόμη, ἀφοῦ τὸν κρατήσαμε σταθερὰ μὲ τὰ στιβαρὰ χέρια τοῦ νόμου,
» μπορέσαμε νὰ μεταγγίσουμε, στὴ σκοτινιασμένη ἀπὸ τὸ ἔγκλημα ψυχή του, μερικὲς
» σταγόνες ἀνθρώπινης ἀγάπης.

«Ἔτσι βαδίζουμε ἐμεῖς, 35 τώρα χρόνια, τὸν ἀνώμαλο δρόμο τῆς 'Αστυνομίας
» Πόλεων καὶ ἔτσι πρέπει νὰ τὸν βαδίσετε καὶ σεῖς, ἂν θέλετε νὰ νοιώσετε ἀγαλλίασι,
» ὅταν θὰ ἔχετε διανύσει τὴ λεωφόρο τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων καὶ θὰ βρίσκεσθε
» στὸ τέρμα αὐτῆς, ὅπου ὑψοῦται ἕνας ὑπέροχος βωμός, **ὁ βωμὸς τοῦ Καθήκοντος
» καὶ τῆς 'Αγάπης**, μὲ χαραγμένα τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων
» ἀστυνομικῶν ποὺ ἀνάλωσαν τὴ ζωή τους ἢ ἔπεσαν μαχόμενοι πιστοὶ στὴν 'Ελλάδα,
» πιστοὶ στὸ καθῆκον, πιστοὶ στὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸ Λαό, πιστοὶ τέλος στὰ ἰδα-
» νικὰ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

«'Εκεῖ, θ' ἀποθέσετε τότε ἕνα κλαδὶ δάφνης, καὶ μὲ ἥρεμη τὴ συνείδησι, μὲ ἄφατο
» ψυχικὴ ἱκανοποίησι καὶ μὲ ἕνα δάκρυ ἴσως, θ' ἀποσυρθῆτε γιὰ νὰ δώσετε τὴ θέσι
» σας στοὺς νέους ἀστυνομικούς, ὅπως κάνουμε καὶ μεῖς σήμερα γιὰ σᾶς.

« Σὲ λίγο θὰ σᾶς καμαρώσουμε παρελαύνωντας καὶ θὰ σᾶς εὐχηθοῦμε μὲ ὅλη
» μας τὴν καρδιὰ νὰ σταθῆτε ἄξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Λαοῦ καὶ νὰ μὴ ὑποστεί-
» λητε ποτὲ τὴ Σημαία τῆς ἀγάπης σας πρὸς αὐτόν, ὅ,τι δήποτε κι' ἂν συμβῇ, γιατὶ
» ὁ Λαός μας εἶναι πονεμένος, ἀλλὰ στέκει πάντα ὑπερήφανος σ' ὅλα τὰ σταυροδρό-
» μια τῆς 'Ιστορίας, γιὰ νὰ προασπίζῃ τὰ πανανθρώπινα ἰδανικὰ τῆς κοινωνικῆς
» καὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας.

«Ἂς ἀναφωνήσουμε λοιπὸν τώρα μαζί:

« Ζήτω ἡ ἀθάνατη 'Ελληνικὴ Πατρίδα!

« Ζήτω ὁ Βασιλεύς!

« Ζήτω ἡ 'Αστυνομία Πόλεων!»

***

'Ακολούθησε ἡ ἀπονομὴ διπλωμάτων πρὸς τοὺς νέους 'Υπαστυνόμους.

... Κι' ὕστερα παρελάσαμε...

Προσπαθήσαμε νἄχουμε ὅσο πιὸ περήφανο παράστημα καὶ σταθερὸ βῆμα μπορούσαμε, καθὼς ἀκούγαμε τὸν κόσμο γύρω νὰ μᾶς χειροκροτᾷ καὶ νὰ μᾶς εὔχεται, καὶ τόνε βλέπαμε νὰ δακρύζῃ καὶ νὰ μᾶς χαιρετᾷ...

Κοντά μας οἱ γυναῖκες μας καὶ τὰ παιδιά μας, οἱ μανάδες μας καὶ οἱ ἀδελφές μας, ἔκαναν τὸν σταυρό τους, καὶ ἔκλαιγαν, καὶ μᾶς ἔλεγαν κάθε τόσο καὶ λιγάκι πὼς σήμερα εἶναι γι' αὐτοὺς μιὰ εὐτυχισμένη ἀξέχαστη μέρα...

'Ὕστερα θυμᾶμαι τὴν Μεγάλη Αἴθουσα τῆς Σχολῆς... Κι' ἐδῶ ἡ ἴδια σκηνοθεσία, τὸ ἴδιο ἁπλὸ γοῦστο, ἡ ἴδια διακόσμηση... ἔργο κι' αὐτὸ τοῦ Διευθυντοῦ μας...

Καὶ μιὰ θαυμάσια ἀστυνομικὴ ὀρχήστρα στὸ βάθος, σκόρπισε τὸ κέφι καὶ ἔνωσε σὲ ἀμέτρητα χορευτικὰ ζευγάρια τοὺς προσκεκλημένους ἕως ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα...

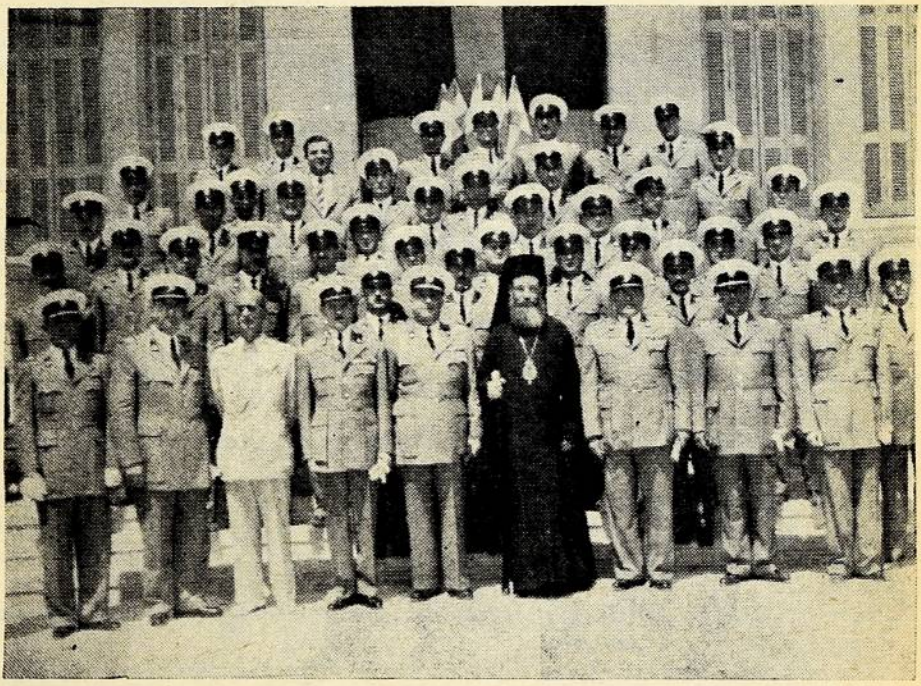
Πλούσιοι, ὀρεκτικοὶ μεζέδες... μπύρες... γλυκίσματα κι' ἀναψυκτικὰ προσφέρονταν γιὰ ὧρες πολλές, ἀπὸ εὐσταλεῖς κι' εὐγενικοὺς σερβιτόρους, ἐνῷ τὸ κέφι ποὺ ἐπικρατοῦσε ἦταν κάτι τὸ πρωτοφανές.

Κι' ἄκουσα, ἄκουσα χίλιους ἐπαίνους γιὰ τὴν Σχολή, ἀπὸ ξένους... καὶ ἔνοιωσα περηφάνεια γιατὶ ὑπηρετῶ ἐδῶ... καὶ ὅλοι συμφωνοῦσαν ὅτι καμμιὰ ἄλλη τελετὴ ὁρκωμοσίας δὲν εἶχε τέτοια πανηγυρικὴ ἐπιτυχία καὶ τόσο ἀνεξάντλητο κέφι...

Κι' ὅταν τὸ κέφι εἶχε φτάσει στὸ ζενίθ του ἀνταμώσαμε τὸν Διευθυντή μας

νὰ σέρνῃ τὸ χορὸ μ' εὐλυγισία μικροῦ παιδιοῦ... Καὶ καταχειροκροτήσαμε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ποὺ ἀκούραστα πρωτοστάτησε σὲ κάθε λεπτομέρεια αὐτῆς τῆς ἀξέχαστης γιορτῆς...

Καὶ καταχειροκροτήσαμε καὶ τοὺς καλοὺς Καθηγητάς μας, τοὺς Ἀξιωματι-

Οἱ νέοι Ὑπαστυνόμοι φωτογραφούμενοι μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου, τοῦ Ἀρχηγοῦ κ. Κόκκινου, τοῦ Διευθυντοῦ κ. Ρακιντζῆ, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς κ. Ἀρχιμανδρίτου, τοῦ Διευθυντοῦ Ἀρχηγείου κ. Τζηρίτη καὶ Ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁρκωμοσίας.

κούς μας, καὶ τὸν εὐγενικὸ καὶ ἄξιο Ὑποδιοικητή μας, τὸν Ἀστυνόμο κ. Λυκούση, ποὺ στάθηκε ἄξιος συνεργάτης τοῦ Διευθυντοῦ...

***

Στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα συντεταγμένοι καταθέσαμεν στέφανο στὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου.

Τώρα τὸ δειλινὸ ξεψύχησε...

Κι' ἡ Νύχτα βασιλεύει στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μου, ὅπου τ' ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν μοιάζει νὰ ἔρχεται ἀπὸ πολὺ μακριά...

Τότε κάθισα νὰ συλλογιστῶ καὶ νὰ φιλοσοφήσω...

Πρὶν 7 μῆνες ἤμουνα ἕνας ἀστυφύλακας... Καὶ μέχρι χτὲς τὸ βράδυ ἕνας δόκιμος Ἀρχιφύλακας... Μά, ἀπὸ σήμερα τὸ πρωΐ, ἔγινα ἕνας Ἀρχιφύλακας, μὲ τρία ὁλόχρυσα γαλονάκια στὴ στολὴ καὶ μὲ δικαιώματα ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου...

Τρεῖς σταθμοὶ δηλαδή... Ὁ πρῶτος ὅταν βγῆκα ἀπ' τὴ Σχολὴ Ἀστυφυλάκων, καὶ εἶδα καὶ γνώρισα τὴν Ἀστυνομία, πρὶν καλὰ-καλὰ γνωρίσω τὴ ζωή...

Ὁ δεύτερος ὅταν πέτυχα στὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων κι' ἐγίνηκα μαθητής της...

Κι' ὁ τρίτος σήμερα τὸ πρωΐ... ὅταν σήκωσα τὸ δεξὶ χέρι ψηλὰ καὶ ἔδωσα τὸν ὅρκο τοῦ βαθμοφόρου...

Ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς αὐτοὺς σταθμοὺς ἐκύλησε ἡ ζωή μου... Καὶ ἀπὸ σήμερα ἐπῆρε μιὰν ἀνηφορικὴ κατεύθυνση... Πρὶν ἔρθω στὴν Ἀστυνομία ἤμουνα ἀκόμα παιδί... Δὲν εἶχα πάει οὔτε στρατιώτης... Φοιτητὴς ἀκόμα, ἐζοῦσα ξένοιαστα κοντὰ στοὺς δικούς μου...

Μὰ σήμερα... σήμερα τὸ πρωΐ... ἔνοιωσα πὼς ἄξαφνα γέρασα καὶ κύρτωσαν οἱ ὦμοι μου κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο βάρος... Κάνοντας ἕναν ἀπολογισμὸ στὴ ζωή μου ἀνακαλύπτω ὅτι ἄργησα πολὺ νὰ φτάσω κάπου... Αὐτὸ εἶναι στὸ παθητικό μου...

Ὅμως ἀνακαλύπτω συγχρόνως ὅτι ἔγινα ἕνας ὥριμος ἄντρας καὶ ἀπόχτησα τὴν πεῖρα ποὺ χρειαζόμουνα... Κι' αὐτὸ ἀνήκει στὸ ἐνεργητικό μου...

Καὶ τὰ πεπραγμένα μου σταματᾶν ἐδῶ μέσα ἀπόψε... μέσα στὸ φτωχικό, κῆπο μου, ὅπου ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κάθε γήϊνο βάρος ἐνατενίζω μὲ καθαρὴ καρδιὰ τὸν Χριστό μου, γιὰ νὰ Τὸν εὐχαριστήσω καὶ νὰ Τοῦ ξαναθυμίσω ὅτι ἡ ζωή μου Τοῦ ἀνήκει... καὶ ὅτι τίς.... ξεθωριασμένες ἰδέες τῶν πατεράδων μου ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ τὶς προδώσω...

Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς, καλοί μου φίλοι, ἔχετε μεγάλη γνώμη γιὰ μένα... Καὶ κάπου-κάπου μοῦ τὸ λέτε ἢ μοῦ τὸ γράφετε. Δὲν σᾶς τὸ λέω αὐτὸ γιὰ νὰ ὑπερηφανευτῶ, ἀλλὰ γιατὶ θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ καὶ σὲ σᾶς ἐκεῖνο ποὺ εἶπα στὸν γέρο παπᾶ τοῦ μοναστηριοῦ...

Ὅ,τι ἔχω λοιπὸν σήμερα, ὅλα, μὰ ΟΛΑ, τὰ χρωστάω σ' ἕναν ἄνθρωπο. Στὸν Διοικητή μου.

Ὄχι πὼς μοῦ χαρίστηκε καὶ μὲ ξεχώρισε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἴσα-ἴσα ποὺ στὴ Σχολὴ Ἀρχιφυλάκων ὀκτὼ φορὲς μὲ τιμώρησε καὶ τρεῖς φορὲς μοῦ στέρησε τὴν ἐλευθέρα ἔξοδο. Δὲν μοῦ χαρίστηκε, ἀλλὰ μὲ δίδαξε. Ἔφτειαξε τὸ χαρακτῆρα μου, μοὔμαθε νὰ ζῶ...

Τὸ τὶ χρωστάω σ' Αὐτόν, τὸν Μεγάλο Δάσκαλό μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀναφέρω στὸ σύντομο αὐτὸ σημείωμά μου.

Ὅμως πρέπει ὅλοι νὰ ξέρετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εἴχατε αὐτὴν τὴν καλὴ γνώμη γιὰ μένα, ἐὰν δὲν μὲ κατηχοῦσε στὰ μυστικὰ τῆς δικῆς του δυνάμεως...

Σιγὰ-σιγά, μὰ σταθερά, ἔβγαλε ἀπ' τὴν ψυχή μου τὰ ζιζάνια, κι' ἔσπειρε τὸν σπόρο τῆς ἀληθείας.

Φυγάδεψε τὴν ἀνεύθυνη ἐπιπαλαιότητά μου καὶ ἐγκατέστησε τὴν ὑπεύθυνη σοβαρότητα, ἔδιωξε τὴν ἀδιαφορία καὶ ρίζωσε τὸ πιὸ φλογερὸν ἐνδιαφέρον... Μὰ τὸ κυριώτερο, μ' ἄναψε πυρκαγιὰ μέσα μου....

Θεέ μου, πόσο πολὺ πιστεύω στὴν ἀποστολή μου καὶ πόσο πολὺ μ' ἔκανε ν' ἀγαπήσω τὴν Ἀστυνομία, μονάχα ἐσὺ ξέρεις!!! Τούτη τὴ στιγμή, ὕστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν μεγάλη μεταβολὴ ποὺ συντελέστηκε στὴ ζωή μου, δὲν ἔχω τὴ δύναμη νὰ πῶ ἕνα ψέμμα...

Τ' ὁρκίζουμαι λοιπόν, στὴν ψυχὴ τῆς μαννούλας μου τ' ὁρκίζουμαι, ὅτι σ' Αὐτὸν χρωστάω τὸ Πᾶν.

Δὲν λέω πὼς σήμερα εἶμαι τέλειος. Κάθε ἄλλο... ἔχω ἀκόμα τὶς ἀδυναμίες μου... μὰ τὶς ἔχω ἀπόλυτα πειθαρχήσει μέσα στὰ πλαίσια τῆς Ἀγάπης μου γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Καὶ γιὰ χάρη της κάτι ἴσως νὰ θυσίασα κι' ἐγώ!!!...

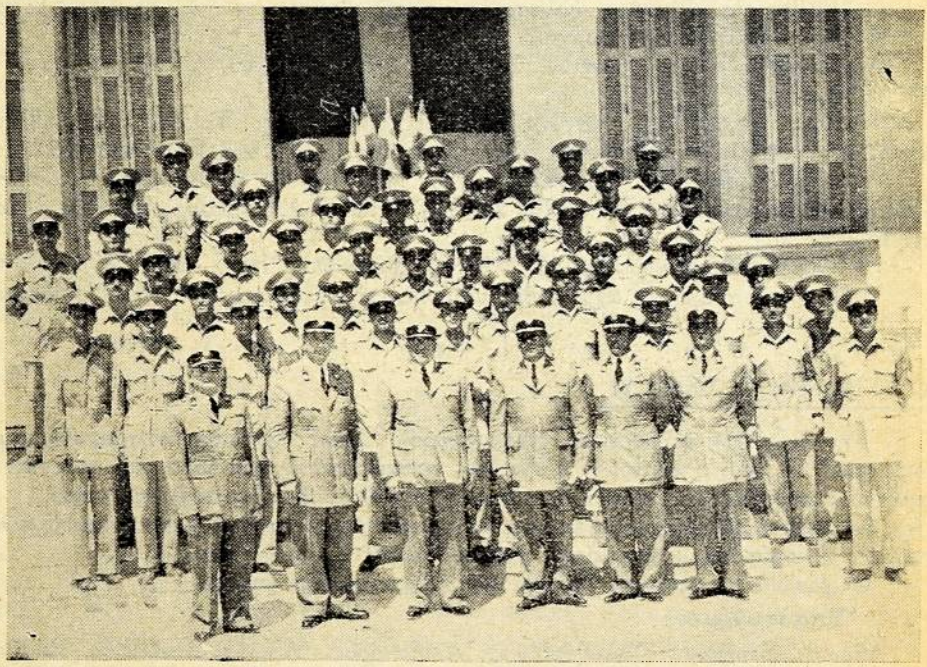
Ὦ! ἔτσι δακρυσμένος ὅπως εἶμαι τώρα, θἄθελα νὰ τὸ φωνάξω: Δημιουργῆστε ἐνθουσιασμὸ γύρω σας, ὅσοι διοικεῖτε... πλημμυρῖστε πίστη τὶς καρδιὲς τῶν κατωτέρων σας... καὶ θὰ δῆτε ὅτι ἡ Ἀστυνομία θὰ φτάσῃ στὸ ζενὶθ τῆς δυνάμεώς της... Γιατὶ ἡ πίστις μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ καὶ βουνά...

Νοιώθω ἐτούτη τὴ στιγμὴ τόση δύναμη ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅποια ὑπηρεσία καὶ ἂν μοῦ ἀναθέσῃ ὁ Διευθυντής μου—ἔστω καὶ τὴν πιὸ δύσκολη—δὲν θὰ τὸν

ἀπογοητεύψω... Θὰ πετύχω σ' ὁποιοδήποτε τομέα... Ὄχι γιατὶ εἶμαι ἱκανὸς. Ἀλλὰ γιατὶ ΠΙΣΤΕΥΩ, ΠΙΣΤΕΥΩ, πιστεύω μ' ὅλο μου τὸ εἶναι...

...Μὰ δὲν τοῦ χρεωστῶ μονάχα τὴν πίστη μου καὶ τὸν χαρακτῆρα μου... τοῦ χρεωστῶ καὶ τὸ γράψιμό μου, αὐτὸ ποὺ σὲ μερικοὺς φίλους ἀναγνῶστες μου ἀρέσει λίγο...

Μ' ἔμαθε νὰ γράφω ἁπλᾶ, μὲ δίδαξε νᾶμαι ζωντανός, νᾄχω παλμοὺς καὶ νὰ καίω

Οἱ νέοι Ἀρχιφύλακες φωτογραφούμενοι μετὰ τοῦ Διοικητοῦ των κ. Ἀρχιμανδρίτου καὶ Ἀξιωματικῶν τῆς Σχολῆς, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁρκωμοσίας των.

τὶς καρδιὲς ποὺ θὰ σκύψουν νὰ διαβάσουν τὰ κείμενά μου...

Ἔδιωξε ἀπὸ τὸ γράψιμό μου τὸ περιττό, τὴ φτηνὴ φιλοσοφία, τὸ ὑπέρτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις μου, καὶ μοῦδωσε νὰ καταλάβω ὅτι μπορῶ μὲ τὸ τίποτε νὰ φτειάχνω πολλά...

Δὲν εἶναι ἁπλῆ ἐκδήλωση εὐγνωμοσύνης πρὸς Αὐτόν, ἐτοῦτες οἱ βιαστικὲς γραμμές μου... Εἶναι κάτι πολὺ-πολὺ περισσότερο... Εἶναι ἡ μοναδική μου πίστη, ποὺ θὰ τὴν διακηρύττω παντοῦ καὶ πάντα, μέχρι τὰ βαθειὰ γηρατειά μου, καὶ θὰ τὴν διδάξω καὶ στὰ παιδιὰ καὶ στὰ ἐγγόνια μου...

Χαίρουμαι πολὺ-πολὺ χαίρουμαι ποὺ εἶμαι μαθητής Του... Καὶ δοξολογῶ τὸν Καλὸ Θεὸ γι' αὐτό...

Γιατὶ ἀντιπροσωπεύει γιὰ μένα τὴ Δημιουργία, τὴ Μόρφωση καὶ τὴν Ἱκανότητα στὴν τελειότερή της μορφή...

Καὶ τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ μὲ τὴ σημερινὴ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας μας, ποὺ ξεπέρασε κάθε ἄλλη προηγούμενη καὶ ἐξέπληξε τοὺς πάντας...

***

Καὶ οἱ ἀποψινές σημειώσεις μου, οἱ τελευταῖες ποὺ γράφω σὰν δόκιμος Ἀρχιφύλακας, λουλουδιασμένες καὶ χαρούμενες, κλείνουν τὸν κύκλο τῆς σχολικῆς μου ζωῆς...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Ἐτέθη εἰς ἐξάμηνον διαθεσιμότητα, τῇ αἰτήσει του, ὁ Ὑγ/κὸς Ἀξ/κὸς Ἀστυν. Α' κ. Κατσούρης Γεωργιος.

—Διεγράφη ἐκ τοῦ Ἀστυν. Σώματος, λόγῳ θανάτου, ὁ Ὑπαστυνόμος Β' Πάζιος Βασίλειος.

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, οἱ Ἀστυφ. Τριτάκης Σπ., Τάτος Μαγδ., Στάϊκος Ἰωάν., Παξινὸς Γεώργ., Μπελλᾶς Εὐαγγ. καὶ Κοσκινᾶς Νικόλαος,

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστυφ: Καραντωνάκης Δημ., Παπαγεωργίου Σωτ., Παπαδόπουλος Εὐαγγ., Ξιφαρᾶς Ἀθαν. καὶ Γκύζης Μιχ.

—Ὁμοίως, διὰ λόγους ὑγείας, οἱ ἀστυφ. Κατσούλης Ἰωάν. καὶ Πολύχρονος Χρ.

—Ἐμονιμοποιήθη ὁ, ἄχρι τοῦδε μαθητευόμενος, ἀστυφ. Μανώλης Ἀνδρέας.

***

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ

Τὴν 9-7-1956 ἐξῆλθον τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς κατόπιν ἐτησίας εὐδοκίμου φοιτήσεως, 41 νέοι Ὑπαστυνόμοι τῆς ΙΑ' ἐκπαιδευτικῆς περιόδου, καί, κατόπιν ἑξαμήνου φοιτήσεως, 51 νέοι Ἀρχιφύλακες τῆς ΙΒ' ἐκπαιδευτικῆς περιόδου.

Ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας των (τῆς ὁποίας περιγραφὴ δημοσιεύεται εἰς ἄλλην στήλην τοῦ περιοδικοῦ) ἐσημείωσε ἐφέτος ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Οἱ ἐξελθόντες εἶναι οἱ κάτωθι, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

Ὑπαστυνόμοι:

Ἀβραάμ Στυλιανός, Ἀλεξόπουλος Ἀλέξανδρος, Ἀριδᾶς Στυλιανός, Βάμβουκας Κων/νος, Βασιλάκης Σπυρίδων, Βολιώτης Νικόλαος, Γάλλος Βασίλειος, Γεωργαντᾶς Θεόδωρος, Γκίκας Δημήτριος, Κοντογιάννης Κων/νος, Κολώνιας Χρῆστος, Κουβέλης Κων/νος, Κουρῆς Ἀντώνιος, Λακαφώσης Δημήτριος, Λαὸς Μιχαήλ, Μουρελᾶτος Παναγιώτης, Μουτζουρίδης Παναγιώτης, Μπέλμπας Νικόλαος, Μπέσας Γεώργιος, Μπούσιος Βασίλειος, Νιάσκος Κων/νος, Ὀρφανάκης Ἰωάννης, Παπαγιαννόπουλος Γεώργιος, Παπασωτηρίου Κων/νος, Παπατριανταφύλλου Χρῆστος, Πατριανάκος Ἡλίας, Πέππας Βασίλειος, Πεππὲς Γεώργιος, Ποῦλος Εὐστά-

---

Ἡ θητεία τῆς στήλης μου τέλειωσε...

Ὅμως, ἡ Ἀστυνομικὴ Ἱστορία, θὰ συνεχίζεται πάντοτε, ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι...

Κάθε χρόνο, ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή, θὰ ξεκινᾶν, πανέτοιμοι γιὰ τὸν Μεγάλο Εἰρηνικὸ Ἀγῶνα, οἱ νέοι συνεχιστὲς τῶν ἀστυνομικῶν παραδόσεων, ἀνανεώνοντας τοὺς ἀκατάλυτους δεσμοὺς ποὺ ἑνώνουν τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό...

Καλοί μου ἀναγνῶστες, ὁ δόκιμος Ἀρχιφύλακας ποὺ τώρα πιὰ ἔγινε βαθμοφόρος, σᾶς παρακαλεῖ νὰ μὴν ξεχνᾶτε ποτὲ ὅτι οἱ ἄνδρες τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων θὰ συνεχίσουν πάντοτε τὸ ἔργο τους, γιὰ τὴν διαφύλαξη τῶν ἱδανικῶν τῆς φυλῆς μας καὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Λαοῦ, θυσιάζοντας τὰ πάντα γιὰ τὴν εὐτυχία του.

Σ.Κ.Π.

θιος, Ράϊκος Ἰωάννης, Ραυτογιάννης Βασίλειος, Ρερὲς Περικλῆς, Σάμψων Ἀλέξανδρος, Σταθαρᾶς Ἰωάννης, Συλλιγάρδος Γεώργιος, Σχοινᾶς Σάββας, Τακάκης Φανούριος, Τζίνης Δημήτριος, Τοτώνης Γεώργιος, Φωτάκης Γεώργιος καὶ Ψυχογιὸς Ἠλίας.

Ἀρχιφύλακες:

Ἀλεξόπουλος Σωκράτης, Ἀνδριτσόπουλος Ἀνδρέας, Ἀντωνιάδης Μιλτιάδης, Ἀντωνόπουλος Κων/νος, Ἀντωνόπουλος Χρῆστος, Ἀποστολόπουλος Λεωνίδας, Ἀποστολόπουλος Νικόλαος, Βούζας Σπυρίδων, Γαλλίκας Γεώργιος, Γάλλος Παναγιώτης, Γιαννοῦτσος Θεόδωρος, Δημόπουλος Γεώργιος, Ζαφειρόπουλος Νικόλαος, Ζαφειρόπουλος Συμεών, Καλογερόπουλος Ἐλευθέριος, Κόγιας Κων/νος, Κόλιας Παναγιώτης, Κουνέλης Χρῆστος, Κουρελῆς Γεώργιος, Κουρέτας Διονύσιος, Κούρτης Θεοφύλακτος, Λαγουβάρδος Γεώργιος, Λάππας Γεώργιος, Μακρῆς Δημήτριος, Μάλλιος Εὐάγγελος, Μανώλης Κων/νος, Ματσούκης Λεωνίδας, Μπερτσιᾶς Θεμιστοκλῆς, Μπούρας Γεώργιος, Μπουρδάκος Νικόλαος, Παγκαλάκης Ἰωάννης, Παγκράτης Κων/νος, Πάζας Ἰωάννης, Παντελιὸς Κων/νος, Περδίου Ἀριστείδης, Πετράκης Περικλῆς, Πηλὸς Σπυρίδων, Πυροβολάκης Κων/νος, Σαλτερῆς Δημήτριος, Σαντᾶς Στυλιανός, Σηφάκης Ἐμμανουὴλ, Σοῦλτος Νικόλαος, Σταμάτης Χαράλαμπος, Σταυρακάκης Ἐμμανουήλ, Σύρος Κων/νος, Τζαβάρας Δωρόθεος, Τσάκαλος Ἰωάννης, Φερέτος Εὐστάθιος, Χατζημιχαὴλ Παναγιώτης, Χόνδρος Μιχαὴλ καὶ Κοκορόγιαννης Γεώργιος.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 13-6-56, ἡ Ὑπηρεσία Ραδιοφωνικῶν Ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ἐπέτυχε μιὰ θαυμαστὴ ἔκπληξη. Ἐξησφάλισε δηλαδὴ μιὰ μακρὰ καὶ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη μὲ τὸν διάσημο Ἀμερικανὸ ἠθοποιὸ Γκάρυ Κοῦπερ, εἰδικὰ καὶ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία δημοσιεύεται σ' ἄλλη στήλη τοῦ περιοδικοῦ. Ἡ συνέντευξη αὐτὴ ὑπογραμμίστηκε μουσικὰ μὲ τὴν ὑπέροχη μελλῳδία τοῦ Χάϊ—Νούν, μὲ τὸ γνωστὸ τραγουδάκι «Ἄλλο Γκάρυ» καὶ μὲ μουσικὴ καὶ τραγούδια ἀπὸ τὸ γνωστὸ κινηματογραφικὸ φίλμ «Τὸ τραῖνο θὰ σφυρίξῃ τρεῖς φορὲς», ὅπου πρωταγωνιστεῖ ὁ Γκάρυ Κοῦπερ.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 20-6-56, ἦταν ἀφιερωμένο στὰ νησιά μας, μὲ γαλάζιο τουριστικὸ χρῶμα, νησιώτικα τραγούδια καὶ μουσική.

Μικρές, σύντομες μουσικὲς περιγραφὲς ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, τὴ Ρόδο, τὶς Κυκλάδες, τὴ Σάμο, Χῖο, Μυτιλήνη, τὴ Λῆμνο, τὴ Κρήτη καὶ τὴν Κύπρο μας, μὲ τοπικὰ τραγούδια καὶ λογοτεχνικὰ σκιτσάκια, ἔφτειαξαν ἕνα ὡραιότατο, ἁρμονικὸ σύνολον, ποὺ ἐνθουσίασε.

Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μεταδόθηκε καὶ, σὰν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Ἀστυνομίας, μιὰ νησιώτικη ραδιοφωνικὴ σκηνή, γραμμένη ἀπὸ τὸν ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό, μὲ ἐκλεκτὴ μουσικὴ ραδιοφωνικὴ ὑπόκρουση.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 27-6-56, ποὺ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ κινηματογραφικὲς ἐπιτυχίες καὶ λογοτεχνικὰ σκιτσάκια ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὴ φύση, τραγούδησαν ἡ ἐκλεκτὴ φίλη τῶν ἐκπομπῶν τῆς Ἀστυνομίας καὶ θαυμάσια καλλιτέχνις δὶς Λέλα Κατσαροῦ, ὁ Ἀνδρέας Ἀπέργης, ἡ Μπελίντα, τὸ ντουέττο Ἰάσων—Νικηφόρος, τὸ Τρίο Μπριλάντε καὶ ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Σχολῆς Ματθαῖος Φελώνης. Μεταδόθηκαν ἐπίσης καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις πρὸς τὸ κοινὸ πάνω σὲ κοινωνικὰ καὶ ἀστυνομικὰ ζητήματα.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, τεχνικὴ ἐπίβλεψις: Ὑπηρεσίας Ραδιο-

φωνικῶν Ἐκπομπῶν Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ ἐπεξεργασία Γιάννη Πορετσάνου. Συμμετέχει ὁ Γιῶργος Ντούμας. Τὰ προγράμματα παρουσιάζουν ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης καὶ ὁ ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Ἀπὸ 14 Ἰουνίου ἕως 1 Ἰουλίου ἐ.ἔ., ἐν τῷ Ἐθνικῷ Σκοπευτηρίῳ Ὑμηττοῦ, ἐτελέσθησαν οἱ ἐτήσιοι Πανελλήνιοι Σκοπευτικοὶ Ἀγῶνες, εἰς οὓς συμμετέσχον: 1) Ἡ Ὁμὰς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, 2) ἡ Ὁμὰς Στρατοῦ, 3) ἡ Ὁμὰς Ναυτικοῦ, 4) ἡ Ὁμὰς Λ.Ο.Κ. 5) ἡ Ὁμὰς Παναθηναϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Συλλόγου, 6) ἡ Ὁμὰς Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου, 7) ἡ Ὁμὰς Πανελληνίου Σκοπευτικῆς Ἑταιρείας 8) ἡ Ὁμὰς Ἐθνικῆς Τραπέζης Ἑλλάδος 9) ἡ Ὁμὰς Ἀστυνομίας Πόλεων, 10) ἡ Ὁμὰς Βασ. Χωροφυλακῆς καὶ 11) ἡ Ὁμὰς Ἀεροπορίας.

Ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν παραδίδει τὰ κύπελλα εἰς τὴν πρωτεύσασαν Ὁμάδα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων

Κατὰ τούτους, ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμὰς ἀνεδείχθη πολυνίκης τῶν Πανελληνίων Σκοπευτικῶν Ἀγώνων 1956, κατακτήσασα τὸ ἀθλοθετηθὲν κύπελλον.

Ἐγένοντο τὰ ἀκόλουθα ἀγωνίσματα (ἀτομικὰ-ὁμαδικά), εἰς τὰ ὁποῖα ἡ Ἀστυνομικὴ Ὁμὰς ἐπέτυχεν τὰς κάτωθι νίκας:

Α΄. Ὁμαδικαὶ νίκαι διὰ πολεμικοῦ τυφεκίου ἀπὸ 300 μ.

1) Πρώτην ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὴν στάσιν τοῦ ὀρθίως βάλλοντος. 2) Πρώτην ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὴν στάσιν τοῦ πρηνηδὸν βάλλοντος. 4) Πρώτην ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὰς τρεῖς στάσεις ὀρθίως, γονυπετῶς καὶ πρηνηδὸν βάλλοντος. 5) Πρώτην ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὴν ταχεῖαν βολὴν ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ πρηνοῦς βάλλοντος.

Β΄ Ὁμαδικαὶ νίκαι διὰ τυφεκίου Νο 22.

1) Πρώτην ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὴν στάσιν τοῦ γονυπετῶς βάλλοντος. 2) Δευτέραν ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὴν στάσιν τοῦ ὀρθίως βάλλοντος. 3) Τρίτην ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὴν στάσιν τοῦ πρηνοῦς βάλλοντος. 4) Πρώτην ὁμαδικὴν νίκην εἰς τὰς τρεῖς στάσεις, ὀρθίως, γονυπετῶς καὶ πρηνηδόν.

Γ΄ Ἀτομικαὶ νίκαι διὰ πιστολίου ταχεῖα βολή.

1) Πρώτην ἀτομικὴν νίκην ἐπέτυχεν ὁ ἀστυφύλαξ Γκίνης Σπυρίδων. 2) Δευτέραν ἀτομικὴν νίκην ἐπέτυχεν ὁ Ὑπαστυν. Α΄ κ. Κρύος Βασίλειος, βραβευθέντες ἀμφότεροι διὰ κυπέλλων, διπλωμάτων καὶ μεταλλίων.

Δ΄ Ἀτομικαὶ νίκαι διὰ περιστρόφου ἀκριβείας.

1) Τρίτην ἀτομικὴν νίκην ἐπέτυχεν ὁ ἀστυφ. Γκίνης Σπυρ. 2) Πέμπτην ἀτομικὴν νίκην ἐπέτυχεν ὁ ἀστυφ. Σεργεντάνης Ἰωσήφ. Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἡ Ἀστυνομικὴ Σκοπευτικὴ Ὁμάς, ἀποτελουμένη ἐκ πέντε σκοπευτῶν, ἐσημείωσεν ἐπίδοσιν ὑπερτέραν τῶν ἄλλων ὁμάδων κατὰ 80 βαθμούς.

Ε΄ Ἀτομικαὶ νίκαι διὰ τυφεκίου Νο 22.

1) Τρίτην ἀτομικὴν νίκην ἐπέτυχεν ὁ ἀστυφύλαξ Φωτόπουλος Γ., ἀπὸ τῆς στάσεως τοῦ γονυπετῶς βάλλοντος.

ΣΤ' 'Ατομικαὶ νίκαι διὰ πολεμικοῦ τυφεκίου πρηνοῦς.

1) Πρώτην ἀτομικὴν νίκην ἐπέτυχεν ὁ ἀστυφ. Σεργεντάνης 'Ιωσήφ. 2) Τρίτην ἀτομικὴν νίκην ἐπέτυχεν ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Τριανταφυλλόπουλος Νικόλαος.

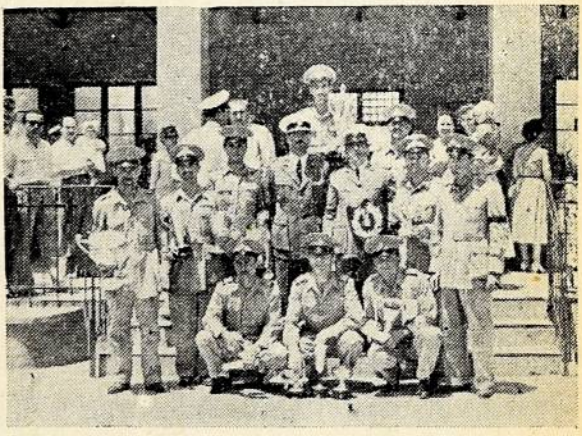
Ζ' 'Ατομικαὶ νίκαι διὰ πολεμικοῦ τυφεκίου γονυπετῶς.

1) Πρώτην ἀτομκὴν νίκην ὁ ἀστυφ. Κουτέας Δημοσθένης μὲ ἐπίδοσιν 2/157, ἥτις ἀποτελεῖ νέον Πανελλήνιον ρεκόρ. 2) Δευτέραν ἀτομικὴν νίκην ὁ ἀστυφ. Σεργεντάνης 'Ιωσήφ. 3) Τετάρτην ἀτομικὴν νίκην ὁ ἀστυφ. Φωτόπουλος Γεώργιος.

Η' 'Ατομικαὶ νίκαι διὰ πολεμικοῦ τυφεκίου ὀρθίως.

1) Πρώτην ἀτομικὴν νίκην ὁ ἀστυφύλαξ Κουτέας Δημοσθένης. 2) Δευτέραν ἀτομικὴν νίκην ὁ ἀστυφύλαξ Μπέλμπας Κων/νος. 3) Τρίτην ἀτομικὴν νίκην ὁ ἀστυφύλαξ Φωτόπουλος Γεώργιος.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους ἡ 'Αστυνομικὴ Σκοπευτικὴ 'Ομὰς, συναγωνισθεῖσα ἐπιτυχῶς τὰς ἀναφερθείσας 'Ομάδας, ἐπέτυχε τὰς περισσοτέρας καὶ σημαντικωτέρας νίκας εἰς τ' ἀγωνίσματα εἰς ἃ ἔλαβε μέρος, προεκάλεσε δὲ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ εὐμενῆ σχόλια τῶν παρακολουθησάντων τοὺς ἀγῶνας ἀνωτάτων καὶ ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ἅμα δὲ καὶ πολλῶν ἰδιωτῶν, κατεχόντων σημαντικὴν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

'Η Σκοπευτικὴ 'Ομὰς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων

'Η ἐπιτυχοῦσα τ' ἀνωτέρω ἀποτελέσματα 'Αστυνομικὴ Σκοπευτικὴ 'Ομὰς συνεκροτήθη 15 ἡμέρας πρὸ τῶν ἀγώνων καὶ ἀπετέλεσαν αὐτὴν οἱ κάτωθι :

1) 'Αστυν. Δ/ντὴς Β' κ. Γεωργακόπουλος Παντελῆς, ὡς ἐπόπτης ὁμάδος. 2) 'Αστυνόμος Α' κ. Κωτσιᾶς 'Αθαν., ὡς ἀρχηγὸς ὁμάδος. 3) 'Υπαστυν. Α' κ. Κρύος Βασίλειος, ὡς σκοπευτὴς καὶ προπονητὴς ὁμάδος. 4) 'Αρχιφύλακες Μαρκογιαννάκης 'Εμμ. καὶ 'Αγγελῆς Νικόλαος, ὡς σκοπευταί. 5) 'Υπαρχιφύλαξ Τριανταφυλλόπουλος Νικ., ὡς σκοπευτής, καὶ 6) 'Αστυφύλακες Σεργεντάνης 'Ιωσήφ, Μπέλμπας Κων., Γκίνης Σπυρ., Φωτόπουλος Γεώργιος, Κουτσολιάκος Παναγ., Κουτέας Δημοσθ., καὶ Χρονόπουλος Κων., ὡς σκοπευταί.

Εἰς τοὺς ἀνωτέρω, ἐπιτυχόντας, διὰ τῶν ἀξιεπαίνων ἐπιδόσεών των, τὴν ἐξύψωσιν τοῦ γοήτρου τοῦ Σώματος τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, καὶ ἐπιδείξαντας πρὸς τοῦτο ζῆλον ἐργατικότητα καὶ προσήλωσιν εἰς τὸ καθῆκον των, ὑποβληθέντας δ' ἅμα εἰς μόχθους καὶ δαπάνας, ἐπροτάθη ἡ ἀπονομὴ ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς ἀμοιβῆς.

*
* *

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

Εἰς τὴν αἴθουσαν «Παρνασσοῦ» ἔλαβε χώραν συγκέντρωσις τῶν κ.κ.Δημάρχων, γενικῶν διευθυντῶν, δημοτικῶν συμβούλων κλπ., περιφερείας τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐγένετο ὁμιλία μὲ θέμα γενικὸν πολιτικῆς ἀμύνης. 'Ομιληταὶ ἦσαν ὁ 'Αστυνόμος Α' κ. 'Αρ. Μαυρωτᾶς τοῦ 'Επιτελείου Γενικῆς Διευθύνσεως Πολιτικῆς 'Αμύνης τῆς χώρας καὶ ὁ κ. Ν. Οἰκονόμου, τμηματάρχης τοῦ Δήμου 'Αθηναίων.

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30—8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Αστυνομίας Πόλεων ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐπεβλήθη χάρις εἰς τὸ πλούσιον λογοτεχνικόν, μουσικὸν καὶ μορφωτικὸν περιεχόμενόν της.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.